Sfântul sfințit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei

(9 februarie/9 iulie)

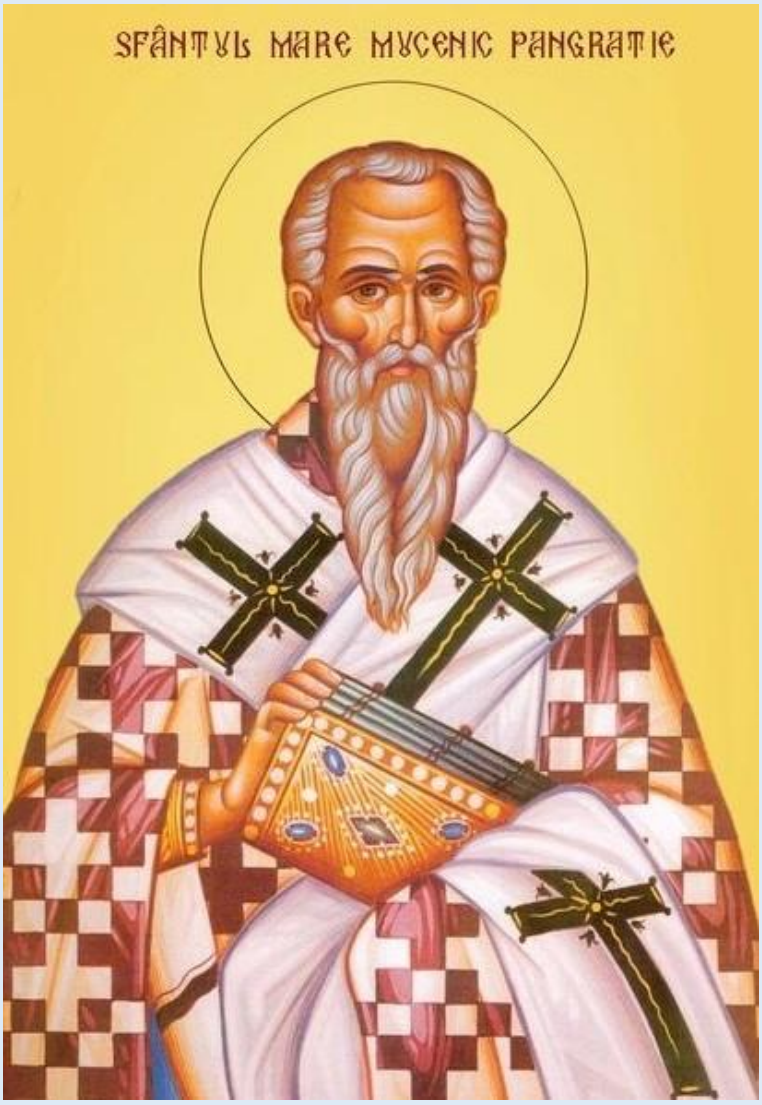

Materiale despre Sfântul sfințit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-sfin%C8%9Bit-muc-Pangratie,Taormina-(9-feb-9-iul)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Pangratie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Pangratie

***

Sfântul sfințit mucenic Pangratie a trăit chiar în timpul Mântuitorului Iisus Hristos când, după tradiția antiohiană, copil fiind, a fost adus de către părinții săi ca să asculte învățătura de pe Muntele Fericirilor. Ajuns la maturitate, Pangratie a păstrat în inima sa cuvântul lui Dumnezeu, manifestând dragoste pentru cei aflați în suferință și nevoie. În această stare a fost găsit de creștinii care au fost nevoiți să părăsească Ierusalimul, din pricina persecuțiilor evreilor. Așa a avut loc și întâlnirea dintre Sfântul apostol Petru și Pangratie. Venind în cetatea Pontului, Sfântul Petru dorea să vestească Evanghelia, neștiind de unde să pornească. Pangratie s-a apropiat de bătrânul Petru fără să-l cunoască, întrebându-l dacă are unde să locuiască. Apostolul, văzând râvna lui Pangratie, l-a sfinţit episcop al Tavromeniei din Sicilia (astăzi oraşul Taormina). În urma propovăduirii Evangheliei de către Pangratie, însuşi dregătorul împărătesc Bonifatie s-a botezat, ridicând şi o biserică. Dar, cu toată râvna Sfântului Pangratie, mulţi dintre locuitori nu au renunţat la păgânism. Profitând că Bonifatie era plecat din cetate, păgânii l-au prins pe Pangratie şi l-au ucis. Sfintele moaşte ale sfântului se află la Roma în biserica ce-i poartă numele. Sfântul mai este sărbătorit şi în 9 februarie împreună cu Sfinţii mucenici Marcel, episcopul Siciliei şi Filagriu, episcopul Ciprului.

Index

În această lună (iulie), ziua a noua - Sfântul sfinţitul mucenic Pangratie, episcopul Tavromeniei (Minei)....4

Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei (9 iulie) 14

Acatistul Sfântului sfințit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei - Italia 22

Imnografie....35

Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfântului sfinţitului mucenic Pangratie, episcopul Tavromeniei (9 iulie) 36

Sfântul sfințit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei - drumul spre sfințenie.66

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici Marcel episcopul Siciliei, Filagriu episcopul Ciprului şi Pangratiu, episcopul Tavromeniei (9 februarie)....67

Sinaxar din Minei (9 februarie)....68

Sinaxar 9 iulie 69

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Cinstirea Sfintei icoane a Maicii Domnului Îndrumătoarea de la Mănăstirea Neamț; Sfântul sfinţiţ mucenic Pangratie episcopul Tavromeniei 73

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul sfinţit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei; Cinstirea Sfintei icoane a Maicii Domnului „Îndrumătoarea" de la Mănăstirea Neamț 75
Proloage 9 iulie 78
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Pangratie, episcopul Tavromeniei [Taorminei] 86
Cântare de laudă la Sfântul Pangratie 87
Nicolae Pintilie - Sfântul Pangratie, prietenul Sfântului apostol Petru 89
Predică la Sfântul mucenic Pangratie, episcopul Tavromeniei 91
Sfântul sfințit mucenic Pangratie, episcopul Tavromieniei, Italia (9 februarie) .. 98
Biserica Sfântului Pangratio în Taormina, Sicilia 102
Sfântul sfințit mucenic Pangratie - Viața, acatistul și canonul 107
Icoane 109

În această lună (iulie), ziua a noua - Sfântul sfinţitul mucenic Pangratie, episcopul Tavromeniei (Minei)

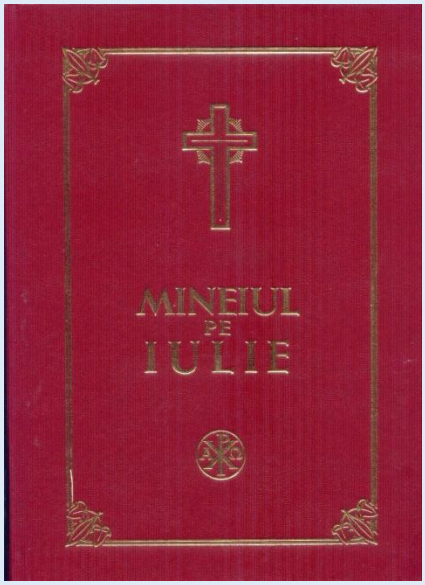

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihurile**, glas 2:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Când temeiul apostolilor înconjurând toată lumea, o a întărit, atunci aflându-te pe tine ca pe o piatră de cinste, te-a pus temelie Bisericii, fericite părinte, ca să surpi stâlpii şi capiştile cele idoleşti, prin dumnezeiasca putere a Cuvântului, celui ce bine a voit a se împreuna cu oamenii prin trup.

Gonind cu cuvântul duhurile cele viclene ale răutăţii, săvârşeai prin darul Duhului Sfânt noroadele a fi duhovniceşti, mucenice Pangratie, ogorând brazda inimilor, şi semănând sămânţa cea dumnezeiască pe care o ai adus plugarului Celui ceresc, rugându-te pentru cei ce cu credinţă te lăudăm.

Cu luminările cele înţelegătoare ai făcut apusul răsărit, care poartă Soarele dumnezeieştii cunoştinţe, Celui ce mai presus de gând ne-a răsărit nouă din Fecioară. Şi apunând părinte prin pătimire, ai răsărit către lumina cea neînserată; unde dez-

legându-se oglinzile, vezi frumuseţea cea dorită a puitorului de pătimirea ta, Pangratie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Tuturor celor ce aleargă cu credinţă la acoperământul tău cel tare, le părtineşti, ceea ce eşti bună, că nu avem noi pătimaşii altă mijlocitoare pururea către Dumnezeu, la primejdii şi la scârbele noastre, cei ce suntem împilaţi de multe păcate, Maica lui Dumnezeu celui Preaînalt. Pentru aceea cădem către tine, mântuieşte de toată primejdia pe robii tăi.

A Crucii, a Născătoarei

Văzând Preacurată pe Făcătorul tuturor că rabdă multe ocări, şi se înalţă pe Cruce, suspinând ziceai: Prea lăudate Doamne, Fiule şi Dumnezeul meu! Cum suferi necinste cu trupul vrând să cinsteşti zidirea Ta Stăpâne? Slavă milostivirii celei multe, şi smereniei Tale Iubitorule de oameni.

Troparul, glasul al 4-lea: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţă răbdând până la sânge, sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

Canoanele Octoihului şi al sfântului pe 4.

Canonul Sfântului

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a

Irmos: Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, celui ce a făcut minunate minuni, cu braţ înalt, şi a mântuit pe Israil, că S-a proslăvit.

Prea cinstită piatră te cunoaşte pe tine Biserica, Pangratie, întărindu-se pururea cu întărirea cuvintelor tale, şi pentru aceea cinsteşte astăzi pomenirea ta.

Cu plugul dumnezeieştilor tale cuvinte ogorând inimile cele înţelenite mai-nainte de uscăciunea relei credinţe, le-ai arătat adevărat roditoare prin credinţă, Pangratie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Propovăduind Unimea cea în trei numere, care se uneşte întru o fire, ai stins negura nedumnezeirii, şi cu învăţăturile cele dătătoare de lumină ai luminat noroadele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din tine a răsărit Dătătorul de lumină Iisus Domnul, luminând marginile prea curată Stăpână, prin care cei dintru întuneric şi din umbră au văzut lumină.

Cântarea a 3-a

Irmos: Să se întărească inima mea...

Întărindu-te de Duhul, ai gonit duhurile cele viclene, şi cu pârghia rugăciunilor ai surpat până la pământ capiştile idolilor, ridicând biserici, vrednicule de minuni.

Cu cuvântul tău cel tăietor ai tăiat spinii credinţei celei rele, şi ai sădit dogmele cele de mântuire, în sufletele care se îndreptează cu adaosul bunătăţilor, Pangratie cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Verhovnicul apostol aflându-te pe tine vas dumnezeiescului Duh, primitor de raze curate, te-a trimis către apus, ca să risipeşti negura nedumnezeirii, prea cinstite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe norul cel cu totul luminos, şi năstrapa lui Dumnezeu cea cu totul de aur, pe cea mai desfătată decât Cerul, şi scara cea înaltă, Fecioară neispitită de nuntă, credincioşii te fericim.

Irmosul: Să se întărească inima mea întru voia Ta Hristoase Dumnezeule, care peste ape ai întărit Cerul al doilea, şi ai întemeiat pământul peste ape Atotputernice.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Părtinitor bunei credinţe, purtător de biruinţă te-ai arătat sfinţite Pangratie, în ceruri împreună cu cei fără de trupuri înainte stând, pentru aceasta roagă-te Domnului să ne mântuiască pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Primind rugăciunea de la noi, care scăpăm sub acoperământul tău prea curată Fecioară, nu înceta a te ruga către Fiul tău, să ne izbăvim noi robii tăi.

A Crucii, a Născătoarei

Văzând pe Fiul şi Domnul tău pironit pe Cruce, şi tânguindu-te ca o Maică, şi văitându-te strigai: Vai mie! Cum pătimeşti Fiul meu prea iubite.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu Duhul văzând mai-nainte proorocule Avacum, întruparea Cuvântului ai propovăduit strigând: Când se vor apropia anii Te vei cunoaşte, când va veni vremea Te vei arăta, slavă puterii Tale, Doamne.

Arătându-te suflând foc din focul Mângâietorului, ai ars înşelăciunea Pangratie înţelepte, şi luminând ca un sfeşnic pe cei ce erau înecaţi în marea necunoştinţei, îi îndreptezi către limanul voirii lui Dumnezeu.

Din piatra cea vârtoasă adăpându-te Petru şi umplându-te, te-a trimis pe tine ca pe un alt râu să adăpi sufletele, şi să usuci gârlele necredinţei, cu curgerile dumnezeieştilor propovăduiri, cugetătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strălucind viaţa ta cu dumnezeieştile frumuseţi, a întunecat năvălirile tuturor dracilor, şi risipind întunericul nedumnezeirii, ai arătat fii zilei, pe cei ce cu dragoste s-au plecat învăţăturilor tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născut-ai prea curată Fecioară pe Cuvântul întrupat în două fiinţe, şi în două voiri, pe Cela ce minunate ne-a arătat intrările mântuirii, nouă celor ce am fost robiţi de înşelăciune, prea curată Fecioară prea lăudată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pacea Ta o dă nouă Fiule al lui Dumnezeu; că fără de Tine alt Dumnezeu nu cunoaştem, numele Tău numim. Că Dumnezeu al viilor şi al morţilor Tu eşti.

Cu arătările minunilor ai vânat noroade, şi cu cuvântul ai surpat capiştile, şi ai zidit frumuseţile Bisericii, spre înnoirea oamenilor prea sfinţite.

Cu sângiurile tale ai roşit podoaba cea sfinţită, şi sângele cel spurcat, ce se aducea dracilor, l-ai uscat, şi purtător de biruinţă către ceruri te-ai suit, primind cununa biruinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dinaintea feţei tale s-a rupt îngrădirea cea idolească, şi s-a deschis uşa limbilor, şi s-a împărţit dar dumnezeiesc la inimile credincioşilor, părinte învăţătorule de cele sfinţite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca ploaia s-a pogorât Hristos în pântecele tău Preacurată, şi a uscat ploile mulţimii dumnezeilor, şi a izvorât apa cunoştinţei de Dumnezeu, celor ce erau în văpaia înşelăciunii.

Cântarea a 6-a

Irmos: Proorocului Iona...

Iisus cel ce este lumina tuturor şi Dumnezeu; umplându-ţi mintea de dar, şi luminându-te din destul, prin cuvântul tău a izbăvit noroade de necuvântare.

Izbăvit-ai noroadele de stropirile cele idoleşti, şi de sângiurile cele spurcate, şi junghiindu-te ca un miel, te-ai adus jertfă vie lui Dumnezeu, Pangratie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Slujit-ai cu sfinţenie Evangheliei lui Dumnezeu, înţelepte, pecetluind luminat învăţăturile cele dumnezeieşti cu sângele tău sfinţite tăinuitorule, mucenice Pangratie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind înecat de năpădirile cugetelor celor neroditoare, întoarce-mă către lumina mântuirii şi a vieţii, ceea ce ai născut pe Mântuitorul Hristos, Preacurată.

Irmosul: Proorocului Iona, urmând strig: Scoate viaţa mea din stricăciune bunule, şi mă mântuieşte, Mântuitorul lumii, pe cela ce strig: Slavă Ție.

Condac, glas 4:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai ca o stea luminoasă, tavromenilor, Pangratie şi ai fost sfinţit pătimitor pentru Hristos, înaintea căruia stând acum, roagă-te pentru cei ce te cinstesc pe tine, fericite.

Sinaxar

În această lună, în ziua a noua, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Pangratie, episcopul Tavromeniei.

Stih: Mai-nainte punându-se pe sine Pangratie spre temelie,
A ridicat din pietre casă de nevoinţă din temelie.
Pangratie în a noua zi,
La lăcaşul celui Atotţiitor se sui.

Acesta a fost antiohian de neam, şi a fost adus la credinţa în Hristos de apostolul Petru, de care a fost şi hirotonit episcop Tavromeniei.

De aceea aflând pe Romil şi Licaonid corăbierii, a mers la Sicilia; pe care şi mainainte îi făcuse să creadă în Hristos.

Deci după ce a mers şi în ostrov, risipi idolii lui Falcon, şi ai lui Lison, şi ai celor-lalţi draci, şi făcu de crezu în Hristos şi pe Bonifatie, ighemonul locului, şi zidi şi o biserică.

Deci tămăduia sfântul toată boala, şi adăuga în toate zilele mulţime de oameni la Dumnezeu, săvârşindu-i prin dumnezeiescul Botez.

Şi neîntâmplându-se ighemonul Bonifatie acolo, fu omorât de Alontan.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Chiril, episcopul Gortinei.

Stih: Chiril al Gortinei deşi bătrân era,
Dar inimă tânără spre sabie avea.

Acesta a fost în zilele lui Diocleţian, şi venind înaintea stăpânitorului, fiind de tot bătrân şi fiindcă propovăduia pe Hristos, a fost legat şi băgat în foc. Şi arzând legăturile cu care era legat, şi topindu-se lemnele de s-au făcut cenuşă, şi rămânând Sfântul nears, şi mirându-se stâpânitorul de minune, atunci l-a slobozit.

Iar după aceea aflând ca mulţi prin mijlocul lui vin la credinţa lui Hristos, porunci de i s-a tăiat capul, şi aşa fericitul şi-a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Andrei şi Prov, care prin foc s-au săvârşit.

Stih: Doi bărbaţi Cuvinte luptându-se, în foc stau,
Şi prin subţiri suflările tale se răcoreau.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe tinerii Tăi, cei din cuptor Mântuitorule nu s-a atins, nici i-a supărat pe dânşii focul. Atunci acei trei ca cu o gură cântau şi binecuvântau, grăind: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

În sângele tău te-ai botezat Pangratie, botezând mai-nainte noroade cu apă, şi bucurându-te te-ai mutat către Hristos; cu care dimpreună petrecând, făcându-te dumnezeiesc prin dar, Îl slăveşti pe El totdeauna.

Pe cei împlântaţi în sărătura răutăţilor, i-ai scos cu undiţa cuvintelor tale sfinţite, cu ploaia cea prea sfinţită a rugăciunilor tale, ai uscat adâncimea cea tulbure a credinţei celei rele, sfinţite tăinuitorule al lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Piatra cea cu adevărat neruptă, te-a pus pe tine temei şi întărire nemişcată Bisericii înţelepte, întru care se surpă la pământ toată răutatea cea copilărească a vrăjmaşului, descoperitorule de cele sfinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul lui Dumnezeu cel prea curat aflându-te pe tine singură prea curată şi născându-Se în pântecele tău, a curăţit pe cei credincioşi de spurcăciunea, care ni s-a pricinuit nouă din neoprirea răutăţilor, Mireasă a lui Dumnezeu prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: De care se înfricoşează...

Îngrăşându-te de focul supărărilor celor multe, ai rămas netopit, fiindu-ţi gândul ascuţit cu priviri luminoase, şi te-ai arătat sabie, care taie materia multor dumnezei, înţelepte.

Aducând noroade întru cunoştinţa lui Hristos, arătat săvârşeai semne şi minuni, şi cele viitoare prin suflările Mângâietorului, spunând mai înainte ca un prooroc al lui Dumnezeu, cugetătorule de Dumnezeu.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Arătând noroadelor chipul Ziditorului, care l-a purtat de bunăvoia Lui, unindu-Se cu noi, printr-însul săvârşeşti puteri de semne, spurcăciunea multor dumnezei oprind.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca ploaia S-a pogorât Hristos, cel ce singur este făcător de bine, în pântecele tău Fecioară, şi cu adevărat a adăpat toată zidirea, uscând gârlele cele tulburate ale nebuniei idolilor.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De care se înfricoşează îngerii şi toate oştile, ca de Făcătorul şi Domnul, lăudaţi-L preoţi, prea slăviţi-L tineri, bine-l cuvântaţi noroade, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe norul cel purtător...

Luminându-ţi-se şi sufletul şi cugetul, cu strălucirile cele dătătoare de lumină ale lui Petru, ai ajuns către apus ca o stea mult luminoasă, luminând cu învăţături pe cei căzuţi în prăpăstiile necunoştinţei, cuvioase Pangratie.

Ştiind tu că cinstea icoanei trece la chipul cel dintâi, pretutindenea ridicai în stâlpi Chipul cel prea curat al lui Iisus Dumnezeului nostru, spre surparea chipurilor celor drăceşti, mărite Pangratie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind încuviinţat cu luminile cele prea sfinţite, şi luminând cu strălucirile cele mucenicеşti, vezi slava lui Dumnezeu cu suflet vesel, sfinţite Pangratie cel ce eşti podoaba ierarhilor şi a mucenicilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Milostiveşte-te nouă Doamne, celora ce lăudăm naşterea Ta din Fecioară cea negrăită, izbăvind de supărări, de patimi şi de scârbe, pe noi robii, cu rugăciunile ei ca un Făcător de bine, şi însuţi Iubitor de oameni.

Irmosul: Pe norul cel purtător de lumină, întru care Stăpânul tuturor, din Cer ca ploaia pe lână S-a pogorât, şi S-a întrupat pentru noi, făcându-se om Cel fără de început; să o slăvim toţi, ca pe o Maică curată a Dumnezeului nostru.

Luminânda

Podobie: Lumină neschimbată...

Petru, piatra credinţei te-a pus pe tine mucenice tare temelie Bisericii, cu care dimpreună şi tu păzeşte turma ta nevătămată, de cei ce se trag din Agar, părinte Pangratie.

A Născătoarei

Toţi credincioşii mijlocitoare către Fiul tău şi Dumnezeu te-au pus pe tine, iar mai ales noi cei răstigniţi dimpreună cu El; drept aceea nu înceta a te ruga Născătoare de Dumnezeu, pentru cei ce cu credinţă te laudă.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei (9 iulie)

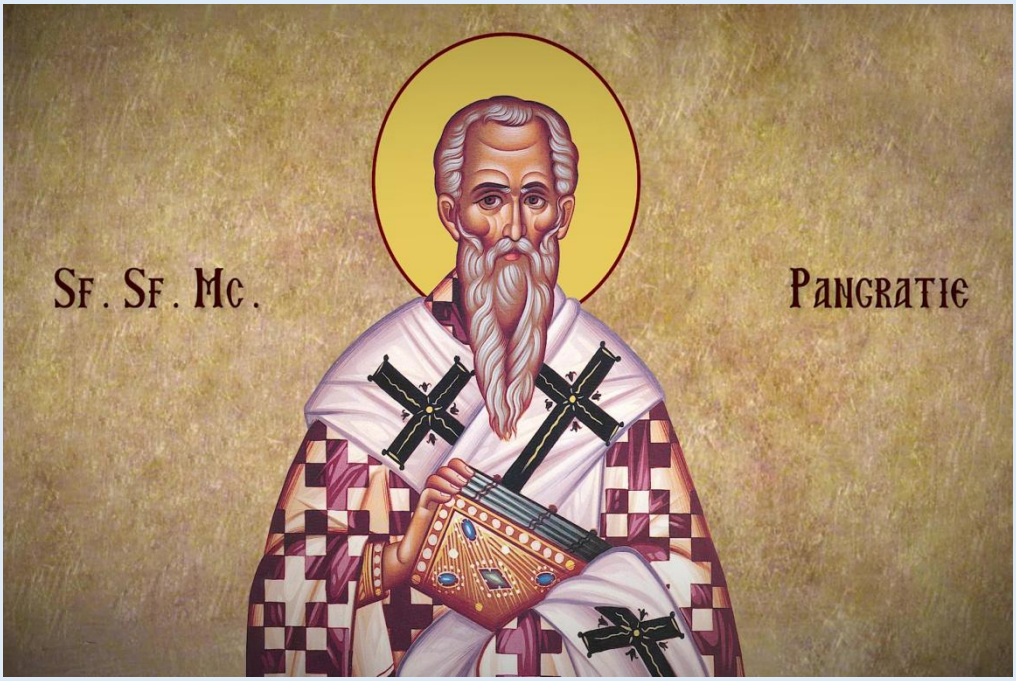

Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei (9 iulie):

https://www.academia.edu/50788869/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_sfin%C5%A3it_mucenic_Pangratie_episcopul_Taorminei_9_iulie_

https://archive.org/details/canon_20210808

****

Canon de rugăciune la Sfântul sfinţit mucenic Pangratie - 9 iulie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=y3VadA44a8Q

&&&

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei, glasul al 4-lea: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, cel ce a făcut minunate minuni cu braţ înalt şi a mântuit pe Israel, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prea cinstită piatră te cunoaşte pe tine Biserica, Sfinte Pangratie, întărindu-se pururea cu tăria cuvintelor tale. Pentru aceea, cinsteşte astăzi pomenirea ta.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu plugul dumnezeieştilor tale cuvinte ogorând inimile cele înţelenite mai înainte de uscăciunea relei credinţe, le-ai arătat cu adevărat roditoare prin credinţă, mucenice Pangratie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Propovăduind Unimea cea în Trei numere, care Se uneşte într-o fire, ai stins negura neînţelegerii dreptei credinţe şi cu învăţăturile cele dătătoare de lumină, ai luminat popoarele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din tine a răsărit Dătătorul de lumină Iisus Domnul, luminând marginile, prea curată Stăpână, prin care cei dintru întuneric şi din umbră au văzut lumină.

Cântarea a 3-a

Irmos: Să se întărească inima mea...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărit fiind de Duhul ai gonit duhurile cele viclene; şi cu pârghia rugăciunilor, ai surpat până la pământ capiştile idolilor, ridicând biserici, vrednicule de minuni.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuvântul tău cel ascuţit ai tăiat spinii credinţei celei rele şi ai sădit dogmele cele de mântuire în sufletele care se îndreaptă cu adaosul bunătăţilor, Sfinte Pangratie cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeiescul apostol Petru, aflându-te pe tine vas al Sfântului Duh, primitor de raze curate, te-a trimis către apus, ca să risipeşti negura neînţelegerii dreptei credinţe, prea cinstite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe norul cel cu totul luminos şi năstrapa lui Dumnezeu cea cu totul de aur, pe cea mai desfătată decât cerul şi scara cea înaltă, Fecioară neispitită de nuntă, credincioşii te fericim.

Irmosul: Să se întărească inima mea întru voia Ta, Hristoase Dumnezeule, care peste ape ai întărit cerul al doilea şi ai întemeiat pământul pe ape, Atotputernice.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu duhul văzând mai înainte, proorocule Avacum, Întruparea Cuvântului a propovăduit, grăind: când se vor apropia anii Te vei cunoaşte, când va veni vremea Te vei arăta; Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătându-te suflând foc din focul Mângâietorului, ai ars înşelăciunea, Sfinte Pangratie înţelepte. Şi luminând ca un sfeşnic pe cei ce erau înecaţi în marea necunoştinţei îi îndreptezi către limanul voirii lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din piatra cea vârtoasă adăpându-te Petru şi umplându-te, te-a trimis pe tine ca pe un alt râu să adăpi sufletele şi să usuci gârlele necredinţei cu curgerile dumnezeieştilor propovăduiri, cugetătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strălucind viaţa ta cu dumnezeiştile frumuseţi, a întunecat năvălirile tuturor demonilor. Şi risipind întunericul neînţelegerii dreptei credinţe, ai arătat fii ai zilei pe cei ce cu dragoste s-au plecat învăţăturilor tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născut-ai, prea curată Fecioară, pe Cuvântul Întrupat în două firi şi în două voiri, pe Cel ce ne-a arătat intrările minunate ale mântuirii, nouă celor ce am fost robiţi de înşelăciune, prea curată Fecioară prea lăudată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pacea Ta o dă nouă, Fiule al lui Dumnezeu; că, afară de Tine, alt dumnezeu nu cunoaştem, numele Tău numim. Că Tu eşti Dumnezeu al celor vii şi al celor morţi.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu arătările minunilor ai vânat popoare şi cu cuvântul ai surpat capiştile; şi ai zidit frumuseţile Bisericii, spre înnoirea oamenilor, prea sfinţite.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sângiurile tale ai înroşit podoaba cea sfinţită şi sângele cel spurcat, ce se aducea demonilor, l-ai uscat; şi purtător de biruinţă către ceruri te-ai suit, primind cununa biruinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înaintea feţei tale s-a rupt în grădirea cea idolească şi s-a deschis uşa limbilor; şi s-a împărţit dar dumnezeiesc inimilor credincioşilor, părinte, învăţătorule de cele sfinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca ploaia S-a pogorât Hristos în pântecele tău, Preacurată şi a uscat ploile mulţimii zeilor şi a izvorât apa cunoştinţei de Dumnezeu, celor ce erau în văpaia înşelăciunii.

Cântarea a 6-a

Irmos: Proorocului Iona...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iisus cel ce este lumina tuturor şi Dumnezeu, umplându-ţi mintea de har şi luminându-te din destul, prin cuvântul tău a izbăvit popoarele de necuvântare.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izbăvit-ai popoarele de stropirile cele idoleşti şi de sângiurile cele spurcate; şi fiind înjunghiat ca un miel, te-ai adus jertfă vie lui Dumnezeu, Sfinte mucenice Pangratie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Slujit-ai cu sfinţenie Evangheliei lui Dumnezeu, înţelepte, pecetluind luminat învăţăturile cele dumnezeieşti cu sângele tău, sfinţite tăinuitorule, mucenice Pangratie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind înecat de năpădirile cugetelor celor neroditoare, întoarce-mă către lumina mântuirii şi a vieţii, Ceea ce ai născut pe Mântuitorul Hristos, prea curată.

Irmosul: Proorocului Iona urmând, strig: scoate viaţa mea din stricăciune, Bunule şi mă mântuieşte, Mântuitorul lumii, pe mine care grăiesc: Slavă Ţie.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai ară-tat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai ca o stea luminoasă tavromenienilor, Sfinte mucenice Pangratie şi ai fost sfinţit pătimitor pentru Hristos, înaintea căruia, stând acum, roagă-te pentru cei ce te cinstesc pe tine, fericite.

Cântarea a 7-a

Irmos: De tinerii Tăi cei din cuptor, Mântuitorule, nu s-a atins nici nu i-a supărat pe ei focul. Atunci cei trei cu o gură cântau şi binecuvântau, grăind: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În sângele tău te-ai botezat, Sfinte Pangratie, cel ce botezai mai înainte popoarele cu apă. Şi bucurându-te te-ai mutat către Hristos, cu care împreună petrecând, făcându-te dumnezeiesc prin har, Îl slăveşti pe El întotdeauna.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cei împlântaţi în sărătura răutăţilor, i-ai scos cu undiţa cuvintelor tale, sfinte. Şi cu ploaia cea preasfinţită a rugăciunilor tale, ai uscat adâncimea cea tulbure a credinţei celei rele, sfinţite tăinuitorule al lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Piatra cea cu adevărat neruptă, te-a pus pe tine temei şi întărire nemişcată Bisericii, înţelepte, întru care se surpă la pământ toată răutatea cea copilărească a vrăj-maşului, descoperitorule de cele sfinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul lui Dumnezeu cel prea curat, aflându-te pe tine singură prea curată şi năs-cându-Se din pântecele tău, a curăţit pe cei credincioşi de spurcăciunea pri-cinuită nouă de neoprirea de la răutăţi, Mireasă a lui Dumnezeu, prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel de care se înfricoşează...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înroşindu-te de focul supărărilor celor multe, ai rămas netopit, fiindu-ţi gândul ascuţit cu priviri luminoase şi te-ai arătat sabie, care taie materia multor zei, în-ţelepte.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aducând popoarele la cunoştinţa lui Hristos, în chip vădit ai săvârşit semne şi mi-nuni, iar prin însuflarea Mângâietorului, ai spus mai dinainte cele viitoare ca un prooroc al lui Dumnezeu, cugetătorule de Dumnezeu.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Arătând popoarelor chipul pe care Ziditorul l-a purtat de bunăvoia Lui, unindu-Se cu noi, printr-Însul săvârşeşti puteri de semne, oprind spurcăciunea relei credinţe în mulţi zei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca ploaia S-a pogorât Hristos, cel ce Singur este Făcător de bine, în pântecele tău, Fecioară şi cu adevărat a adăpat toată zidirea, uscând râurile cele tulburate ale nebuniei idolilor.

Irmosul:

Să lăudăm să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel de care se înfricoşează îngerii şi toate ostile, ca pe Făcătorul şi Domnul, lăudaţi-L, preoţi, preaslăviţi-L, tineri binecuvântaţi-L, popoare şi prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe norul cel purtător...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-ţi-se şi sufletul şi cugetul cu strălucirile cele dătătoare de lumină ale lui Petru, ai ajuns către Apus ca o stea mult luminoasă, luminând cu învăţături pe cei căzuţi în prăpastiile necunoştinţei, cuvioase Pangratie.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ştiind tu că cinstea icoanei trece la chipul cel dintâi, pretutindenea ridicai pe stâlpi chipul cel prea curat al lui Iisus Dumnezeului nostru, spre surparea chipurilor demonice, mărite mucenice Pangratie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind încuviinţat cu luminile cele preasfinţite şi luminând cu strălucirile cele mucenicești, vezi slava lui Dumnezeu cu suflet vesel, sfinţite Pangratie, cel ce eşti podoaba ierarhilor şi a mucenicilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Milostiveşte-Te, Doamne, spre noi, cei ce lăudăm naşterea Ta, cea în chip de negrăit din Fecioară. Căci Tu ne izbăveşti de supărări, de patimi şi de nevoi, pe noi, robii Tăi, cu rugăciunile ei, ca un Făcător de bine şi Însuţi Iubitor de oameni.

Irmosul: Pe norul cel purtător de lumină, întru care S-a pogorât Stăpânul tuturor din cer, ca ploaia pe lână şi S-a Întrupat pentru noi, făcându-Se om, Cel fără de început; pe aceea să o mărim toţi, ca pe curata Maică a Dumnezeului nostru.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Părtinitor al dreptei credinţe, purtător de biruinţă te-ai arătat, sfinţite Pangratie, în ceruri, împreună cu cei fără de trup, înainte stând. Pentru aceasta, roagă-te Domnului să ne mântuiască pe noi.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Primind rugăciunea de la noi, care scăpăm sub acoperământul tău, prea curată Fecioară, nu înceta a te ruga către Fiul tău, să ne izbăvim noi, robii tăi.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Văzând pe Fiul şi Domnul tău pironit pe Cruce şi tânguindu-te ca o maică şi văitându-te, stri gai: Vai mie! Cum pătimeşti, Fiul meu prea iubit?

Acatistul Sfântului sfințit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei - Italia

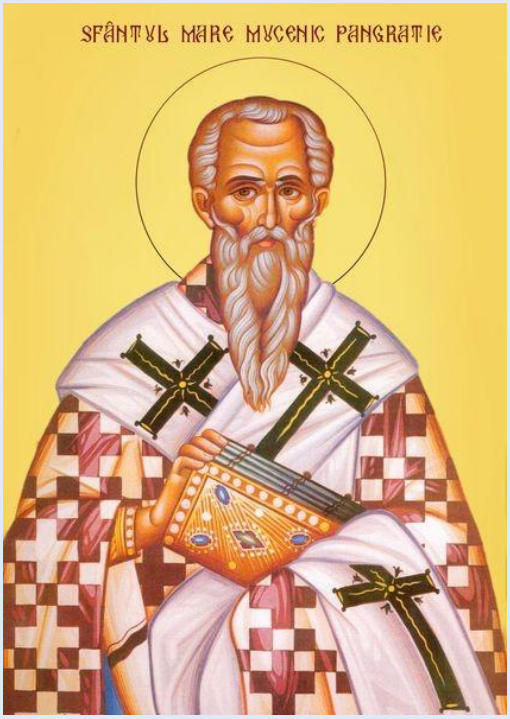

Sfântul mucenic Pangratie stinge mărturiile mincinoase, arată dreptatea și adevărul, aduce bunăstare materială și sănătate trupului și sufletului.

***

Acatistul Sfântului sfințit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei - Italia (9 februarie/9 iulie):

https://www.academia.edu/104381708/Acatistul_Sf%C3%A2ntului_sfin%C8%9Bit_mucenic_Pangratie_episcopul_Taorminei_Italia_9_februarie_9_iulie_

https://archive.org/details/ac_20230709

***

Acatistul Sfântului sfințit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei - 9 iulie slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=PHqiYpcDqj0

Daniela T - Acatist Sfântul Pangratie:

https://www.youtube.com/watch?v=47Sws1cybHY

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Tropar, glasul 4: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge

Sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glasul 4: Arătatu-te-ai ca o stea luminoasă, Sfinte mucenice Pangratie şi ai fost sfinţit pătimitor pentru Hristos, înaintea căruia stând acum, roagă-te pentru cei ce te cinstesc pe tine, fericite.

Condacul 1

De copil ai fost binecuvântat să auzi cu urechile tale predicile Mântuitorului nostru Iisus Hristos în Ierusalim, Sfinte mucenice Pangratie, iar acum vieţuieşti în Rai cu Cel care te-a chemat să Îi slujeşti până la moarte. Ştiind că ai îndrăzneală la tronul Sfintei Treimi, te rugăm şi noi să ne ajuţi şi cu mulţumiri te slăvim: ***Bucură-te, Sfințite mucenic Pangratie, aducător de biruință și grabnic ajutător!***

Icosul 1

Îngerii din Ceruri s-au bucurat văzând credința ta nestrămutată, Sfinte mucenic Pangratie, fiind una cu Domnul Hristos în inimă și în cuget. Te chemăm să mijlocești și pentru noi la Dumnezeu să aibă milă de sufletele noastre și te lăudăm:
Bucură-te, propovăduind Sfânta Treime;
Bucură-te, vestind cu tărie Cuvântul lui Dumnezeu;
Bucură-te, arând cu înțelepciune inimile aride;
Bucură-te, arătându-le cu adevărat roditoare prin credință;
Bucură-te, alungând duhurile rele;
Bucură-te, vas curat plin de puterea Duhului Sfânt;
Bucură-te, luminând ca un sfeșnic întunericul închinării la idoli;
Bucură-te, dărâmând capiștile idolești și construind biserici;
Bucură-te, întunecând năvălirile tuturor demonilor;
Bucură-te, vărsându-ți sângele pentru Domnul Hristos;
Bucură-te, Sfințite mucenic Pangratie, aducător de biruință și grabnic ajutător!

Condacul 2

Trăind în vremea când Domnul Iisus Hristos propovăduia pe pământ, părinții tăi s-au dus și ei din Antiohia la Ierusalim să Îl audă vorbind, Sfinte Pangratie, și te-au luat cu ei. Acolo s-au botezat și apoi s-au întors, viețuind în pace până la săvârșirea lor, iar tu sfinte ai rămas apoi în casa părintească, slăvindu-L pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

După Înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos la cer, apostolul Petru care propovăduia cuvântul lui Dumnezeu în cetăți a venit și în părțile Pontului, iar tu Sfinte

mucenice Pangratie l-ai primit cu dragoste ca pe un apostol al Mântuitorului Hristos și l-ai odihnit cu toți ai lui, apoi Sfântul apostol Petru i-a botezat pe toți ai casei tale, iar noi te chemăm:
Bucură-te, că ți-ai împărțit toată averea săracilor și robilor;
Bucură-te, că ai învățat dreapta credință de la marele apostol;
Bucură-te, că acesta te-a trimis să duci cuvântul lui Dumnezeu în Apus;
Bucură-te, că ai fost martor la multe minuni făcute de Sfântul Petru în Antiohia;
Bucură-te, că ai fost încredințat prin aceasta de puterea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că te-ai hotărât să urmezi până la moarte Domnului Hristos;
Bucură-te, că ai lăsat în urmă toate cele pământești;
Bucură-te, că ai plecat pe mare spre Sicilia;
Bucură-te, făcând această călătorie ca semn al despărțirii tale de lumea vremelnică;
Bucură-te, că inima ta ardea doar pentru Dumnezeu;
Bucură-te, Sfințite mucenic Pangratie, aducător de biruință și grabnic ajutător!

Condacul 3

Ajungând în părțile Siciliei în cetatea Taormina, ai găsit o capiște idolească ce fusese construită pe mormântul unui copil, Sfinte mucenice Pangratie, iar păgânii se închinau unui zeu Falcon aducându-i jerfte de oameni și de animale. Dar tu ai făcut rugăciune, sfinte, iar Dumnezeu a ascultat cererea ta că s-a făcut zgomot mare și s-au arătat mulțime de diavoli în formă de corbi și vulturi, care au răpit capiștea și idolul și l-au aruncat în mare, iar tu I-ai mulțumit lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Auzind despre aceasta, Bonifatie ighemonul cetății a dorit să afle mai multe despre tine, Sfinte mucenice Pangratie, vrând să cunoască un asemenea om cinstit și având inima doritoare de a auzi mai multe despre Domnul Hristos. Când ighemonul venit la tine, Sfinte Pangratie, te-a găsit îmbrăcat cu sfintele veșminte, șezând pe scaun și având înaintea ta icoana Domnului Hristos și Sfânta Cruce, a căzut la picioarele tale și ți s-a închinat, iar noi te lăudăm:
Bucură-te, că acesta a văzut slava dumnezeiască de care erai înconjurat;
Bucură-te, că Bonifatie a strigat: ”Mare este Dumnezeul creștinilor! Cred în Tine Iisuse Hristoase, Dumnezeul cel adevărat!”
Bucură-te, că i-ai poruncit să se apropie de tine;
Bucură-te, că el nu a putut din cauza focului dimprejurul tău;
Bucură-te, că ai cunoscut că acesta vedea slava Duhului Sfânt;
Bucură-te, că te-ai dezbrăcat de veșmintele preoțești care erau pricina văpăii;
Bucură-te, că Bonifatie ți-a construit biserică în 30 de zile;
Bucură-te, că acolo ai săvârșit Sfintele Liturghii;
Bucură-te, împărtășindu-i pe cei botezați cu Sfintele Taine;

Bucură-te, făcând apoi masă îmbelșugată cu toți;
Bucură-te, Sfințite mucenic Pangratie, aducător de biruință și grabnic ajutător!

Condacul 4

Dar în cetate era tulburare mare, Sfinte mucenice Pangratie, că închinătorii la idoli îi cereau ighemonului socoteala pentru capiștea lor cea distrusă. Acesta le-a spus să cerceteze de nu cumva a venit un Dumnezeu mai puternic în cetate, iar ei au întrebat pe demonul Lison care le-a zis că Dumnezeu care a făcut cerul și pământul este acum în cetate, că a trimis sabie de foc și sabie ca de fulger asupra lor și ei demonii nu mai au nici o putere. Ne închinăm purtării de grijă a Domnului Hristos și Îi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 4

Nefericiții închinători la idoli au făcut vrăjile lor, trăgând la sorți numele ighemonului ca prin jertfă de sânge să îmbuneze idolii, Sfinte Pangratie. Bonifatie a alergat speriat la tine, iar tu sfinte i-ai zis: ”Fiule, du-te și să nu te temi de nimic, că mâine voi veni la jertfă împreună cu tine și atunci toți veți vedea puterea lui Hristos”. Ne bucurăm și te lăudăm:
Bucură-te, că ai făcut rugăciune din biserică la ceasul al nouălea din noapte;
Bucură-te, că Dumnezeu a prăbușit iar toți idolii din capișe;
Bucură-te, că păgânii te-au văzut în ușa bisericii îmbrăcat în veșminte;
Bucură-te, că ai gonit întunericul nopții cu semnul Sfintei Cruci și li s-a deschis ochii păgânilor;
Bucură-te, că ei te-au văzut ca un Înger adevărat al lui Dumnezeu;
Bucură-te, că diavolul nu i-a lăsat să creadă în Hristos;
Bucură-te, că le-ai zis că le arăți puterea lui Dumnezeu când vor încerca să îl jerfească pe Bonifatie;
Bucură-te, că ai venit la locul jerfei arătând ca o văpaie de foc;
Bucură-te, că ai dezlegat legăturile lui Bonifatie cu semnul Sfintei Cruci;
Bucură-te, că ai omorât și șarpele demonului, cel care bea sângele jertfelor;
Bucură-te, Sfințite mucenic Pangratie, aducător de biruință și grabnic ajutător!

Condacul 5

Văzând niște minuni prea slăvite ca acestea, oamenii au strigat: „Mare este Dumnezeul lui Pangratie!”, au distrus toate capiștele și au sfărâmat idolii, apoi au primit Sfântul botez de la tine, Sfinte Pangratie, căci în ziua aceea s-au botezat peste 100. 000 de oameni, care toți se închinau lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

S-a făcut mare bucurie în cetate în ziua aceea, botezându-se și cei din cetățile dimprejur, iar tu sfinte le-ai citit Evanghelia și le-a dat povețe de viață cinstită. Noi te chemăm și te slăvim:
Bucură-te, că toți auziseră de facerile tale de bine;
Bucură-te, că tămăduiai șchiopi, orbi, slăbănogi, idropici, îndrăciți și alți neputincioși;
Bucură-te, că a venit la tine și o femeie, preoteasa idolilor;
Bucură-te, că aceasta cu vicleșug ți-a cerut să o vindeci de lepră, spunând că va crede în Hristos;
Bucură-te, vindecând-o cu semnul Sfintei Cruci;
Bucură-te, dar ea L-a hulit apoi pe Dumnezeu;
Bucură-te, că atunci Dumnezeu i-a dat boala îndoit;
Bucură-te, că ea, chinuindu-se, a cerut milă;
Bucură-te, că ai tămăduit-o știind că ea crede cu tot sufletul în Dumnezeu;
Bucură-te, sfătuind-o să renunțe la averi pământești, botezând-o și făcând-o diaconiță;
Bucură-te, Sfințite mucenic Pangratie, aducător de biruință și grabnic ajutător!

Condacul 6

Ai botezat mulțime de oameni, slujind apoi Sfânta Liturghie ca să-i împărtășești, Sfinte mucenic Pangratie. Când ai ridicat în sus Sfintele Taine, biserica s-a deschis deasupra și a venit un foc ceresc care te-a înconjurat, iar cei ce vedeau aceasta s-au înfricoșat și nimeni nu îndrăznea să se apropie să se împărtășească, pentru că vedeau fața ta ca o făclie de foc și deasupra ta ca un nor. Dar tu, sfinte, i-ai chemat spunând: „Fiii mei, apropiați-vă și nu vă temeți, căci focul acesta nu arde, ci luminează pe cei ce se împărtășesc”, iar ei i-au strigat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

Erau în cetate două fecioare surori botezate, iar pe cea mare ai făcut-o diaconiță, Sfinte Pangratie. Dar un păgân, dorind să o ia de soție pe sora cea mică, o ademenea cu tot felul de daruri însă ele erau întărite de tine, sfinte, care le-ai încurajat să își apere fecioria pentru Domnul Hristos până la moarte, iar noi ne rugăm:
Bucură-te, că păgânii au făcut vrăji să strice fecioria fetei;
Bucură-te, că Dumnezeu nu a lăsat diavolul să își facă voia;
Bucură-te, că le-au închis apoi pe ambele surori în temniță;
Bucură-te, că amândouă au fost date la chinuri;
Bucură-te, că le-au tăiat capul necredincioșii;
Bucură-te, că pentru rugăciunile tale, sfinte, ele au primit cununa muceniciei;
Bucură-te, că ai luat sfintele lor moaște și le-ai îngropat cu cinste;
Bucură-te, zidind o biserică închinată sfintelor fecioare;

Bucură-te, că nu ai lăsat poporul creștin să facă moarte de om pentru păcatul uciderii fecioarelor;
Bucură-te, făcătorule de pace, crezând în purtarea de grijă a lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfințite mucenic Pangratie, aducător de biruință și grabnic ajutător!

Condacul 7

Creștinii au vrut să îi închidă în temnițe pe păgâni până va veni să îi judece Bonifatie, ighemonul credicios care era plecat la război cu neamurile potrivnice, iar ei au fugit îngroziți cu familiile lor și cu toată averea, urcându-se în luntri să ajungă la Siracuza. Dar tu, Sfinte Pangratie, le-ai trimis vorbă să se întoarcă fără griji pentru că nu le fac rău creștinii, dar s-a întors un singur vrăjitor care s-a și botezat, iar ceilalți nu au vrut să îi cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 7

Ceilalți vrăjitori au pornit pe mare cu femeile și cu copii lor, iar tu Sfinte Pangratie te-ai rugat lui Dumnezeu de pe un loc înalt: ”Doamne, Iisuse Hristoase Atotputernice, de este cu voia Ta, să se facă furtună și să se afunde în mare pângăriții aceia”, lucru care s-a și întâmplat, iar noi te lăudăm:
Bucură-te, că deși i-ai chemat cu milă înapoi, păgânii nu au crezut în bunătatea creștinilor;
Bucură-te, că rugăciunea ta a ridicat valurile și a tulburat marea;
Bucură-te, învingând vrăjitorii, uneltele diavolului;
Bucură-te, că ai izbăvit cetatea de ispite și de ispititori;
Bucură-te, că ai prorocit că după două zile va veni Bonifatie, învingător în război;
Bucură-te, că acesta a împărțit bogăția adusă din război la toată cetatea;
Bucură-te, că robii prizonieri au crezut în Hristos și s-au botezat;
Bucură-te, că l-au adus pe Elid, ucigătorul de fecioare, la judecată;
Bucură-te, că acesta nu a vrut să se lepede de închinarea la idoli, spunând că e rânduiala lui părintească;
Bucură-te, că atunci Bonifatie l-a dat la moarte prin tăierea cu sabia;
Bucură-te, Sfințite mucenic Pangratie, aducător de biruință și grabnic ajutător!

Condacul 8

Ai hirotonisit în toată țara episcopi, preoți și diaconi, alegând pe cei mai înțelepți și mai cucernici, Sfinte mucenice Pangratie, și le-ai spus să se îngrijească de sufletele oamenilor, să zidească biserici și să facă într-însele toate cele trebuincioase. Ai poruncit ucenicului tău, Evagrie și diaconului lui Epafrodit să scrie Tainele Bisericii, praznicele cele mari, citirile, poruncile și câte alte se cuvine să le știe credincioșii. Și venind înainte-stătătorii poporului au luat fiecare din mâna ta, sfinte, câte un

preot și un diacon precum și învățăturile creștine și tipicul slujbelor, și astfel s-au dus fiecare în cetatea sa bucurându-se și cântând Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 8

După doi ani ai plecat tu însuți să cercetezi toate eparhiile pentru a le sfinții bisericile, Sfinte Pangratie, luând cu tine adunare mare, printre care Bonifatie ighemonul, Evagrie cu diaconul său Epafrodit, și pe mulți alți dregători de vază. Primește te rugăm aceste laude de la noi:
Bucură-te, dând pământ fiecărei eparhii ca să aibă hrana cea de toate zilele;
Bucură-te, că Bonifatie și ceilalți bogați și-au împărțit averea în trei;
Bucură-te, că a treia parte au dat-o preoților și diaconilor;
Bucură-te, că au făcut aceasta ca ei să poată lucra pentru popor fără grija zilei de mâine;
Bucură-te, că le-au făcut vase de aur și de argint pentru sfintele slujbe;
Bucură-te, că le-au cusut la toți veșminte de mătase pentru slujire;
Bucură-te, că toate au rămas scrise pe hârtie de tine, Sfinte Pangratie;
Bucură-te, cel ce dai zestre parohiilor și preoților cinstitori de Dumnezeu;
Bucură-te, aducând bunăstarea materială și celor ce trăiesc în lume;
Bucură-te, dăruitor plin de dragoste, în numele Domnului Iisus Hristos;
Bucură-te, Sfințite mucenic Pangratie, aducător de biruință și grabnic ajutător!

Condacul 9

Apoi ai fost înștiințat de Dumnezeu că împăratul Acvillin urma să facă război Taorminei, cetatea unde erai tu arhiepiscop, Sfinte mucenice Pangratie. Acesta a adunat 600.000 de oameni și noaptea a înconjurat cetatea de pe mare, iar Bonifatie avea doar 40.000 de soldați pe care i-a pus pe ziduri după rânduiala de război, și se rugau toți lui Dumnezeu într-un glas: ***Aliluia!***

Icosul 9

Domnul Hristos însă a îngăduit însă ca prima bătălie să fie pierdută de Bonifatie, ca să nu se mândrească soldații că au învins din puterea lor, iar cetățenii cetății te ocărau pe tine, Sfinte Pangratie și pe ighemon, că au pierdut din cauză voastră că nu s-au mai închinat zeilor păgâni. Te rugăm primește aceste cuvinte de slavă:
Bucură-te, că le-ai spus că Domnul Hristos va lupta pentru ei;
Bucură-te, că ai pus pe tine sfintele veșminte, ai luat Sfânta Cruce, icoana Domnului Hristos și a Sfântului apostol Petru;
Bucură-te, că te-ai urcat pe cel mai înalt zid al cetății și ai făcut semnul Crucii în cele patru zări;
Bucură-te, că te-ai rugat adânc lui Dumnezeu;
Bucură-te, că mințile păgânilor dușmani s-au întunecat;

Bucură-te, că se ucideau între ei și se aruncau singuri în prăpastie;
Bucură-te, te-ai rugat să se oprească și să cunoască ce fac;
Bucură-te, că ei strigau că văd trei sori care îi orbesc, adică Sfânta Cruce și cele două icoane;
Bucură-te, că unii dușmani au fugit rușinați, iar alți au crezut în Hristos, s-au botezat și au luat preoția și diaconia;
Bucură-te, că s-au întors la ei acasă, propovăduind Evanghelia și botezând mulțime de oameni;
Bucură-te, Sfințite mucenic Pangratie, aducător de biruință și grabnic ajutător!

Condacul 10

Plecând Bonifatie din nou la război cu un tiran, l-a lăsat în locul lui pe un aprig dușman al tău, Sfinte mucenice Pangratie, care nu știa cum să te piardă mai repede, căci el nu vroia să se închine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

Acesta s-a sfătuit cu încă doi și la ceasul al nouălea din noapte, când îți făceai rugăciunile, te-au chemat chipurile să le binecuvântezi mâncarea, iar tu, sfinte, te-ai dus știind de la Dumnezeu că ți se pregătea sfârșitul, iar noi te chemăm:
Bucură-te, că Dumnezeu te chemase să te îndulcești de bunătățile promise;
Bucură-te, că ai stat la masă cu păgânii, dar nu ai mâncat nimic;
Bucură-te, că aceștia au făcut dansuri necuvenite și au adus un idol;
Bucură-te, că se închinau idolului în fața ta;
Bucură-te, că tu, cu semnul Sfintei Cruci, le-ai prăbușit zeul la pământ;
Bucură-te, că aceștia plini de furie te-au bătut cu lemn, piatră și te-au tăiat cu sabia;
Bucură-te, că sufletul tău a plecat la Domnul;
Bucură-te, că ți-au aruncat trupul într-o despicătură de piatră, departe de palat;
Bucură-te, că au vrut să omoare și un copil de creștin care i-a mustrat pentru fărădelegea lor;
Bucură-te, că acesta a fost salvat de Îngerul Domnului, când s-a aruncat în prăpastie;
Bucură-te, Sfințite mucenic Pangratie, aducător de biruință și grabnic ajutător!

Condacul 11

Venind Bonifatie de la război și negăsindu-te, a dat poruncă să fii căutat, Sfinte Pangratie. Ai vădit locul sfintelor tale moaște prin strălucirea unei lumini ca un fulger, și toți creștinii împreună cu cuvioasa Paula au alergat la locul unde erai, plângând și rugându-se cu mare durere lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11

Sfintele tale moaște au fost puse într-o raclă de aur, Sfinte Pangratie, căci Bonifatie se temea ca să nu ia poporul părți din ele, și apoi a căutat pe cel vinovat de moartea ta. Copilul a dat mărturie despre cele întâmplate, iar noi te lăudăm așa:
Bucură-te, că cei trei păgâni au luat pedeapsa după măsura faptei lor;
Bucură-te, că apoi te-ai arătat în vedenie ucenicului tău, Evagrie;
Bucură-te, că ai venit împreună cu 12 bărbați sfinți, înveșmântați în lumină;
Bucură-te, că l-ai certat că ține trupul tău neîngropat;
Bucură-te, că deschizând apoi racla de aur, trupul tău era neatins de sânge sau răni;
Bucură-te, că răspândea bună mireasmă;
Bucură-te, că au făcut slujba de înmormântare, după cum se cuvine;
Bucură-te, că din racla de aur au făcut vase pentru biserică;
Bucură-te, că Evagrie și Bonifatie s-au dus apoi la Roma, așa cum le-ai poruncit;
Bucură-te, că Sfântul apostol Petru l-a numit episcop al Tavromeniei pe Evagrie, în locul tău;
Bucură-te, Sfințite mucenic Pangratie, aducător de biruință și grabnic ajutător!

Condacul 12
Întorcându-se cei doi acasă, Evagrie l-a botezat pe Bonifatie care și-a împărțit toată averea săracilor, și amândoi au construit o biserică în cinstea ta, Sfinte mucenice Pangratie. Au poleit biserica cu aur, zugrăvind minuni din Vechiul și Noul Testament, precum și icoana ta, sfinte. Ne bucurăm și ne închinăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12
Multe și nenumărate minuni și semne s-au făcut la mormântul tău, sfinte binecuvântat Pangratie, iar noi te lăudăm așa:
Bucură-te, cel ce alungi legiunile diavolești;
Bucură-te, cel ce cureți capiștile idolești și îneci răul în mare;
Bucură-te, vindecătorul bolilor de gât, de cap și de piele;
Bucură-te, dezvăluind mărturiile mincinoase;
Bucură-te, arătând dreptatea și adevărul;
Bucură-te, tămăduitor de trupuri și de suflete;
Bucură-te, aducând bunăstarea celor care ți se roagă cu credință;
Bucură-te, cel ce arzi cu văpaia Duhului Sfânt ispitele de bani și piedicile de sporire duhovnicească;
Bucură-te, foc strălucitor ce luminezi întunericul uneltirilor diavolești;
Bucură-te, învingătorul vrăjitorilor și distrugătorul vrăjilor;
Bucură-te, Sfințite mucenic Pangratie, aducător de biruință și grabnic ajutător!

Condacul 13 (de 3 ori)

O, Sfinte sfințit mucenice Pangratie, caută cu milă spre noi care ți-am adus această jertfă de rugăciune, și mijlocește la Dumnezeu să ne ridice din neputințele noastre, să ne întărească credința și să ne deschidă ochii sufletului pentru a înțelege tainele duhovnicești, să Îi putem striga veșnic: ***Aliluia!***

Apoi se citesc din nou:

Icosul 1

Îngerii din Ceruri s-au bucurat văzând credința ta nestrămutată, Sfinte mucenic Pangratie, fiind una cu Domnul Hristos în inimă și în cuget. Te chemăm să mijlocești și pentru noi la Dumnezeu să aibă milă de sufletele noastre și te lăudăm:
Bucură-te, propovăduind Sfânta Treime;
Bucură-te, vestind cu tărie Cuvântul lui Dumnezeu;
Bucură-te, arând cu înțelepciune inimile aride;
Bucură-te, arătându-le cu adevărat roditoare prin credință;
Bucură-te, alungând duhurile rele;
Bucură-te, vas curat plin de puterea Duhului Sfânt;
Bucură-te, luminând ca un sfeșnic întunericul închinării la idoli;
Bucură-te, dărâmând capiștile idolești și construind biserici;
Bucură-te, întunecând năvălirile tuturor demonilor;
Bucură-te, vărsându-ți sângele pentru Domnul Hristos;
Bucură-te, Sfințite mucenic Pangratie, aducător de biruință și grabnic ajutător!

Condacul 1

De copil ai fost binecuvântat să auzi cu urechile tale predicile Mântuitorului nostru Iisus Hristos în Ierusalim, Sfinte mucenice Pangratie, iar acum viețuiești în Rai cu Cel care te-a chemat să Îi slujești până la moarte. Știind că ai îndrăzneală la tronul Sfintei Treimi, te rugăm și noi să ne ajuți și cu mulțumiri te slăvim: ***Bucură-te, Sfințite mucenic Pangratie, aducător de biruință și grabnic ajutător!***

Și această:

Rugăciune

Sfinte mucenice Pangratie, citind viața ta ne închinăm și te slăvim ca pe un adevărat ostaș al Domnului Iisus Hristos, care ai învins în războiul cel nevăzut având credința nestrămutată în Dumnezeu și lucrând ogorul Lui cel sfânt. Te chemăm ca pe bunul nostru prieten și ocrotitor să ne cercetezi viața și inima și să ne ajuți după nevoia fiecăruia.

Te rugăm să ne spijini și pe noi în războiul nevăzut, să ne fii scut de apărare, să mijlocești cu rugăciuni la Domnul Hristos să vină El să învingă pentru noi. Știm că biruința unui asemenea război nu poate fi decât a lui Dumnezeu, de aceea te chemăm să ne aduci mila și bunăvoința Lui de a ne scoate învingători prin El și numai prin El.

Te rugăm să cercetezi casele noastre, să distrugi orice sălășluire a răului din ele, să le cureți de întinăciune și de funinginea demonilor care nu ne lasă să ducem o viață de rugăciune, închinată lui Dumnezeu.

Ai milă de cei acuzați pe nedrept în procese și în toate situațiile vieții, dezvăluie adevărul, arată dreptatea și distruge mărturiile mincinoase, alungă uneltirile celor vicleni care caută să ne păgubească, nu lăsa mintea noastră să alunece spre vicleșugurile lor ci dă-ne claritate, discernământ, puterea de a distinge adevărul de minciună și dreapta socoteală în tot ce facem și hotărâm.

Te mai rugăm să te îngrijești de nevoile trupului nostru să avem cele necesare traiului, dă zestre parohiilor cu tot ce le trebuie pentru buna slujire a lui Dumnezeu, înfrumusețează bisericile să fie nestemate strălucitoare ale Bisericii din Ceruri, și ai grijă de episcopii, preoții și diaconii bine credincioși ortodocși și de familiile lor, rânduindu-le ascultare și buna sporire în propovăduirea Evangheliei Domnului Hristos. Îngrădește toată răutatea care vine de la oameni, invidia, minciuna și trădarea, să fim acoperiți cu harul tău cel bine plăcut și să trăim în pace și în credință.

Te strigăm și în durerea sufletului care este bolnav de păcate și întărâtări ale patimilor, Sfinte Pangratie, și te rugăm să arzi cu focul tău nestins necurăția din noi, iar la sfârșitul vieții să ne fii pavăză și apărător în urcușul către Dumnezeu, unde mijlocește să ne judece Domnul Hristos cu milă, ca să ne bucurăm veșnic cu tine în Împărăția Lui. Amin.

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale și ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne și ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:
https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2022/05/05/acatistul-sfantului-sfintit-mucenic-pangratie-episcopul-taorminei-italia-9-iulie/

https://pentrusuflet.ro/acatistul-sfantului-pangratie/

Imnografie

Condacul Sfântului sfinţit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei (9 iulie): Arătatu-te-ai ca o stea luminoasă tavromenienilor, Sfinte mucenice Pangratie şi ai fost sfinţit pătimitor pentru Hristos, înaintea căruia, stând acum, roagă-te pentru cei ce te cinstesc pe tine, fericite.

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei (9 iulie): Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

(Video) Troparul Sfântului sfinţit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/video-troparul-sfantului-sfintit-mucenic-pangratie-episcopul-taorminei

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei:
https://doxologia.ro/troparul-sfantului-sfintit-mucenic-pangratie-episcopul-taorminei-0

Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfântului sfinţitului mucenic Pangratie, episcopul Tavromeniei (9 iulie)

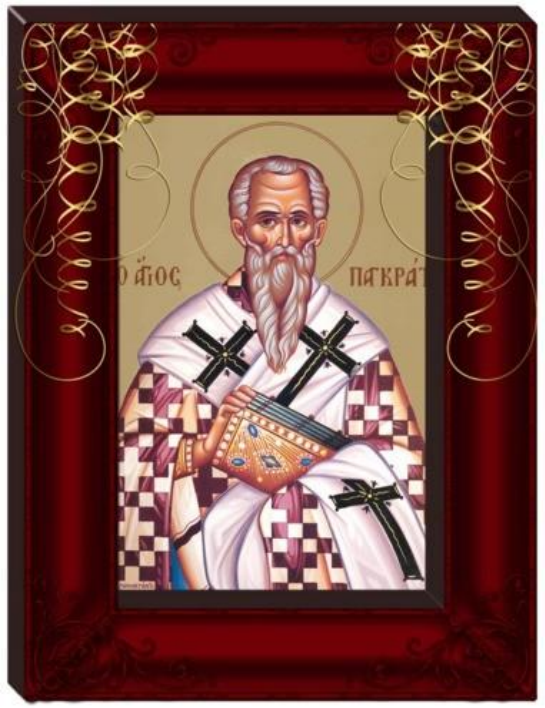

Cuvant Ortodox - Sfântul sfinţit mucenic Pangratie, episcopul Tavromeniei - 9 iulie:
https://www.youtube.com/watch?v=kpgjIaTfGtc

***

Părinţii acestui sfinţit mucenic au fost din hotarele Antiohiei, de pe vremea în care S-a pogorât la neamul omenesc Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru oameni S-a făcut om iubitor de oameni. Ei auzind de minunile prea luminate, care le făcea în Ierusalim Stăpânul Hristos, s-au dus acolo împreună cu fiul lor Pangratie. Auzind şi de învăţătura prea dulce a Mântuitorului, au crezut în ea şi s-au botezat în numele Preasfintei Treimi. Apoi s-au întors la casa lor, lăudând pe Domnul. Ei au trăit multă vreme cu cinstire de Dumnezeu şi apoi s-au săvârşit; iar Pangratie a rămas în casa lor, sporind în înţelepciune, pricepere, cugetare şi în citirea dumnezeieştilor Scripturi.

După Înălţarea Domnului nostru Iisus Hristos la cer, apostolul Petru, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu în cetăţi şi în lături, a venit şi în părţile Pontului. Aflând acolo pe Pangratie, acesta l-a primit cu dragoste, ca pe un apostol al Mântuitorului Hristos, şi l-a odihnit de-ajuns slujindu-i toţi din casa

lui. Petru spunându-le multe învăţături, mulţi au crezut, iar el i-a botezat împreună cu toţi robii lui Pangratie, şi le-a hirotonisit episcop, un bărbat prea înţelept şi ucenic, cu numele Maximin.

Pangratie şi-a dat toată averea sa ca milostenie săracilor şi ce îi mai rămăsese a dăruit-o robilor săi, zicând: "Vă dau libertate şi toate lucrurile ce se află în casa mea: aur, argint, pietre scumpe, haine şi toate averile mele nemişcătoare, vii şi ţarini, deci Stăpânul nostru Hristos să vă întărească în frică Sa, că eu mă duc cu apostolul, să propovăduiesc Sfânta Evanghelie".

Prea înţeleptul Pangratie, aşezând bine acestea, a căzut la picioarele Sfântului Petru, zicând: ***"Apostole al lui Hristos, iată, mă dau în mâinile lui Dumnezeu şi sufletului tău".***

Petru a învăţat pe cei ce au crezut, să păstreze dreapta credinţă curată, Sfântul Botez neîntinat şi să sufere orice patimi şi chiar moartea, pentru credinţa şi pentru Împărăţia cerului.

Întărindu-i cu acestea şi cu alte mântuitoare cuvinte, s-a dus la mare şi, găsind o corabie, a plecat în Antiohia. Acolo a găsit pe unul din apostoli, anume Marchian, trimis din Ierusalim, şi care întorsese pe mulţi la adevărata credinţă. Petru i-a botezat şi i-a întărit cu învăţătura, şi a făcut multe minuni, tămăduind bolile şi gonind diavolii din oameni.

Apoi a zis către Marchian şi către Pangratie: "Fiii mei, luaţi şi voi soarta episcopiei, şi duceţi-vă în părţile Apusului, ca să propovăduiţi pe Hristos, după cum ştiţi".

Ei, ducându-se la ţărmurile mării, prin îngrijirea lui Dumnezeu, au găsit două corăbii din Sicilia, care erau gata de plecare. După ce a spus aceasta apostolului, ei s-au dus să vorbească cu corăbierii. Aceia, văzând pe apostoli îmbrăcaţi cu slava cea de sus, s-au cucernicit faţă de dânşii. Că, auzind cuvântul lui Dumnezeu, i-a umbrit pe dânşii cu darul Preasfântului Duh şi, crezând, s-au botezat cu toţii.

Luând cuvenita binecuvântare şi sfânta sărutare de la Sfântul Petru, Marchian a intrat în corabia lui Gomil, iar Pangratie, în a lui Licaonid.

După câteva zile, Pangratie a ajuns într-un loc al Siciliei, care se numea Falcon, şi unde era de mult timp o grădină a unei femei cu numele Falconia.

***

Aceasta a născut un fiu foarte frumos şi l-a numit Falcon. Plimblându-se ea odată prin grădină, deodată copilul a murit şi, îngropându-l acolo, i-a zidit o capişte mare şi frumoasă, iar deasupra mormântului sau a pus un idol mare cioplit din piatră, pe care l-a numit zeul Falcon. Aceluia îi jertfea trei tineri şi şaptezeci şi trei de vitei aleşi de parte bărbătească. De atunci încolo, rătăciţii făceau în toţi anii astfel de jertfa necuraţilor diavoli.

Deci, după ce sfinţitul Pangratie a ieşit din corabie şi a stat pe pământ, ţinând în mână un toiag în formă de cruce, diavolii care locuiau în idol, clătinându-l pe el tare, au strigat plângând: "O, zeule Falcon, foc a venit să te gonească pe tine, căci Fiul lui Dumnezeu, care S-a născut din Fecioara Maria, a trimis aici o sabie ca un fulger. Aceea a luminat locul acesta, iar pe noi ne-a înfricoşat. O, Licaonide, cum l-ai adus aici şi n-ai ars corabia ta!"

Atunci Pangratie a făcut semnul Sfintei Cruci, jurând pe diavoli, să înceteze glasurile şi sunetele, iar ei au tăcut.

Atunci Licaonid a zis către Pangratie: "Să nu te apropii de necuratul Falcon, că pe mulţi a omorât".

Dar el a răspuns: ***"Noi avem darul Sfântului Duh şi nu ne temem de diavoli. Deci, vino după noi, ca să vezi slava lui Dumnezeu şi pierderea lui Falcon".***

Apoi, luând Sfânta Cruce, Sfânta Evanghelie şi icoana Domnului Hristos şi, apropiindu-se de necurata capişte, a făcut mai întâi rugăciune spre răsărit, către adevăratul Dumnezeu, ca să-i dea lui înţelepciune şi putere, să întoarcă pe cei răi la adevărata credinţă şi să gonească de acolo pe diavoli. Apoi, după rugăciune a strigat, zicând: ***"O, necuraţilor diavoli, vă jur pe voi cu Sfânta Treime, să ridicaţi pe nesimţitorul Falcon şi toată capiştea, aşa cum se află, şi să o aruncaţi departe în mare, ca la treizeci de stadii, şi acolo să vă afundaţi împreună cu ea".***

Deci, deodată cu cuvântul sfântului, s-a făcut zgomot mare şi s-au arătat mulţime de diavoli în formă de corbi şi vulturi, care au răpit capiştea şi idolul şi i-au aruncat în mare.

Licaonid văzând aceasta s-a minunat. După aceasta a cerut voie sfântului să aducă dar, după cum avea obicei, ighemonului insulei, cu numele Bonifatie, asemenea şi lui Avrilian, mai marele cetăţii.

Iar sfântul i-a zis: "Du-te cu pace şi vezi să nu te despartă cineva de dragostea lui Hristos".

&&&

Plecând el, a adus ighemonului daruri foarte scumpe. Ighemonul l-a întrebat despre părţile Răsăritului, cum petrec dregătorii.

Iar el i-a răspuns: "Toate eparhiile sunt în linişte, că pacea marelui şi adevăratului Dumnezeu i-a umplut pe ei şi păzeşte pe cei ce cred întru Dânsul". Atunci i-a povestit lui minunea cea mare pe care o săvârşise sfântul şi L-a propovăduit pe Hristos, spunându-i toate câte a văzut şi a auzit de la Pangratie.

Pe când vorbeau ei, au venit acolo tânguindu-se toţi necuraţii popi şi au strigat fără de rânduială, zicând: "O, preaputernice ighemoane, mare necaz am întâmpinat, căci doritul nostru zeu Falcon s-a prăpădit cu toată capiştea lui cea slăvită, încât nici locul jertfelnicului nu se mai cunoaşte".

Atunci Bonifatie le-a zis lor: "Popii marilor zei ai Travomeniei, mergeţi şi cercetaţi, dacă nu cumva a voit mai multă jertfă, şi pentru aceasta ne-a defăimat pe noi şi s-a dus în alt loc. Deci voi cerceta şi eu, ca să ştiu cum a fost pricina".

Acestea zicându-le, i-a liberat pe ei, iar pe Licaonid îl întreba să-i spună iarăşi despre Hristos. Căci multă veselie primea sufletul său auzind mărturisirea Evangheliei.

Atunci i-a povestit lui pe larg cu de-amănuntul câte a auzit despre Domnul Hristos, apoi despre Petru şi despre Pangratie, cum a poruncit el diavolilor de a afundat capiştea şi idolul în mare.

Auzind acestea dregătorul, s-a bucurat şi i-a zis lui: "Rogu-te pe tine, prietenul meu, mergi din partea mea şi te închină Sfântului Pangratie şi-l roagă pe el să vină, ca să văd şi eu pe un bărbat cinstit ca acesta".

Atunci el i-a răspuns: "Ascultă-mă, domnul meu. De iubeşti pe Hristos, porunceşte propovăduitorilor să dea de ştire în toată cetatea şi în părţile de primprejur, că vrei să faci alergarea de cai şi să iei în scris pe toţi. Cu ocazia aceasta, vei face praznic, şi astfel va veni acolo şi marele Pangratie".

Cuvântul acesta a plăcut dregătorului şi îndată a trimis veste în toată eparhia lui. Deci, s-au adunat ca la două sute de mii bărbaţi, şi pe toţi i-a ospătat cu cină îndestulată. Apoi, a doua zi dimineaţă, au venit toţi la câmp, iar Licaonid s-a dus la

Pangratie şi i-a spus lui despre multa evlavie a ighemonului, cum că doreşte să-l vadă şi să vorbească împreună; deci, să meargă acolo.

Pangratie n-a voit să meargă din pricină că să nu se tulbure poporul. Dar a zis lui Licaonid să aducă pe ighemon la el, după ce va sfârşi praznicul. Aşa a şi făcut.

Deci, când ighemonul a mers la Pangratie, l-a găsit îmbrăcat cu sfintele veşminte, şezând pe scaun şi având înaintea lui icoana Domnului Hristos şi Sfânta Cruce. Ighemonul, văzându-l pe el cu atâta slavă, i s-a închinat lui pentru că a văzut lumina dumnezeiască, care îi înconjura faţa lui.

Iar sfântul l-a ridicat şi l-a sărutat.

Apoi, sculându-se tremurând, a strigat zicând: "Mare este Dumnezeul creştinilor! Cred în Tine Iisuse Hristoase, Dumnezeul cel adevărat!"

Atunci sfântul l-a binecuvântat cu semnul crucii şi i-a poruncit să şadă aproape de dânsul. El însă a zis: "Cum să mă apropii de tine, că văd văpaie împrejurul tău?"

Atunci sfântul, cunoscând că darul Duhului Sfânt era în veşmintele lui cele preoţeşti cu care era îmbrăcat, a poruncit să iasă toţi puţin afară, şi apoi iarăşi să vină. După aceea s-a dezbrăcat de sfintele veşminte, şi atunci Bonifatie n-a mai văzut focul, şi astfel a stat lângă dânsul şi a ascultat cuvintele lui cele mântuitoare.

După ce a cinat cu măsura din cele ce Dumnezeu le-a trimis, sfântul le-a zis lor: ***"Fiii mei, ne-am ospătat trupeşte, acum să ne ospătăm şi duhovniceşte".***

Deci, mergând în mijlocul casei, a luat sfintele veşminte şi cânta slujba Utreniei. Dar când a ajuns la cântarea "Sfinte Dumnezeule...", o minune s-a întâmplat: acoperământul casei s-a deschis şi a venit un fulger la noi, iar noi de frică am căzut cu feţele la pământ, însă sfântul ne-a ridicat, zicând: ***"Nu vă temeţi, că Iisus Hristos, a venit să lumineze inimile voastre şi să-L cunoaşteţi pe El".***

Atunci a luat o Evanghelie scrisă evreieşte, în care erau scrise patimile şi tainele Mântuitorului Iisus Hristos, adică Naşterea, Răstignirea, Învierea şi celelalte, şi citind Evanghelia sfinţitului Matei, a învăţat îndeajuns pe dregător până la miezul nopţii. Mulţumind el sfântului, a mărturisit că crede din toată inima în Domnul Hristos.

Deci, închinându-se sfântului şi luând iertare s-a dus. Licaonid a zis către sfânt: Dregătorul a zis să mergem în cetate ca să-i binecuvântezi palatul".

Iar el a răspuns: "Bine, fiule; dar necuraţii diavoli vor plânge pierderea lor, şi vor căuta să se lupte cu noi. Deci, ia scrisoarea aceasta şi după ce o vei citi prin toate capiştile, arunc-o în capiştea necuratului Lison şi să fugi".

În scrisoarea aceea zicea: "Pangratie, robul lui Iisus Hristos, către Lison, necuratul zeu al tavromeniţilor. Primind scrisoarea mea să o citeşti şi celorlalţi necuraţi zei, şi să nu faceţi tulburare, ci să fiţi ca nişte surzi şi muţi".

Luând Licaonid scrisoarea, s-a dus şi a aruncat-o la idol. Deci, în ceasul al treilea din noapte a venit un glas către sfântul, zicând: "Robul lui Dumnezeu, am făcut după cum ai rânduit, mergi în cetatea ta".

Atunci sfântul şi-a luat oamenii şi a mers la ighemon, care i-a întâmpinat cu multă cinste şi i-a ţinut 40 de zile în palat.

Dar popii idolilor s-au adunat în divan, zicând: "O, ighemoane, s-a apropiat praznicul marelui zeu Lison, deci, porunceşte poporului să-i facă jertfă de ajuns, ca să nu se mânie şi să fugă şi el ca Falcon".

Iar el a zis: "Mergeţi de pregătiţi cum voiţi".

După aceea a întrebat în taină pe Pangratie, ce să facă, iar el i-a răspuns: "Păzeşte-te de astăzi să nu mai jertfeşti zeilor, ci să fii tare în credinţă; iar dacă doreşti să iei Sfântul Botez, să zideşti o biserică unde să fac jertfa mea, fiindcă nădăjduiesc în Domnul nostru Iisus Hristos, că ne va izbăvi de nevăzuţii vrăjmaşi".

Bonifatie i-a zis: "Cinstite părinte, sunt gata să fac orice mi-ai porunci, numai arată-mi chipul şi locul, şi eu voi face cu bucurie".

Atunci ei au mers împreună la marginea cetăţii despre răsărit, şi i-a însemnat forma bisericii într-un loc bine potrivit. Iar biserica a fost gata în 30 de zile.

Pe când Pangratie săvârşea Sfânta Liturghie, toţi câţi erau în biserică, au văzut un foc înfricoşător, care, ca un fulger, lumina toată biserica în chip prea luminat. Când sfântul a isprăvit Sfânta Liturghie, au căzut toţi zeii Tavromeniei, zdrobindu-se. Popii nu ştiau nimic de acea pricină, pentru că nu erau acolo. Deci, sfântul a

împărtăşit cu Sfintele Taine pe cei botezaţi, iar pe ighemon nu l-a împărtăşit. Atunci acesta a întrebat pe Licaonid în taină de acea pricină şi i-a spus: pentru că nu era creştin desăvârşit; şi deci, nu era vrednic de sfinţita împărtăşanie. După Liturghie, ighemonul a luat pe toţi dregătorii ca să-i ospăteze în palatul său. Sfântul, şezând la masă, a pus la dreapta sa pe Licaonid, iar la stânga pe ighemon, după cum a făcut şi alte dăţi. Binecuvântând pâinea întru pomenirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a dat tuturor de au mâncat, iar după ce s-au ospătat, i-a liberat pe toţi.

Necuraţii slujitori, mergând în capişti să tămâieze pe idoli şi negăsindu-i, au plâns pierderea zeilor lor. Deci, în toată cetatea s-a făcut tulburare mare.

Cei mai mulţi s-au adunat în palatul ighemonului, strigând unele ca acestea: "Ce faci, Bonifatie, nevrednice ighemon? De ce nu vii să vezi ce au pătimit zeii tăi, cumplitule? Oare nu sunt ei care te-au îmbogăţit şi te-au cinstit atât de mult pe tine? Atunci pentru ce nu-i cinsteşti, şi nu te mâhneşti împreună cu noi? Pe când tu te bucuri şi prăznuieşti cu veselie, noi plângem".

Auzind ighemonul ocările poporului, s-a înfricoşat. Deci, suindu-se în locul cel mai înalt al divanului, împreună cu 60 de soldaţi îmbrăcaţi în aur, a zis acestea către popor cu vorbă smerită şi blândă: "Prea înţelepţi bărbaţi tavromeni, nu ocărâţi ighemonia cu nedreptate şi nu vă mâniaţi fără de socoteală asupra mea, care nu v-am greşit cât de puţin. Deci, faceţi ceea ce v-am zis şi altădată, când a pierit Falcon, adică căutaţi pe cărturarii cei mai înţelepţi şi rugaţi-i să caute în cărţile voastre, până ce vor afla pricina pentru care au fugit zeii noştri. Pentru că nu le mai facem jertfă, de aceea ne-au urât? Sau că a venit un alt Dumnezeu mai tare şi mai puternic decât ei şi Căruia neputând să I se împotrivească, au căzut de frică? Şi după ce vom afla adevărul vom face ce este mai de folos, adică, dacă au fugit pentru puţinele jertfe ce li se aduc, să le înmulţim cât voiesc, iar dacă este un alt Dumnezeu mai tare, să credem în Acela, şi să nu mai avem trebuinţă de ei. Deci, duceţi-vă în capişte voi cei mai cucernici şi cu rugăciune întrebaţi pe zei, să vă arate pricina".

Acest sfat al dregătorului a plăcut la toţi. Deci, au ales pe unii ce ştiau vrăji şi farmece şi au pus treizeci şi doi la tot jertfelnicul, strigând şi întrebând mult timp.

Însă le-a răspuns un drac, pe care îl numea Lison, zicând: "Ce aţi venit la mine şi mă lăudaţi în zadar? Ce am făcut până acum, am făcut! Dar de azi nu vă mai nălucim, pentru că dumnezeirea cea în trei ipostasuri a cercetat zidirea Sa şi a trimis Cuvântul Său, tămăduind pe toţi".

Iar ei au răspuns: "Ce zici, Lison? Care zeu este mai puternic decât tine?"

Iar diavolul a răspuns iarăşi: "Acela Care a făcut cerul, pământul, marea şi toată lumea şi a zidit pe om. El a trimis acum asupra noastră sabie de foc, cu care a pierdut pe Falcon, pe Die şi pe ceilalţi zei şi pe mine nelucrător m-a făcut de azi înainte, iar pe Licaonid, ucenicul lui Hristos l-a adus aici".

Auzind rătăciţii acestea, se tânguiau că şi-au pierdut nădejdea şi se rugau iarăşi neputinciosului lor zeu, să le dea ajutor. Deci, aruncând vrăji, au scris numele celor de neam bun ai cetăţii şi pe care va cădea vraja, să-l jertfească ca să îmbuneze pe diavol. Numele pe care l-au scos întâi, a fost al ighemonului.

Atunci poporul s-a bucurat şi înjunghiind tauri şi ţapi, a umplut pahare de sânge, şi luând ramuri de mirsină şi de dafne, au alergat toţi la palat, strigând: "O, prea bunule ighemoane, marele zeu Lison te-a cerut spre jertfă, şi toţi te fericesc, că şi în lumea aceasta ai fost ca şi în toată viaţa ta cinstit şi slăvit, iar acum cu jertfa aceasta te faci ca un Lison şi Joe după moarte fără de moarte. Zicând acestea au alergat să pregătească cele potrivite jertfei. După aceea, Bonifatie s-a dus degrabă la biserică, şi căzând la picioarele sfântului, i-a povestit primejdia cu prea mare lacrimi, că voiesc să-l aducă spre jertfă diavolului.

Pangratie, i-a zis: "Fiule, du-te şi să nu te temi de nimic, că mâine voi veni la jertfă împreună cu tine şi atunci toţi veţi vedea puterea lui Hristos".

La al nouălea ceas din noapte, sfântul s-a sculat să-şi facă pravila sa după rânduială. Însă în capiştea cea mare a lui Lison, închinătorii de idoli i-au ridicat şi i-au pus pe zei la locurile lor, ca să zică ei către popor că s-au ridicat singuri. Dar când sfântul a început trâmbiţa cea duhovnicească, făcându-şi pravila sa în biserică, au căzut iar la pământ toţi idolii cei ridicaţi şi s-au sfărâmat. Deci, poporul a fugit de acolo şi alerga, minunându-se. Iar când au trecut pe lângă biserică şi au auzit pe sfântul cântând, au rămas uimiţi de acea cântare duioasă, pe care n-o auziseră niciodată. Căci glasul sfântului era foarte dulce şi melodios, iar biserica nu se vedea, fiindcă era întuneric împrejurul ei.

Sfântul după ce şi-a săvârşit pravila, a ieşit şi a stat la uşă; apoi, gonind întunericul cu semnul Sfintei Cruci, a deschis ochii păgânilor. Văzând ei biserica, şi sfântul aratîndu-li-se ca un înger cu adevărat al lui Dumnezeu, s-au înfricoşat şi l-au întrebat, zicând: "Te jurăm pe puterea marilor zei, să ne spui dacă eşti Dumnezeu sau om?"

Sfântul le-a răspuns: "Eu nu sunt Dumnezeu, nici nu slujesc ca voi necuraţilor diavoli, ci sunt zidirea lui Dumnezeu precum sunteţi şi voi. Deci, sunt trimis de adevăratul Dumnezeu ca să vă propovăduiesc cuvântul vieţii şi al adevărului şi, de mă veţi asculta, veţi afla viaţa cea veşnică. Vă voi vesti despre marele şi neurmatul Dumnezeu, Care a făcut lumea, a zidit firea omenească şi dăruieşte îndulcirea veşnică celor ce-L iubesc, iar aceia pe care voi îi numiţi zei, sunt diavoli şi cei ce cred într-înşii se duc împreună cu ei în munca cea veşnică".

Oamenii, auzind acestea, s-au umilit zicând: "Noi vedem în tine darul cu adevărat dumnezeiesc şi credem că vrednicia ta este mai puternică decât a zeilor, dar să nu-i pedepseşti, fiindcă ne-au ajutat în războaie de multe ori".

Sfântul le-a zis: "Duceţi-vă şi pregătiţi pe ighemon spre jertfă lui Lison, după cum aţi cugetat, şi acolo vă voi arăta puterea Dumnezeului meu".

Plecând ei de la sfântul, ziceau unul către altul: "Omul acesta se pare că grăieşte adevărul, căci de nu era Dumnezeul lui mai puternic, n-ar fi prăpădit pe zeii noştri".

Atunci Xantip, fiind mai mare peste filozofi, a zis către ceilalţi: "Ascultaţi, bărbaţi prea înţelepţi: Voi m-aţi ales şi m-aţi rânduit la meşteşugul doctoricesc de care m-am îngrijit după putere. Acum câteva zile a venit la mine un om cu chip minunat şi vrednic, şi mi-a dat o carte, zicând: "Xantipe, ia această carte doctoricească, dată de puterea cea de sus". Zicând acestea, s-a făcut nevăzut. Eu, citind cartea, am aflat că este scrisă de patru oameni, care cu un glas povesteau despre Iisus Hristos, că este adevăratul Fiu al lui Dumnezeu. Deci socotesc că acest om a venit să-l propovăduiască pe dânsul, căci cum am ajuns cu cartea în casa mea, toată s-a luminat de o lumină cerească şi câţi neputincioşi zăceau acolo, munciţi de felurite boli, toţi s-au tămăduit în acel ceas".

Poporul, auzind acestea de la Xantip, a voit să se întoarcă la sfânt, dar diavolul nu i-a lăsat pe nici unul, ci i-a silit să se ducă la palat. Ei, luând pe ighemonul Bonifatie, l-au dus la Lison, şi dezbrăcându-l, l-au legat cu mâinile înapoi, mulţumind pe necuratul diavol.

Bonifatie căuta într-o parte şi în alta să vadă pe Pangratie, şi zicea cu plângere amară: "O, păcatele mele, la ce fel de moarte amară sunt dat eu ticălosul! Unde eşti, părinte Pangratie? Ai zis că vei veni la jertfă, să pierzi pe nesimţitorul Lison şi acum nu te arăţi, ci mă laşi singur? Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă ca un milostiv!"

Fraţilor, Lison acesta avea un şarpe foarte mare şi prea înfricoşat, care bea sângele jertfelor.

Marele Pangratie, îmbrăcându-se cu sfinţitele veşminte, s-a făcut tot ca o văpaie de foc şi, ajungând cu cinstita Cruce la locul unde era legat Bonifatie, îndată s-au dezlegat legăturile singure, iar cei ce erau împrejur, toţi au căzut la pământ, nesuferind strălucirea sfinţitelor veşminte. Atunci el i-a binecuvântat şi toţi s-au sculat.

Deci, apropiindu-se de păngăritul Lison, a zis acestea: ***"Diavole necurat, te jur în numele Preasfintei Treimi să fugi din locul acesta şi să te afunzi în mare împreună cu Falcon!"***

Atunci diavolul a făcut îndată un zgomot mare, încât toţi s-au cutremurat; apoi idolul s-a dezrădăcinat din acel loc înfricoşat şi neclintit, împreună cu diavolul care era sălăşluit într-însul, şi a căzut în mare, iar haina lui Lison, adică acel şarpe mare, a rămas în groapă. Atunci sfântul l-a legat de grumaji şi l-a tras afară. Şarpele, făcând mai întâi o şuierătură groaznică, s-a despicat de sus până jos.

Poporul, văzând nişte minuni ca acestea prea slăvite, a strigat: "Mare este Dumnezeul lui Pangratie!"

Apoi îndată au sfărâmat paharele, iar taurii şi ţapii care îi înjunghiaseră i-au aruncat să-i mănânce câinii şi, în scurt, toată jertfa au prăpădit-o.

Sfântul a poruncit să lege pe şarpe cu funii şi să-l târască până la mare. Deci, pe când tinerii îl trăgeau pe pietre, i se dărăpăna carnea şi i se vedeau oasele.

Unul din aceia a scos cu multă osteneală securile, ca să-l păzească spre pomenirea minunii, şi punându-l în cântar, a tras şaptezeci de litre.

Fericitul Pangratie a dat tuturor arvuna Sfântului Botez şi i-a pecetluit cu cinstita Cruce. Iar ei au intrat în capiştile idolilor, au aruncat la pământ pe idolii cei mici, i-au sfărâmat pe toţi, i-au scuipat şi i-au călcat în picioare.

Apoi sfântul s-a suit într-un loc înalt, ca să-l vadă toţi câţi erau acolo, ca la o sută de mii şi mai mulţi. După aceea, făcând rugăciune pentru dânşii, i-a binecuvântat, zicându-le: ***"Acum duceţi-vă la casele voastre şi vă curăţiţi, postind trei zile, şi rugaţi-vă Domnului, să vă învrednicească să primiţi Sfântul Botez".*** După trei

zile mulţimea a venit, aducând fiecare lumânări şi îmbrăcăminte pentru dumnezeiescul Botez.

Astfel Sfântul Pangratie a botezat în acea zi douăzeci şi patru de mii, şi s-a făcut în toată cetatea bucurie mare şi veselie.

Veneau încă şi cei ce locuiau aproape de muntele Etna şi se botezau, auzind de facerile de minuni ale sfântului. ***Căci el tămăduia şchiopi, orbi, slăbănogi, idropici, îndrăciţi şi alţi neputincioşi.***

Apoi Xantip filosoful a adus sfântului Sfânta Evanghelie şi i-a spus pricina, precum s-a zis mai sus. Iar Sfântul a citit-o poporului şi toţi au primit-o cu bucurie şi cu mare evlavie.

***

După două ceasuri, a venit la sfântul o femeie leproasă, care era preoteasă a idolilor, şi i-a zis cu vicleşug: "Dacă Hristos îmi va da tămăduire, mă voi boteza".

Sfântul, cu toate că ştia bine gândul ei cel viclean, totuşi a tămăduit-o cu cuvântul; căci, făcând pe dânsa semnul cinstitei Cruci, îndată s-a tămăduit.

Dar ea, în loc să dea mulţumire lui Dumnezeu şi sfântului, grăia cuvinte urâte şi vătămătoare.

Pentru aceasta, Sfântul a zis către dânsa: ***"O, femeie, fiindcă ai îndrăznit să ispiteşti pe Dumnezeu, care ţi-a dat sănătate, să ştii că El poate să întoarcă iarăşi lepra asupra ta".***

Zicând acestea, a luat de pe pământ cojile leprei ce căzuseră de pe trupul ei, şi i le-a aruncat în faţă, zicând: ***"Fiindcă nu mărturiseşti darul tămăduirii, Dumnezeu să fie binecuvântat şi să-ţi dea pedeapsă îndoită".*** Zicând aceasta, îndată i s-a aprins ca o văpaie tot trupul ei, din creştet până în picioare. Din acea pricină ea a făcut băşici care s-au spart, încât de pe dânsa curgea apă fierbinte. Acestea îi făceau atâta durere, încât ticăloasa chinuindu-se, strigă şi zicea: "Miluieşte-mă, robul ade-văratului Dumnezeu, că nu mai nădăjduiesc în necuraţii zei, ci numai în tine; deci, roagă pe Domnul Iisus Hristos, să-mi dea tămăduire!"

Sfântul, milostivindu-se, a făcut rugăciune pentru dânsa, a însemnat-o cu semnul Sfintei Cruci şi astfel s-a tămăduit, fiindcă a crezut din tot sufletul. Apoi, învăţând-

o dreapta credinţă, într-a opta zi a botezat-o şi a făcut-o diaconiţă, punându-i numele Benedicta.

Ea, după aceea, şi-a sfărâmat toţi idolii, a dus pe sfântul într-o grădină a ei şi arătându-i o mulţime de aur, i-a zis să-l împartă la săraci. Însă ea spunea că în ţara aceea nu se găsesc săraci.

Sfântul i-a zis: ***"Dacă vrei să te mântuieşti, urăşte aurul, că iubirea de avuţii este rădăcina tuturor relelor. Deci fugi de dânsa, căci vei câştiga bogăţie în cer".*** De atunci ea şi-a lăsat toată bogăţia şi slujea în biserica Domnului cu sârguinţă.

***

Sfântul a mai tămăduit şi pe altă femeie, care avea la grumaji o patimă nevindecată, asemenea şi pe mulţi bărbaţi care aveau multe feluri de boli.

El a botezat în ziua aceea opt mii de bărbaţi afară de femei şi de copii, apoi a slujit Sfânta Liturghie ca să-i împărtăşească.

Atunci a sosit şi ighemonul Bonifatie, cu mulţime de popor, iar când sfântul a înălţat Sfintele Taine, biserica s-a deschis deasupra şi a venit un foc ceresc, care l-a înconjurat. Cei ce vedeau, s-au înfricoşat şi nimeni nu îndrăznea să se apropie de împărtăşanie, pentru că vedeau faţa lui ca o făclie de foc.

Sfântul le-a zis: "Fiii mei, apropiaţi-vă şi nu vă temeţi, căci focul acesta nu arde, ci luminează pe cei ce se împărtăşesc". Atunci a împărtăşit pe toţi credincioşii care erau botezaţi, iar pe cei necredincioşi i-a făcut catehumeni, adică i-a pregătit pentru Sfântul Botez şi a treia zi a botezat cinci mii.

După aceasta, Bonifatie a spus sfântului, că vrea să facă război cu potrivnicii eparhiei lui. Deci, să-l binecuvânteze, ca să biruiască pe vrăjmaşi, şi să-l sfătuiască în ce câmp să facă războiul.

Sfântul i-a poruncit să adune acolo în Tavromenia ostaşii din toată eparhia sa, adică de-ai săi, şi să se roage pentru dânşii. Deci, a trimis vestitori în toată eparhia să şi în douăzeci de zile s-au adunat toţi, care erau 540.000.

Dar să nu fie cineva neîncrezător de mulţimea poporului, căci cetatea aceasta a Tavrului şi a Meniei era mai bogată şi mai cinstită decât toate cetăţile Siciliei şi Calabriei. Deci, s-a adunat la câmp tot poporul, care avea dorinţa să vadă pe sfânt.

El şi-a luat sfintele veşminte, a ieşit în câmp cu dregătorul şi s-a suit într-un loc înalt ca să-l vadă toţi.

Ostaşii, văzând faţa lui luminând ca o lumină, credeau că este Dumnezeu şi se întrebau unii pe alţii: "De unde a venit un astfel de Dumnezeu minunat?"

Credincioşii ziceau: "Oamenii nu sunt dumnezei, ci robi ai adevărului şi Atotputernicului Dumnezeu". Atunci, cei mai mulţi au crezut în Hristos, cerând Sfântul Botez.

Deci, sfântul s-a pregătit să slujească acolo înaintea mulţimii, Sfânta Liturghie, ca să-i întărească mai bine. Credincioşii au venit să se împărtăşească cu dumnezeieştile Taine, iar cei nebotezaţi, având dorinţa să vadă taina aceasta a Sfintei Liturghii, s-au apropiat de el şi aruncând armele la pământ, priveau cu mare cucernicie.

***

Atunci s-a făcut o minune ca aceea, care s-a făcut mai înainte cu Moise, când a dat în Sinai legea poporului, căci un nor s-a pogorât şi a acoperit pe marele Pangratie, şi poporul, văzând aceasta, a căzut la pământ minunându-se, iar când a înălţat Sfânta Pâine, norul s-a suit la cer. Mulţi elini crezând că sfântul era Dumnezeu, îi ziceau: "Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne învredniceşte şi pe noi de darul Tău". Sfântul s-a suit pe piatră ca mai înainte, şi le-a povestit pe scurt taina dumnezeirii. Pentru aceea toţi au crezut din tot sufletul, cerând Sfântul Botez, mai înainte de a se duce la război. Deci, făcându-i catehumeni, le-a poruncit să postească trei zile, apoi i-a botezat pe toţi.

Atunci s-a făcut în toată tabăra mare praznic şi le-a hirotonisit preot în locul său pe un ucenic pe care-l avea, cu numele Evagrie, cel care a scris viaţa acestuia cu iubire de adevăr şi încredinţare. Pe acela l-a trimis să-i mărturisească şi să-i împărtăşească în război. El a pus pe un argintar de a făcut la steaguri, la cel dintâi, chipul Domnului Hristos, iar la celelalte, Sfânta Cruce, şi astfel să le poarte în război înaintea tuturor.

Când a voit să plece mi-a poruncit să slujesc Sfânta Liturghie, zice Evagrie cel mai sus numit, ca toţi să se împărtăşească cu dumnezeieştile Taine. Deci, săvârşind cu frică dumnezeiasca Liturghie, Sfântul Pangratie s-a împărtăşit înaintea stătătorilor cetăţii, apoi am mers în cortul dregătorului şi am ospătat. După aceea sfântul ne-a binecuvântat pe toţi, şi făcând semnul Sfintei Cruci pe fruntea mea, m-a sărutat şi

m-a liberat. Deci, mergând la mare, a făcut semnul Sfintei Cruci de trei ori şi aşa am plecat, iar sfântul s-a întors la biserica sa.

***

Acolo, în cetate erau două fecioare frumoase, surori după trup, dar orfane, pentru că le muriseră părinţii. Acestea, după ce s-au botezat, au venit la sfânt, zicând: "Părinte cuvioase, la sfinţia ta alergăm, rînduieşte-ne împreună cu preoteasa Hrisina, şi dă-ne dregătoria diaconească, pentru că noi am pus în mintea noastră să nu ne măritǎm niciodată. Pe noi ne-au cerut cei mai de frunte dregători ai cetăţii, dar dorim să ne păzim fecioria noastră neîntinată".

Sfântul le-a zis lor: ***"Fiicele mele, cu adevărat aţi ales partea cea bună, ca Maria".*** Deci, chemând pe diaconiţa Benedicta, i-a zis: ***"Iată, Domnul ţi-a trimis tovarăşe".*** Apoi, hirotesind pe cea mai mare diaconiţă, a lăsat pe cea mai tânără nehirotesită. Zidindu-şi chilii aproape de biserică, au rămas acolo şi ascultau toate slujbele.

Iar mai marele cetăţii, pe care ighemonul Bonifatie îl pusese epitrop, era om cu rea socoteală, căci necuratul avea dragoste către idoli. Aceluia nu-i ajungea a avea ţiitoare numai din fiicele elinilor, dar nesăţiosul a poftit şi pe una din fecioarele mai sus zise, pe cea mai tânără, ca pe una ce era mai frumoasă.

Deci, a trimis de a luat pe sora ei mai mare şi i-a spus că are o dorinţă nepovestită să ia de femeie pe sora ei, făgăduindu-i multe daruri.

Iar ea i-a zis: "Sora mea este făgăduită lui Dumnezeu şi nu se mărită". Văzând necinstitul, că cu binele nu face nimic, a înfricoşat-o, că Elid o va lua cu sila, căci astfel se numea răul înverşunat.

Muceniţa, ducându-se la mânăstire, a spus aceasta plângând Benedictei şi surorii sale.

După aceea s-au dus şi i-au spus sfântului, care le-a sfătuit, zicându-le: ***"Fiicele lui Hristos, nimic să nu vă despartă de dragostea Lui, nici necazul, nici strâmtorarea şi nici chiar moartea. De vă vor băga chiar în temniţă, sârguiţi-vă să păziţi nestinsă făclia fecioriei voastre".***

Auzind de la sfânt acestea şi altele încă, s-au întărit mai bine, şi ducându-se la chiliile lor, se rugau.

Dar Elid cel fărădelege s-a silit să facă ceea ce a voit, dar n-a putut. După aceea, s-a sfătuit cu vrăjitorii, cum ar putea să o aducă pe copilă la voia sa. Deci, i-a dat unuia din ei o carte de vrăjitorie şi după ce a citit-o a chemat diavoli, care s-au adunat nenumăraţi, negri ca arapii, ţinând în mâini curse şi săgeţi. Pe aceea i-au trimis la sfintele fecioare, ca să-şi facă meşteşugul. Iar darul lui Dumnezeu n-a lăsat cât de puţin să se apropie de ele necuraţii diavoli. Deci, întorcându-se ei la Elid, mincinoşii au mărturisit adevărul, zicând: "Am văzut la acele femei un mare ajutor şi, nesuferind vederea lui, am fugit fără a face ceva. Deci, fă ce voieşti, că noi fugim de acel loc, precum au fost izgoniţi, de dumnezeiasca putere, Falcon, Lison şi Joe".

Înverşunatul Elid, făcând ospăţ şi sfătuindu-se cu prietenii, a trimis ostaşi de au adus la divan amândouă fecioarele. El s-a sârguit prin multe măguliri şi momiri să aducă pe copile la voia sa, dar n-a putut. Pentru aceea le-a închis în temniţă, poruncindu-i în taină fecioarei celei mari, să sfătuiască pe cea tânără să i se supună lui, că îi va da mari daruri.

Însă ea i-a spus toate cele de la Dumnezeu, zicându-i: "Să ne nevoim, soră, ca să vedem pe Împăratul Hristos şi să moştenim fericirea cea veşnică. Vezi cum trece viaţa aceasta, ca o umbră şi ca un vis. Adu-ţi aminte, câţi ne-au cerut să ne măritǎm, pe când ne închinam idolilor şi n-am primit, şi acum când ne-am îmbrăcat cu Domnul nostru Iisus Hristos, să ne întinăm sufletele şi trupurile? Să nu fie! Iată, îţi spun cele ce vor să fie, ca să te găteşti spre vremelnica moarte şi să împărăţeşti în veci cu Mirele Hristos. Pe mine mă vor omorî mâine, iar pe tine te vor ţine încă puţină vreme. Deci cercetează conştiinţa ta şi păzeşte-te să nu te amăgeşti de făgăduinţele lor cele deşarte şi de cuvintele lor cele viclene. Rabdă până la sfârşit, ca să iei cununa cea nestricăcioasă".

Auzind copila acestea de la diaconiţă, a suspinat zicând: "Cred atât de mult în Domnul nostru Iisus Hristos, încât momelile, înfricoşările şi muncile lui nu mă vor despărţi de iubitul meu Mire".

A doua zi, le-au adus pe ele la Elid. Diaconiţa însă i-a spus, că n-a putut să o aducă pe cea tânără la voia lui.

Mâniindu-se, el a poruncit să o bată fără milă înaintea surorii sale. După ce a bătut-o mult timp, încât s-a umplut pământul de sânge, i-a tăiat fericitul ei cap şi l-a aruncat într-o peşteră, iar pe cea mai tânără a închis-o într-o casă, pe când ei stăteau la masă.

Atunci marele Pangratie, a adunat pe cei credincioşi şi a luat din peşteră sfintele moaşte ale diaconiţei şi le-a îngropat cu cinste, după cum se cade.

Când elinii s-au sculat de la îmbuibarea pântecelui, au scos afară în mijlocul lor pe copilă şi Elid i-a zis: "Jertfeşte marelui zeu Scamandru şi mă ia pe mine de bărbat, ca să te cinsteşti, să ai toată bogăţia şi toată îndulcirea, iar de nu îţi voi tăia capul".

Dar ea i-a zis lui: "Eu mă închin Domnului Hristos, adevăratul Dumnezeu, Mântuitorul meu, cu care m-am logodit, iar lui Scamandru nu voi jertfi şi nici pe tine, pângăritule, nu te voi lua de bărbat".

Auzind acestea urâtorul de Dumnezeu de la iubitoarea de Hristos, a poruncit să o bată ca şi pe cealaltă, apoi să-i taie capul şi să-l arunce în peştera mai sus zisă.

După ce s-a făcut aceasta, sfântul s-a dus cu toţi credincioşii, cu făclii aprinse şi cu tămâieri, şi au luat sfintele moaşte de le-au îngropat aproape de ale diaconiţei.

Auzind poporul de relele lucruri ale lui Elid, s-au pornit a-l arde cu toţi idolii lui. Dar sfântul nu i-a lăsat, ca să nu se facă ucideri şi tulburare, până nu va veni Bonifatie ca să-l pedepsească după cum va voi. Astfel s-au liniştit ei şi au zidit o biserică în numele sfintelor fecioare şi muceniţe ale lui Hristos.

După aceea, iudeii şi mondanii s-au sfătuit împotriva Sfântului Pangratie ca să-l omoare. Cunoscând el acel gând rău şi viclean, a adunat poporul şi le-a arătat cele cugetate de ei. Pe când le spunea pricina, au sosit două străji de iudei şi de mondani, care apropiindu-se au zis creştinilor: "O, oameni, pentru ce lăsaţi cinstea şi credinţa voastră cea dintâi şi v-aţi lipit de acest înşelător şi vrăjitor?"

Sfântul a tăcut, iar poporul a răspuns: "Voi vă amăgiţi şi vă închinaţi la idolii cei surzi şi muţi, iar noi am aflat adevărul, crezând în Domnul Hristos".

După aceea, sfântul a zis către ei: ***"Dacă voiţi să lăsaţi rătăcirea cinstirilor voastre deşarte şi să vă apropiaţi de adevăratul Dumnezeu, vă vom spune cuvânt de mântuire, iar dacă aţi venit cu vicleşug, arătaţi-ne viclenia voastră".***

Ei au răspuns: "Noi nu vom crede cuvintelor tale, nici nu vom lăsa obiceiul nostru cel vechi".

Sfântul iar a zis: ***"Fraţilor, vă rog să fugiţi de vicleşugul idolilor şi să cunoaşteţi pe Ziditorul creaturii, dar mai ales voi, evreii, poporul lui Israil, pe care v-a scos***

Dumnezeu din Egipt, cărora vi s-a dat Legea şi, cunoscând-o şi citind-o, aţi lăsat pe Dumnezeu, Care v-a născut pe voi şi v-a hrănit, şi v-aţi amestecat cu celelalte neamuri de la care aţi învăţat obiceiurile lor".

Acestea şi altele încă zicând cuviosul, creştinii au voit să închidă în temniţă pe elini ca să-i pedepsească, pentru uciderea pe care au făcut-o, până va veni ighemonul. Iar ei au fugit îngroziţi.

În altă zi şi-au luat toate averile, femeile şi copii şi au pornit cu o luntre, să se ducă în Siracusa. Iar sfântul le-a vestit prin Xantip, să se întoarcă înapoi şi să nu se teamă de nici un rău din partea creştinilor, însă ei nu s-au întors decât numai un mondan vrăjitor, acela care a dat cartea cea vrăjitorească lui Elid pentru copilă, după cum am zis. Acela s-a mărturisit la sfânt şi s-a făcut creştin.

El a scris şi pătimirile sfintelor, după ce s-a botezat, iar ceilalţi elini au intrat în luntre şi au plutit cu vânt bun. Dar sfântul s-a suit într-un loc înalt şi s-a rugat, zicând: ***"Doamne, Iisuse Hristoase Atotputernice, de este cu voia Ta, să se facă furtună şi toţi să se afunde în mare".*** Deci, cuvântul s-a împlinit întocmai, căci toţi s-au înecat, pentru că îndată s-a făcut vânt mare şi s-au afundat caicele lor, iar el în puţine zile învăţând pe popor, le-a zis: ***"Bonifatie a biruit pe vrăjmaşii lui şi va veni după două zile cu multă bogăţie, veselindu-se cu tot poporul lui; deci să spuneţi lui Elid, să pregătească luminile cetăţii".***

Credincioşii se minunau că şi cele ce se întâmplau departe, ca şi cum ar fi de faţă, le ştia Sfântul Pangratie şi le spunea mai înainte.

Deci a doua zi s-au arătat corăbiile, după proorocia lui, şi alergând tot poporul la mare, a urat ighemonului de bună sosire, căruia i s-a închinat şi Elid. Apoi, în cea-laltă dimineaţă, au venit toţi cei mai mari ai poporului împreună cu Bonifatie şi, închinându-se sfântului, i-au mulţumit pentru biruinţa care au dobândit printr-însul.

Sfântul i-a binecuvântat pe toţi şi mai ales pe dregătorul, către care a povestit uciderile pe care le-a săvârşit necuratul Elid. El a poruncit să-l lege cu lanţ şi să-l păzească bine, până ce se va împărţi bogăţia care a adus-o oastea şi să rămână fără de grijă ca atunci să cerceteze fapta lui.

El a adus încă şi pe mulţi robi avari la război, care, văzând pe marele Pangratie slujind Sfânta Liturghie în ziua aceea, au crezut în Hristos. Ei au văzut amândouă minunile, care le-am scris mai sus, adică focul care ieşea din gura lui şi norul care-l

acoperea pe el. Deci şi ei au cerut Sfântul Botez, prin tălmaci. Iar Sfântul Pangratie, văzând dorinţa lor, i-a botezat.

După ce dregătorul a împărţit la ostaşi aurul, argintul şi celelalte bogăţii, a împărţit şi robii şi le-a zis să aibă purtare de grijă de ei, ca să-şi mântuiască sufletele lor. Apoi sfântul a hirotonisit în toată eparhia preoţi şi diaconi, pe cei mai înţelepţi şi mai cucernici, şi le-a zis să se îngrijească de sufletele oamenilor, să zidească biserici şi să facă într-însele toate cele trebuincioase.

Iar mie, adică lui Evagrie, şi diaconului meu Epafrodit, mi-a poruncit să le scriem lor Tainele Bisericii, praznicele cele mari, citirile, poruncile şi câte alte se cuvine să le ştie credincioşii.

Deci, sfântul, venind înaintea poporului, le-a dat pentru fiecare ţinut, preot şi diacon şi astfel s-a dus fiecare în patria sa. După aceea eu am mers în toate eparhiile şi i-am sfătuit cum să citească slujba Bisericii şi celelalte de nevoie credinţei. Şi iarăşi m-am întors la dascălul meu, adică la Sfântul Pangratie.

Bonifatie a poruncit să-l aducă legat pe Elid şi l-a întrebat pentru ce a ucis pe fecioare.

El i-a răspuns: "Pentru că au batjocorit pe zei".

Bonifatie i-a zis: "Voieşti să te lepezi de aceşti zei nesimţitori şi să te faci creştin, ori să te omor?"

El a răspuns: "Să nu-mi fie mie a mă lasa de rânduiala părintească. Zeii tatălui meu mi-au dăruit viaţa şi pentru dragostea lor voiesc să mor. Deci, junghiaţi-mă înaintea zeului meu, Scamandru".

Atunci ighemonul, luând apa, şi-a spălat mâinile, zicând: "Sângele tău, asupra capului tău". Apoi a poruncit unui rob de i-a tăiat capul la un anumit loc.

După doi ani au venit şi preoţii eparhiilor şi au rugat pe sfântul, să se ostenească şi să meargă să le sfinţească bisericile. Dar Sfântul Pangratie l-a trimis mai întâi să binecuvânteze pe Bonifatie. Apoi ne-a luat dregătorul însuşi pe mine, pe Epafrodit şi pe Licaonid cu tot clerul, şi a sfinţit bisericile, punând hotar la toată biserica, ca să-şi ţie fiecare locul său, să-l lucreze şi să-şi scoată hrana vieţii lor. Bonifatie şi ceilalţi bogaţi au împărţit în trei părţi toate averile lor, aurul şi argintul şi celelalte mişcătoare şi nemişcătoare. El a dat a treia parte bisericii, cu care să se chi-

vernisească preoţii şi diaconii, şi să roage pe Domnul din tot sufletul lor, pentru făcătorii lor de bine. A mai făcut vase de aur, de argint şi veşminte de mătase pentru toate bisericile. Pe acestea toate sfântul le-a scris pe hârtie, şi astfel toţi s-au întors în cetate.

A treia zi, în al şaptelea ceas, sfântul a venit în uimire, auzind un glas zicând aşa: "Pangratie, hirotoniseşte preot pe Epafrodit şi trimite-l singur în părţile Taraconiei". Dar sfântul se îndoia de glasul acela, ca nu cumva să fie nălucire diavolească. Însă, auzind a doua oară acelaşi cuvânt, a aşteptat să audă şi a treia oară ca să se încredinţeze de adevăr. Deci a auzit şi a treia oară acelaşi glas, zicând: "Ţi-am zis să hirotoniseşti preot pe Epafrodit şi să-l trimiţi în partea Taraconiei". Atunci hirotonisindu-l pe el, după ce l-a sărutat şi l-a binecuvântat, l-a trimis.

El a încălecat pe un măgar şi, mergând trei zile, a ajuns la un loc pietros, dar acolo dobitocul s-a oprit şi nu voia să meargă mai înainte. Deci, Epafrodit preotul s-a odihnit acolo.

A doua zi voia să încalece iarăşi, dar dobitocul n-a voit, căci voia lui Dumnezeu era să rămână acolo; deci, scoţând el crucea, îşi citea Sfânta Evanghelie.

Atunci a trecut prin acel loc o femeie, al cărei bărbat secera acolo mai înainte şi căruia îi ducea în coşniţă pâine, vin şi bucate. Acea femeie, văzând pe Epafrodit, a stat pe loc multă vreme, minunându-se şi socotind în sine că acolo este sau Dumnezeu sau vreun înger.

Dar el i-a zis: "Ce stai, femeie, şi nu te duci în drumul tău?"

Ea a răspuns: "Eu n-am văzut niciodată atâta slavă la alt om, şi socotesc că eşti vreun zeu. Pentru aceasta ai atâta strălucire?"

Epafrodit i-a zis: "Acestea pe care le vezi că le ţin, sunt semne ale Atotputernicului Dumnezeu, Care a făcut toată lumea şi a zidit pe om".

Femeia i-a zis: "Dar tu cine eşti, dacă nu eşti zeu?"

El a răspuns: "Sunt om ca şi ceilalţi oameni şi de nu crezi, dă-mi să mănânc şi să beau". Acestea le-a zis pentru că trecuseră trei zile de când nu mâncase. Atunci ea i-a dat, iar el, mâncând, s-a întărit.

Femeia după aceea, s-a dus la bărbatul ei şi i-a spus pricina întârzierii ei. Apoi, lăsând-o pe dânsa să caute de secerători, dânsul a alergat la locul unde era Epafrodit. Deci, văzând de departe slava lui Dumnezeu care îl acoperea pe el, a căzut cu faţa la pământ.

Dar el i-a zis: "Vino aproape de mine, omule".

Atunci s-a apropiat cu multă frică şi i-a zis: "Oare nu cumva tu eşti Dumnezeu, de te arăţi în acest chip?"

El a răspuns: "Oare n-ai auzit nimic într-acest loc despre Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu?"

Omul i-a zis: "Am auzit de El, că S-a născut din Sfânta Fecioară de la Duhul Sfânt, S-a botezat, a făcut multe minuni, a fost răstignit şi a înviat din morţi, S-a înălţat la ceruri şi a trimis pe ucenicii Săi în lume, să propovăduiască dumnezeirea Lui. Deci, de eşti tu unul din aceia, învaţă-ne şi pe noi, că avem mare dorinţă să te ascultăm".

Atunci Epafrodit i-a propovăduit pe Hristos şi, crezând îndată, a cerut Sfântul Botez. Dar el i-a zis lui: "Du-te şi adu-ţi haine noi şi atunci vei lua darul Preasfântului Duh". Deci, după ce a adus hainele, s-a pogorât la râu şi l-a botezat, având acolo crucea pe care era zugrăvit Hristos răstignit. Apoi l-a întrebat al cui este chipul acela, iar el a zis: "Al Domnului Hristos". Cel luminat cu Sfântul Botez i-a spus lui: "Aşa este, căci, pe când eram în apă, L-am văzut că şi-a întins mâna dreaptă peste capul meu". Apoi, luând voie, s-a dus la ţărâna sa.

Secerătorii văzându-l pe el de departe, li s-a părut că este foc şi toţi fugeau de el. Dar femeia sa, cunoscându-l pe dânsul după vorbă, le-a zis lor: "Nu fugiţi că acela este bărbatul meu. El vine să ne spună ce i s-a întâmplat".

Deci, cu sila s-au oprit şi fiind plini de groază, îl întrebau pe el, iar el le-a spus lor pricina, după cum am spus mai sus, că a crezut în Hristos şi s-a botezat pentru aceasta a luat chipul cel frumos de înger. Ei, auzind acestea, au aruncat secerile, au alergat la Epafrodit şi apropiindu-se de dânsul, au căzut la pământ văzând strălucirea feţei lui.

El îi îmbărbăta pe ei, zicând: "Nu vă temeţi!" Apoi, sculându-se, nu puteau să-l vadă pe el, pentru că faţa lui era luminată de darul Sfântului Duh.

Sfântul binecuvântându-i, ei au lăsat frica la o parte şi, închinându-se lui, l-au întrebat cine şi de unde este şi cum a venit pe la ei. Deci el le-a povestit lor pricina, de la început până la sfârşit, adică cum mai înainte a fost închinător de idoli, cum îngerul i-a dat lui Sfânta Evanghelie, pe care le-a arătat-o; apoi le-a propovăduit pe Hristos, în care crezând cu toţii au cerut Sfântul Botez. El, chemându-i pe dânşii, le-a citit Sfânta Evanghelie, pe care auzind-o bărbaţii, se veseleau. Ei au rămas acolo până în cealaltă zi, ca să-i boteze, după cum le-a poruncit.

Deci, în ceasul al doilea din noapte, au venit mulţime de diavoli, în chip de oameni negri şi grozavi şi, stând înaintea bărbaţilor, strigau: "O, câtă nedreptate am de la robul lui Dumnezeu Pangratie şi de la tine, nemulţumitorule Epafrodite, care te aveam bibliotecar. Oare acum ai venit aici, să-mi pierzi stăpânirea mea? Rău am pătimit eu neajutoratul, că în Tavromania m-a robit Pangratie, în Siracuza bătrânul Marchian, iar acum a venit aici prietenul meu Xantip, care mai înainte mi-a făcut atâtea jertfe, voind a-mi răpi robii mei, ca să-i facă robi lui Hristos Cel răstignit".

Atunci Epafrodit şi-a făcut cruce anatematizînd pe diavol, iar pe oameni i-a învăţat, zicând: "Vedeţi, fiii mei, cum Domnul nostru Iisus Hristos v-a chemat pe voi la împărăţia Sa? Pentru aceasta se mânie diavolul şi se nevoieşte să răpească pe cei mai proşti dintre voi. Deci voi, ca nişte bărbaţi desăvârşiţi, suflaţi asupra lui, zicând: "Ne lepădăm de tine, satano, şi ne unim cu Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu"". Făcând ei astfel, îndată s-a arătat la răsărit o sabie de foc care a gonit pe diavoli.

A doua zi a venit şi omul acela, care avea secerătorii, împreună cu femeia şi cu copiii lui, aducând haine câte trebuia.

Deci, pogorându-se la râu, i-a botezat şi i-a trimis în diferite părţi, ca să propovăduiască Evanghelia, dând fiecăruia câte o cruce de cedru, cu care să facă minuni.

Apoi, ducându-se prin sate şi prin multe cetăţi, tămăduiau toată neputinţa cu dumnezeiasca putere, iar diavolii, nesuferind să vadă semnul Sfintei Cruci, fugeau.

De aceea, oamenii din acel loc, minunându-se, au întrebat pe bărbaţii aceia, de unde au luat putere să facă astfel de minuni prea slăvite. Ei le-au arătat lor pe Domnul Hristos şi, crezând, mulţi alergau în fiecare zi la înţeleptul Epafrodit şi se botezau. Apoi, zidind acolo o biserică, slujea Sfânta Liturghie, împărtăşindu-i cu dumnezeieştile Taine. Şi pe cât trecea vremea, pe atât şi credincioşii se înmulţeau.

Sfântul Marchian, auzind acestea, a scris o epistolă către Sfântul Pangratie, zicând: "Mă minunez cum sfinţia ta ai uitat atât de degrabă învăţătura apostolilor, care zice că episcopul să nu stăpânească alt popor, şi ai trimis în eparhia mea pe Epafrodit. Însă de ai văzut de la Dumnezeu descoperire şi pentru aceasta l-ai trimis, răspunde-mi ca să nu te osândesc pe nedrept".

Pangratie, văzând această scrisoare, a scris înapoi Sfântului Marchian tot adevărul, adică, cum a văzut în uimire de trei ori, ca să hirotonisească pe Epafrodit.

Deci mi-a dat mie scrisoarea să o duc în Siracusa. Ajungând acolo, Sfântul Marchian m-a întâmpinat şi m-a primit cu dragoste, zicând: "Socotesc că am mâhnit pe fratele Pangratie, dar Dumnezeu ştie cum m-am amărât. Căci după ce v-am trimis scrisoarea, Domnul mi-a arătat lucrul, şi m-am mâhnit că v-am supărat; dar acum mă bucur că te-am dobândit pe tine. Deci mergi de te veseleşte împreună cu Epafrodit şi după aceea să vii aici, ca să mergem împreună la Pangratie".

Eu m-am dus şi am stat opt zile cu Epafrodit, spunându-mi câte a săvârşit cu dumne-zeiescul ajutor. Apoi am luat pe Marchian şi am plecat către Pangratie, care, cunoscând din dumnezeiescul dar venirea lui Marchian, ne-a întâmpinat. Întâlnindu-se amândoi, au căzut la pământ, rugându-se unul de altul, ca să se binecuvânteze pentru smerenie.

Deci, după un timp Sfântul Marchian a zis: "Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului!" Apoi, sărutându-se unul cu altul, au intrat în biserică. După ce Marchian a făcut rugăciune ei au stat împreună de vorbă.

Deci, Pangratie a zis către Marchian: ***"Cinstite părinte, cum ai venit către noi, păcătoşii?"***

El a răspuns: "Bolnavii vin la doctor ca să se tămăduiască".

Pangratie i-a zis lui***: "O, cuvioase părinte, de am fi şi noi în măsurile tale!"***

Însă ei erau la chip şi la starea corpului asemenea. Văzându-i fraţii pe ei, se bucurau şi îi cinsteau ca pe un Moise şi Aaron. Deci, ighemonul şi toţi boierii au venit şi au luat binecuvântare de la Marchian.

În cealaltă zi, care era Duminică, au slujit împreună dumnezeiasca Liturghie şi, pogorându-se foc din cer, a înconjurat sfântul prestol, în timpul când se cântă cântarea cea întreit sfântă. După Liturghie, sfinţii s-au împărtăşit cu dumnezeieştile

Taine, iar mirenii se temeau să se apropie. Însă sfântul le-a zis lor: "Apropiaţi-vă, fiii mei, şi nu vă temeţi, căci focul ce-l vedeţi este umbrirea Sfântului Duh, care face pe slujitorii lui văpaie de foc". Atunci toţi s-au împărtăşit de la Sfântul Marchian cu multă frică.

Marele Marchian, zăbovind acolo cincisprezece zile şi voind să se ducă în eparhia sa, a luat şi pe Sfântul Pangratie împreună cu el, şi s-a dus cu bucurie, voind să vadă bisericile. Intrând noi în corabie şi suflând vânt bun, într-o zi am ajuns în Siracuza, iar noaptea ne-am dus la episcopie. Ucenicii lui Marchian, văzându-l, au plâns spunând că noaptea veneau diavolii şi îi înfricoşau, zicându-le că s-a înecat în mare. Fericitul i-a îmbărbătat, să nu se teamă de nălucirile diavolilor.

După aceea a trimis vorbă la boierii Gordie şi Selefc să adune tot poporul ca să-l binecuvânteze Sfântul Pangratie.

Adunându-se toţi, au căzut la picioarele sfântului şi i-a binecuvântat pe toţi. El a rămas acolo şase zile, vorbind amândoi duhovniceşte şi veselindu-se ca nişte adevăraţi prieteni ai lui Hristos.

Sfântul a văzut atunci în vedenie, că împăratul Acvilin a luat şase sute de mii de ostaşi, ca să facă război Tavromenilor, dar n-a spus vedenia, ci a trimis vorbă de a venit acolo Epafrodit, şi s-au veselit împreună. Sfântul a scris apoi lui Marchian scrisori de încredinţare, după canoanele Sfinţilor Apostoli, ca să stăpânească şi eparhiile pe care le-a adus la credinţă Epafrodit. Deci, sărutându-se unul cu altul, am plecat de acolo şi, ajungând în Tavromenia, propovăduitorul a strigat ca toţi să se adune a doua zi, că avea să le vorbească marele Pangratie.

Sfântul a slujit Sfânta Liturghie şi i-a împărtăşit pe toţi. Apoi a zis către dregător şi către tot sfatul lui: ***"Fiii mei, diavolul s-a pornit să facă război cu noi, dar puneţi nădejdea spre Domnul, că El va pierde vicleşugul lui".*** Zicând acestea, a luat pe Bonifatie de o parte şi i-a zis să aducă o carte în care erau scrise vitejiile lui Tavru.

În acea carte se povesteşte cum Acvilin, împăratul Calabriei, făcuse multe războaie şi voia să ucidă şi pe stăpânul lui Tavru, cu numele Revint, ca să-i ia locul cu nedreptate. Acest Revint avea o soţie prea înţeleaptă şi frumoasă cu numele Menia. Ucigând Acvilin pe Revint, a năvălit Tavru, ca un viteaz ce era, cu şase mii de ostaşi şi a ucis cincizeci de mii de luptători de-ai lui Acvilin. Menia, pentru această vitejie a lui, l-a luat de bărbat. Ea şi-a luat toată bogăţia şi-a fugit din cetatea lor, zidind alta, pe care a numit-o Tavromenia, în care era arhiereu Pangratie, iar ighemon Bonifatie. Acvilin a adunat iar mult popor în Calabria şi s-a dus în Sicilia.

Acolo era Menia cu Tavru, pe care voia să-l ucidă şi să ia pe Menia cu bogăţia ei. Tavru însă a luptat singur cu Acvilin şi, ucigându-l, a rămas biruitor. Şi astfel stăpânea Calabria şi Sicilia, dar locuia în cetatea numită cu numele său, adică Tavromenia.

Sfântul citind cartea aceea, a zis către Bonifatie: ***"Fiule, vezi acel război vechi îl va izbândi acest nou Acvilin. Dar să nu ţi se tulbure inima, că dacă Tavru a biruit pe acela, cu atât mai vârtos Domnul nostru Iisus Hristos. Deci, du-te în palat şi să nu spui poporului tău despre război, ci numai roagă-te Atotputernicului Dumnezeu şi să ai nădejde într-Însul.***

Acvilin a adunat poporul, zicând: "Fraţilor, să mergem să răzbunăm sângele fraţilor noştri, pe care l-a vărsat Tavru cu nedreptate, că acum nu este Tavru ca să ne biruiască, ci numai Bonifatie cu puţin popor şi-l vom omorî".

Adunând şase sute de mii de bărbaţi, a trecut noaptea şi au înconjurat deodată toată cetatea. Ei au oprit apele, au sunat din trâmbiţe atât de tare încât s-au cutremurat cetăţenii, care erau bărbaţi de război în număr de patruzeci de mii, pe care Bonifatie i-a pus după rânduială împrejurul cetăţii. Când s-a făcut ziua, s-a dat prima luptă. Dar Domnul a voit ca în ziua întâi să biruiască vrăjmaşii lor, ca să nu se mândrească cetăţenii pe urmă că au biruit cu puterea lor. Tavromeniţii, fiind strâmtoraţi, ocărau pe ighemon şi pe Pangratie, zicând: "Vrăjitorul acesta a venit aici într-un ceas rău, că a prăpădit pe zei şi ne-a robit pe toţi".

Acestea zicând, nebunii au cugetat să ucidă pe ighemon şi pe sfânt şi să predea cetatea vrăjmaşilor.

Însă bunul Bonifatie îi sfătuia să nu cadă în deznădejde cu nerecunoştinţă, ci să cheme în ajutor pe Domnul Hristos, ca să le dea biruinţă ca un Atotputernic. Aşa zicându-le, i-a împăcat puţin.

Apoi, ducându-se la sfânt, i-a zis: "Cinstite părinte, ajută turmei tale şi izbăveşte cetatea ta din mâinile vrăjmaşilor, că poporul se mânie şi cârteşte împotriva noastră. El cheamă pe necuraţii zei şi vor să mă ucidă cu nedreptate".

Fericitul i-a zis: "Fiule, du-te şi vorbeşte către dânşii: Ascultaţi ce zice Pangratie: "Fiii lui Hristos Dumnezeu, nu vă temeţi de vrăjmaşii voştri, că voi sunteţi ostaşi ai Marelui Împărat. Dacă aţi obosit de osteneala războiului, duceţi-vă de vă odihniţi în casele voastre, iar Domnul Hristos, Marele Împărat şi

Dumnezeu cel Atot-puternic va lupta în război pentru voi. Deci, să nu se încingă cineva cu paloş, nici să ia săgeată, arc sau sabie"".

Poporul auzind acestea de la dregător, s-a mâniat, zicând: "O ce sfat nebunesc, noi toţi luptăm în război cu toată puterea noastră, ca să păzim zidurile cetăţii, iar tu ne zici să ne ducem la casele noastre. Cine va auzi are să râdă şi să zică că Bonifatie, pe care îl aveam om înţelept, cu vrăjitorul Pangratie, au voit să vândă vrăjmaşilor cetatea noastră".

Dregătorul a spus şi acestea sfântului, zicând: "Părinte, n-au voit nici să audă de cuvintele tale, ci mai mult s-au mâniat, şi văzând pe vrăjmaş că s-a apropiat de zidurile cetăţii, ticăloşii au voit să se omoare".

Sfântul le-a spus şi a doua oară şi a treia oară aceleaşi cuvinte, şi abia cu sila i-a făcut de s-au întors la casele lor.

Atunci vrăjmaşii au înconjurat cetatea, iar Sfântul Pangratie m-a luat pe mine şi pe un diacon cu numele Tatian, zicând: ***"Fiilor să mergem să luptăm cu armele noastre împotriva vrăjmaşilor".***

Deci, îmbrăcându-se cu sfintele veşminte, el a luat în mână cinstita Cruce cu icoana Domnului Hristos, iar Tatian, icoana apostolului Petru şi, ieşind afară, ne-am dus unde era puterea vrăjmaşului. Sfântul s-a suit pe un loc înalt, a făcut semnul Sfintei Cruci de patru ori, căutând spre cetate, şi a îngrădit-o cu zid nevăzut din patru părţi, dinspre răsărit, apus, miazănoapte şi dinspre mare. Apoi, înălţându-şi mâinile spre răsărit, se ruga astfel: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, deşteaptă-ţi puterea Ta şi vino ca să ne mântuieşti pe noi. Vrăjmaşul să nu răpească cetatea Ta, ci arată spre ei puterea Ta, prin Sfânta Cruce cea făcătoare de viaţă şi prin curata Ta icoană".*** După rugăciune, el a înălţat cinstita Cruce, iar noi icoanele. Şi atunci toţi vrăjmaşii s-au întunecat şi întorcându-se înapoi se ucideau unul pe altul, socotind că ucideau pe cetăţeni.

Sfântul, văzând pe vrăjmaşi că se ucideau unii pe alţii, a făcut iarăşi rugăciune, zicând: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, dă umilinţă în inimile oamenilor acestora, ca să cunoască puterea Ta şi să se întoarcă la cunoştinţa dreptei credinţe".*** Atunci vrăjmaşii au cunoscut că se ucideau unii pe alţii şi îndată au fugit din faţa cetăţii, tânguindu-se.

Iar cetăţenii, văzând o astfel de minune înfricoşată, slăveau pe Domnul, mulţumind lui Pangratie.

Dintre acei vrăjmaşi, patru mii s-au despărţit şi s-au apropiat de cetate, strigând: "Miluiţi-ne pe noi, bărbaţi mari ai lui Dumnezeu".

Atunci sfântul a poruncit să deschidă porţile cetăţii şi, intrând înăuntru, cum au văzut pe sfânt, au căzut la picioarele lui, strigând: "Miluieşte-ne pe noi, mare Dumnezeu!"

Iar el le-a răspuns: ***"Eu nu sunt Dumnezeu, ci rob al Atotputernicului meu Dumnezeu!"*** Şi învăţându-i pe ei multe, au crezut în Hristos. Deci, alegând pe cei mai cucernici dintre ei, i-a hirotonisit preoţi şi diaconi, şi i-a trimis în Calabria să propovăduiască Evanghelia.

Unii din aceştia ne povesteau că au văzut trei sori pe zidurile cetăţii, strălucind mai mult decât soarele zilei, şi a căror strălucire nesuferind-o, se întunecau. Atunci se ucideau unii pe alţii, iar alţii cădeau în prăpastie şi se zdrobeau. Sfântul le-a arătat Crucea făcătoare de viaţă şi amândouă icoanele, zicând: ***"Aceştia sunt cei trei sori, pe care îi vedeaţi strălucind mai mult decât soarele".*** Atunci acei bărbaţi au sărutat sfintele icoane cu multă evlavie. Apoi luând de la sfânt iertare şi binecuvântarea cea cuviincioasă, s-au dus. Ajungând în Calabria, au propovăduit cuvântul lui Dumnezeu şi au adus pe mulţi la dreapta credinţă.

Sfântul Pangratie m-a trimis la marele Marchian, să-i dau de ştire pentru lucrurile minunate cele zise şi să-i spun lui că, pentru ca să nu-l mâhnească, nu i-a arătat pricina, când era acolo. Dar aceea a cunoscut-o din dumnezeiasca descoperire.

Când m-am întors în Tavromenia, sfântul mi-a zis: ***"Fiule Evagrie, să ştii că după puţină vreme mă voi duce către Stăpânul meu şi voiesc să rămâi în scaunul meu! Deci, ia pe Bonifatie şi pe alţi cucernici părinţi, duceţi-vă la Roma şi să găseşti pe fericitul Petru, ca să te hirotonisească pe tine episcop al acestei cetăţi. Iar după ce vei veni aici, să botezi pe Bonifatie".*** Sfântul zicând acestea, lacrimile curgeau din ochii mei ca un râu. Atunci sfântul a zis iarăşi: ***"Fiule, ia pe Tatian însoţitor şi duceţi-vă la eparhia în care am hirotonisit preot pe acela care a murit de trei zile, ca să pui în bună rânduială cele pentru poporul acela".*** Deci, lăsând spre slujirea sfântului un copilaş, ne-am dus cu diaconul Tatian la această slujbă.

În acel timp a ieşit din cetate şi ighemonul, ca să meargă în altă latură şi să facă război cu un tiran. El a lăsat în palat ca epitrop pe un moş al necuratului Elid, cu numele Artagar. Acela s-a arătat ca al doilea Iuda, căci avea nemărginită ură către sfânt. Deci, pierzătorul căuta vreme îndemânatecă ca să-l omoare. Dar când a văzut

că am ieşit din cetate, a chemat pe cei împreună robi ai lui şi le-a spus socoteala lui cea rea, după ce i-a ospătat şi i-a îmbătat.

În al nouălea ceas, pe când fericitul se ruga, a auzit un glas, zicând acestea: "Pangratie, vino credinciosule şi înţeleptule iconom, de te îndulceşte de bunătăţile care ţi-am pregătit".

Deci, sfatul cel viclean a trimis pe un om să aducă pe sfântul la divan. Acela s-a dus şi i-a zis: "Sfinte părinte, te cheamă epitropul Artagar, să binecuvântezi masa".

Atunci sfântul s-a dus mai întâi de s-a împărtăşit cu dumnezeieştile Taine şi, punând pe sine omoforul, s-a suit în palat şi a şezut la masă, dar n-a mâncat nimic. Aceia, după ce s-au săturat, au adus vioara cu care cântau, strigând şi jucând fără de rânduială. Aducând în mijloc pe idolul lui Scamandru l-au pus înaintea sfântului şi toţi i se închinau în pizma lui, iar el le-a zis: ***"Încetaţi, fiilor, de a face rău şi nu vă închinaţi nesimţitorului idol!"*** Dar ei n-au băgat în seamă cât de puţin cuvintele lui. De aceea, sfântul a făcut cruce, iar idolul a căzut la pământ.

Deci, acei oameni prea răi, văzând pe zeul lor sfărâmat, au lovit pe Sfântul Pangratie peste cap şi peste faţa lui cea îngerească, zicând: "Vrăjitorule şi pierzătorul marilor zei, ai făcut toată cetatea de se închina lui Hristos şi se îngreţoşează de zeii noştri!" Apoi, luându-l, l-au trântit la pământ şi l-au bătut fără milă. Iar altul îl tăia cu sabia, până ce fericitul şi-a dat sufletul, zicând acestea: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, în mâinile Tale îmi dau sufletul meu!"*** Ucigaşii au luat cinstitul lui trup şi l-au aruncat într-o despicătură de piatră, departe de palat.

În acel ceas, s-a întâmplat de l-a văzut copilul unui creştin, care stătea în preajmă când l-au aruncat. De aceea a strigat, zicând: "De ce aţi ucis pe cel drept fără dreptate?" Atunci, ucigaşii au alergat să-l ucidă şi pe prunc, ca să nu-i vădească. Dar el fugind, căutând să scape, a sărit într-o prăpastie. Atunci s-a întâmplat o minune, căci îngerul Domnului l-a răpit înainte de a cădea şi l-a pus nevătămat într-un loc, departe de ucigaşi, ca să nu-l ucidă.

Atunci era ceasul al cincilea din zi şi într-al zecelea ceas am venit noi cu Tatian. După puţină trecere de vreme a venit ighemonul cu oastea. Deci, el a dat de ştire sfântului să meargă la palat, iar noi îl căutam prin toate locurile pe unde era obişnuit a umbla, dar nu-l găseam.

După ce a înnoptat, m-am dus pândind pe la fiecare loc deosebit şi depărtat, dacă nu cumva se roagă. Dar, căutând în despicătura pietrei, am văzut o lumină ca un

fulger şi, apropiindu-mă, am văzut cinstitul lui trup zdrobit, sângerat şi fără de chip.

Deci, strigând cât puteam, mă loveam peste faţă, plângând, şi din mare durere şi necaz ziceam acestea: "Vai mie, ticălosul, cine a ucis pe păstorul şi dascălul nostru? Ce om fără de lege a îndrăznit să-şi pună mâna pe dumnezeiasca ta faţă? Vai mie, ticălosul, nu voi mai auzi glasul tău cel dulce şi nici să-mi zici mie, fiule Evagrie! Pentru aceasta socotesc că m-ai trimis, ca să nu văd moartea ta cea nedreaptă şi grozavă. De ce n-am fost de faţă, să fi murit eu mai bine în locul tău, părinte prea dulce!"

Acestea şi multe altele asemenea zicând, mulţi au auzit glasul lui şi s-au adunat. Dar mai ales Tatian, Licaonid şi Bonifatie, către care am strigat, zicând: "Ighemoane, vezi pe dascălul şi luminătorul nostru cum zace însângerat şi ucis ca un tâlhar fără de lege?"

Atunci dregătorul, văzându-l pe el, a plâns cu mare glas, sfâşiindu-şi de durere hainele sale. Deci, pe când plângeam, a venit şi cuvioasa Paula împreună cu celelalte fecioare, şi căzând la sfintele moaşte, bocea peste măsură, vărsând atâtea lacrimi, încât nu voia să se mângâie şi zicea: "Să vină aceia care au ucis pe stăpânul meu, să mă omoare şi pe mine ticăloasa şi să mă îngroape împreună cu domnul meu".

Văzând că cu lacrimile nu aveam nici un folos, am ridicat sfintele moaşte, le-am dus şi le-am pus deocamdată aşa cum le-am găsit, sângerate. A doua zi dregătorul a poruncit unui argintar să-i facă o raclă scumpa de aur.

După aceea a făcut cercetare în divan, ca să afle cine a ucis pe sfânt. Deci, pe când cerceta pe robii săi, iată a sosit acel copil care scăpase de ucigaşi cu ajutorul lui Dumnezeu, şi a spus toate cele întâmplate. Acestea auzindu-le voievodul, a legat îndată pe Argatar şi pe ceilalţi, şi a poruncit ostaşilor de i-a bătut cu atâta nemilostivire încât li se vedeau oasele lor, apoi bunul Bonifatie luându-şi sabia, ca Fines, a ridicat păcatul, adică a înjunghiat cu mâna sa pe aceia care au ucis cu nedreptate pe dreptul Pangratie, iar necuratele lor trupuri le-au aruncat în mare.

După trei zile racla fiind gata, am pus într-însa sfintele moaşte, şi le-am lăsat ascunse acolo, ca să nu le afle poporul şi să le împartă pentru evlavie.

***

După şapte zile, pe când stăteam în biserică, deodată am rămas uimit. Acolo în biserică stăteau doisprezece bărbaţi pe două rânduri, îmbrăcaţi în haine albe, iar în mijlocul lor am văzut pe domnul meu Pangratie, care mi-a zis: ***"Fiule Evagrie, pentru ce n-ai îngropat trupul meu în pământ şi m-aţi ascuns în racla cea diavolească de aur? Văzutu-m-ai pe mine vreodată, să iubesc câtuşi de puţin aurul sau argintul? Nu, fiul meu, nu. Deci, să mă scoţi din adâncul acela întunecos, şi dă pământului ceea ce este al lui, după obiceiul cel de obşte".***

Acestea auzindu-le, m-am cutremurat şi am spus ighemonului, care mi-a zis să fac după cum mi-a poruncit sfântul.

De aceea, adunând tot poporul, am făcut priveghere, cântând toată noaptea, iar dimineaţa m-am pogorât eu, Tatian, Licaonid şi Bonifatie, şi deschizând racla de aur, am văzut o minune prea slăvită. Trupul lui nu era după cum îl pusesem, grozav de însângerat, rănit şi fără de cap, ci frumos şi strălucind ca o lumină. El era întreg şi nevătămat, curat de sânge şi nu se vedea nici o rană sau întinăciune cât de puţin, nici pe trup, nici pe hainele lui.

Acestea văzându-le dregătorul, s-a spăimântat şi a plâns mult timp; apoi, scoţându-l deasupra, tot locul acela s-a umplut de o mireasmă plăcută. De aceea s-au adunat mulţime nenumărată de bărbaţi şi de femei, tineri şi bătrâni, care, sărutând sfintele lui moaşte, slăveau pe Cel ce Se slăveşte prin cei care Îl slăvesc pe El. Astfel ne-am săturat cu toţii de acea negrăită şi bună mireasmă, minunându-ne şi spăimântându-ne de ceea ce covârşea tot auzul şi mintea. Deci, aducând pietre cioplite din Lachedemonia, am făcut o mică hăinişoară şi o raclă cioplită, apoi am pus în acea raclă sfintele moaşte. Iar din racla cea de aur, am făcut vase pentru biserică, după cum se cădea.

După aceea, trecând patruzeci de zile de la moartea sfântului, am spus dregătorului câte mi-a poruncit mie sfântul, adică să ne ducem la Roma, după cum am spus mai sus. Deci, îndată gătind corabia şi luând bărbaţi cucernici şi înţelepţi am plecat. Astfel în câteva zile, cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns fără împiedicare în marea cetate.

Dar fericitul Petru ştia cu duhul toate cele făcute şi le-a propovăduit către ucenicii săi, zicând: "Pangratie, episcopul Tavromeniei s-a săvârşit. Şi iată Evagrie, ucenicul lui, vine la noi".

Apoi, luând pe orecare ucenici, ne-a întâmpinat afară la porţile cetăţii. Eu, văzând pe Sfântul apostol Petru, am căzut la picioarele lui, iar el m-a ridicat. Deci, săru-

tându-ne unul cu altul, am plecat la locaşul lui, bucurându-ne. Acolo am început să povestesc pătimirile lui Pangratie, dar el mi-a răspuns, zicând: "Fiule, ceea ce vrei să spui, noi le ştim din dumnezeiasca pronie. Deci, ia episcopia şi câte fapte bune ai văzut la dascălul tău, Pangratie, urmează-le".

Apoi a chemat toată preoţimea şi toţi credincioşii şi, făcând cuvioasa slujba, mi-a dat soarta episcopiei, zicând: "Du-te, fiule, şi urmează după aşezământul dascălului tău".

Acestea zicându-le, a lăudat pe ighemonul Bonifatie, pentru credinţa lui în Hristos. Apoi, mulţumindu-i pentru osteneala sa, ne-a binecuvântat şi ne-a liberat.

După ce am ajuns în cetatea noastră, am botezat pe Bonifatie, ca un evlavios către Hristos ce era. El, fiind iubitor fierbinte de cerească împărăţie, după ce a luat Sfântul Botez a lăsat îndată vremelnica ighemonie şi, chemând pe un om cucernic, credincios şi puternic în război, l-a hotărât ighemon al cetăţii, iar el şi-a tăiat părul şi s-a îmbrăcat în haine sărace. Deci, rămânând între noi, n-a lipsit niciodată de la slujbă şi pravila Bisericii.

După câteva zile, i-am zis lui: "Fiule Bonifatie, să zidim o biserică întru slava lui Dumnezeu şi a Sfântului mucenic Pangratie, care a făcut aici multe roduri ale dreptăţii şi a mântuit atâta lume".

El primind cu bucurie cuvântul, s-a dus în divan şi mi-a adus o mulţime de aur. Din acesta cheltuind, am zidit o biserică bogată şi frumoasă, apoi am poleit-o cu aur şi am zugrăvit pe ea toate minunile Scripturii Vechi şi Noi. Asemenea am zugrăvit cu multă sârguinţă şi icoana dascălului meu Pangratie, pe care, când o văd şi o privesc, mă bucur, încât mi se pare că vorbesc cu dânsul.

Multe încă şi nenumărate minuni şi semne s-au făcut la sfântul lui mormânt. Pe mulţi bolnavi care sufereau de multe boli şi se chinuiau, i-a tămăduit. Mulţi diavoli din oameni a izgonit, cu nebiruitul dar şi cu puterea Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, pe care, pentru scurtimea istoriei, nu le-am mai scris aici. Ci am socotit, că ajung câte am zis mai sus, întru slava Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh, a unei Dumnezeiri. Amin.

Sfântul sfințit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei - drumul spre sfințenie

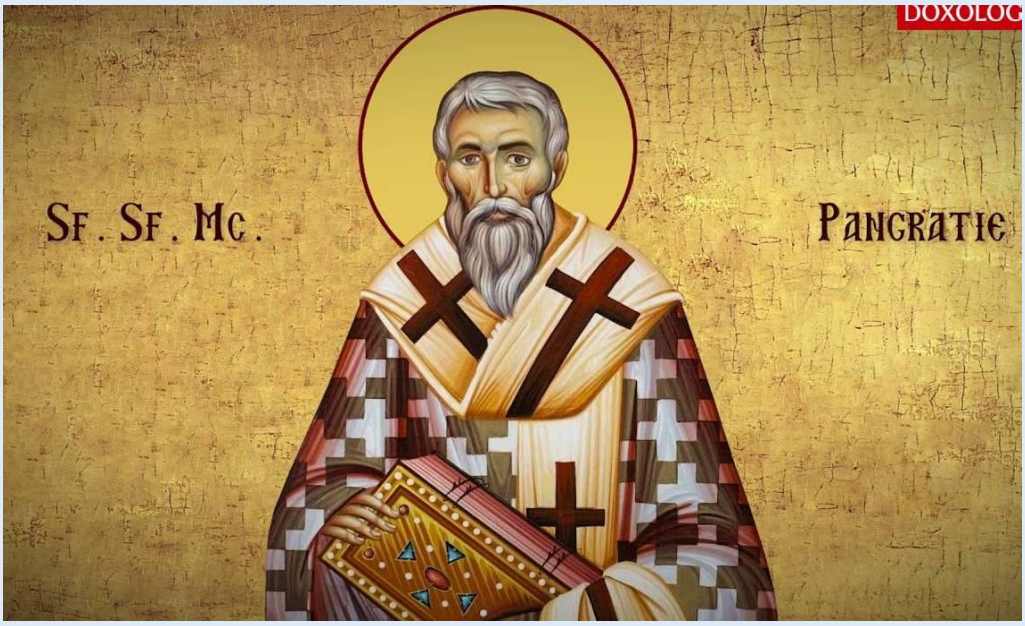

Ascultându-L pe Mântuitorul și crezând în El, Sfântul Pangratie s-a nevoit într-o peșteră, înainte de a fi numit episcop, iar apoi a fost ucis cu pietre de către păgânii care îl urau.

***

Născut pe vremea când Mântuitorul trăia pe pământ, Sfântul Pangratie a mers să Îl vadă pe Învățător, împreună cu tatăl lui. Apropiindu-se apoi de Sfântul apostol Petru, a fost botezat atât el, cât și familia lui, după care s-a retras în Pontus, ca să se nevoiască într-o peșteră.

Vizitat de Sfântul apostol Petru și luat cu el în Sicilia, unde era și Sfântul apostol Pavel, Sfântul Pangratie a fost numit de către ei episcop al Taorminei.

Construind o biserică în doar o lună, sfântul și-a dedicat viața slujirii și povățuirii aproapelui, toți cei din Taormina și din apropiere devenind creștini. Urât de către păgâni, Sfântul Pangratie a fost prins de către aceștia și ucis cu pietre.

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici Marcel episcopul Siciliei, Filagriu episcopul Ciprului şi Pangratiu, episcopul Tavromeniei (9 februarie)

Sfinţii mucenici Markell, Filagrius și Pancratius

Tot în această zi (9 februarie), pomenirea Sfinţilor mucenici Marcel episcopul Siciliei, Filagriu episcopul Ciprului şi Pangratiu, episcopul Tavromeniei.

Aceşti sfinţi au fost câte şi trei ucenici ai Sfântului apostol Petru. Şi încă de pe când umbla Hristos cu trupul pe pământ şi făcea minuni, Marcel auzind, s-a dus de la Antiohia la Ierusalim, împreună cu Pangratiu, ca să-L vadă.

Pangratiu de atunci făcându-se cunoscut Sfântului Petru, după înălţarea lui Hristos, i-a urmat lui Petru şi, fiind făcut de acesta episcop al Tavromeniei şi slujitor al lui Hristos, a fost omorât pe ascuns de eleni.

Iar Marcel, fiind hirotonisit de asemenea episcop al Siciliei şi pe mulţi din necredincioşi întorcându-i către Domnul, s-a săvârşit din viaţă.

Tot astfel şi Filagriu, ajungând arhiereu la Cipru, şi învăţând şi acolo în numele lui Hristos şi multe chinuri suferind pentru adevărata credinţă, s-a mutat către Domnul.

Sinaxar din Minei (9 februarie)

Tot în această zi (9 februarie), pomenirea Sfinţilor mucenici Marcel episcopul Siciliei, Filagrie episcopul Ciprului şi Pangratie, episcopul Tavromeniei.

Stih: Trei bărbaţi dezlegându-se de trupeştile legături.
S-au împărtăşit de ale Edenului desfătări.

Aceştia au fost ucenici ai Sfântului apostol Petru; căci Marcel tatăl Sfântului Pangratie încă umblând Hristos cu trupul pe pământ, şi făcând minuni, auzind el s-a dus de la Antiohia la Ierusalim, împreună cu Pangratie ca să-l vadă. Deci Pangratie de atunci făcându-se cunoscut Sfântului Petru, după înălţarea lui Hristos îi urmă lui, şi prohirisindu-se de el episcop Tavromeniei, şi slujitor întru numele lui Hristos, a fost omorât pe ascuns de elini.

Iar Marcel, asemenea fiind hirotonisit episcop Siciliei, şi pe mulţi din necredincioşi întorcându-i către Domnul, s-a săvârşit.

Asemenea şi Filagrie arhierind la Cipru, şi învăţând şi acesta întru numele lui Hristos, şi multe ispite suferind pentru adevărata credinţă, s-a mutat către Domnul.

Sinaxar 9 iulie

În această lună, în ziua a noua, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Pangratie, episcopul Tavromeniei (Taormina), în Sicilia.

Sfântul mucenic Pangratie, episcopul Taorminei, s-a născut pe vremea când Mântuitorul Iisus Hristos trăia pe pământ.

Părinţii lui Pangratie erau din Antiohia. Auzind despre Iisus Hristos, tatăl lui Pangratie l-a luat cu el pe fiul său şi au mers să-l vadă cu ochii lor pe Marele Învăţător în Ierusalim. Minunile şi învăţăturile sfinte ale Mântuitorului l-au uimit pe tatăl lui Pangratie şi a crezut că Hristos că este Fiul lui Dumnezeu. Astfel, s-a apropiat de discipolii Lui, mai ales de apostolul Petru. Atunci a avut ocazia şi tânărul Pangratie să-l cunoască pe Sfântul apostol Petru.

După Înălţarea Mântuitorului, unul din apostoli a venit în Antiohia şi i-a botezat pe părinţii lui Pangratie şi pe toţi cei din gospodăria lor. După moartea părinţilor, el a lăsat totul în urmă şi s-a retras la Pontus să trăiască într-o peşteră, petrecându-şi zilele în rugăciune şi meditaţie.

Sfântul apostol Petru l-a vizitat pe Pangratie la Pontus, pe când trecea prin acele părţi. Odată l-a luat cu el în Sicilia unde se afla pe atunci Sfântul apostol Pavel. Împreună, cei doi sfinţi apostoli l-au numit pe Pangratie, episcop al Taorminei.

Sfântul Pangratie a lucrat cu zel la iluminarea creştină a oamenilor. Într-o singură lună el a construit o biserică unde-şi oficia sfintele slujbe. Numărul credincioşilor a crescut simţitor, aproape toţi din Taormina şi din oraşele învecinate devenind creştini.

Sfântul Pangratie şi-a păstorit turma timp de mai mulţi ani. În acest timp, păgânii complotau împotriva lui şi găsind un prilej potrivit de a-l ataca, aceştia l-au omorât cu pietre. Astfel, Sfântul Pangratie a murit ca mucenic.

Sfintele moaşte ale sfântului se află la Roma în biserica ce-i poartă numele. Sfântul mai este sărbătorit şi în 9 februarie.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Chiril, episcopul Gortinei.

Mucenicul Chiril, episcopul Gortinei, a fost episcop în Insula Creta timp de 50 de ani. După cum arată istoricii, acesta a suferit sub împăratul Decius (249-251) sau Maximian (284-305).

Adus la judecată în faţa unui guvernator Lucius, i s-a cerut să jertfească la idoli dar sfântul părinte şi-a apărat cu tărie credinţa, renunţând să împlinească porunca cea distrugătoare de suflete. Guvernatorul l-a condamnat pe Sfântul Chiril să fie ars dar flăcările nu l-au atins. Văzând minunea, mulţi păgâni au crezut în Hristos, în frunte cu Lucius, care a slăvit pe Dumnezeul creştinilor şi l-a eliberat pe sfânt.

Sfântul Chiril şi-a continuat predicile şi a întors pe mulţi păgâni la creştinism fiind, în acelaşi timp mâhnit că nu a suferit martiriu pentru Hristos.

Guvernatorul a fost informat despre bogata lui activitate de convertire a necredincioşilor, întorcându-i de la întuneric la lumină şi a fost din nou condamnat, de această dată la tăierea capului cu sabia.

Auzind sentinţa, sfântul s-a dus cu bucurie să-şi pună capul pe butuc pentru apărarea Adevărului şi la vârsta de 84 de ani a murit de bună voie sub sabie.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Andrei şi Prov, care prin foc s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea icoanei Maicii Domnului din Koloch.

Icoana Maicii Domnului din Koloch s-a manifestat prima dată în anul 1413 în timpul lui Vasile I, aflându-se la 15 verste de oraşul Mozhaisk, aproape de Koloch, din provincia Smolensk.

Un ţăran din sat, Luca, a fost cel care a găsit icoana şi a dus-o acasă la el, unde avea pe cineva din familie paralizat. După ce bolnavul s-a atins cu credinţă de sfânta icoană cu fruntea, s-a vindecat pe loc.

Minunea s-a răspândit peste tot şi îndată s-a făcut coadă de bolnavi la icoana făcătoare de minuni, primind ajutor de la Preasfânta Fecioară.

Luca a dus icoana la Mozhaisk şi de acolo la Moscova, lăsând-o în grija mitropolitului Fotie şi al clerului capitalei. Aceştia au făcut procesiune cu icoana pe străzile Moscovei, vindecându-se mulţi bolnavi de infirmităţile lor. Mai târziu aceştia au trimis înapoi icoana la Mozhaisk.

În locul unde a apărut icoana s-a construit o biserică în cinstea Maicii Domnului şi icoana a rămas în acea biserică. Cu ajutorul lui Luca şi al altori ortodocşi, Prinţul Andrei Dimitrievich a construit acolo o mănăstire numită Kolochsk sau Mozhaisk.

Tot în această zi, pomenirea icoanei Maicii Domnului Panachrana din Cipru.

Icoana Maicii Domnului din Cipru aparţine stilului Panachrana. Aici Maica Domnului este pictată şezând pe tron cu Pruncul Sfânt în braţe, cu câte un înger de ambele părţi.

Sfânta icoană a făcut prima minune în anul 392 pe insula Cipru, la mormântul dreptului Lazăr (prăznuit în 17 octombrie) şi este păstrată într-o mănăstire de-acolo.

La Catedrala Adormirii Maicii Domnului din Moscova şi în Biserica Nikolo-Golutvin din satul Stromyn, dioceza Moscovei, se găsesc replici faimoase ale acestei icoane.

În săptămâna triumfului Ortodoxiei, în Sinaxarul grecesc există informaţii despre o anumită icoană, care poate fi chiar această icoană din Cipru.

Se spune că în insula Cipru un arab trecea pe lângă o biserică dedicată Preasfintei Fecioare. Ca să-şi manifeste ura faţă de creştinism, acesta a tras o săgeată într-una din icoanele Maicii Domnului care se aflau afară la poartă. Săgeata a lovit genunchiul Fecioarei din care a început să curgă sânge. Îngrozindu-se, arabul s-a urcat pe cal şi a gonit spre casă, dar a căzut mort înainte să poată ajunge. Aşa a plătit pentru fapta sa blasfemiatoare.

Zilele în care se cinsteşte Icoana din Cipru sunt Lunea Sfântului Duh şi 20 aprilie. Unele copii ale icoanei se numesc "Curăţitoarea", "Cuţitul" şi "Şoimul."

Cea numită Şoimul a primit această denumire datorită felului în care a fost descoperită. Se spune că un conducător creştin din Cipru era la vânătoare cu şoimul său dresat care a rămas prins într-un tufiş urmărind altă pasăre. Bărbatul a dat ordin să se taie tufişul ca să-şi poată salva şoimul. Făcând aceasta, servitorii săi au eliberat şoimul şi au descoperit Icoana Maicii Domnului din Cipru. În acel loc conducătorul a clădit o mănăstire.

Icoana din Cipru "Curăţitoarea" era faimoasă pentru puterea sa vindecătoare de boli ale ochilor.

Icoana "Stromyn" a devenit cunoscută în 1841. O fată de 18 ani din Stromyn, un sat nu departe de Moscova, era pe moarte din cauza unei boli grele. În vis i-a apărut Icoana din Cipru stând în faţa uşii bisericii şi o voce îi spunea: "Ia-mă în casa ta şi roagă preotul să facă o moliftă cu sfinţirea apei şi te vei vindeca". Bolnava a fost dusă la biserică şi în scurt timp au descoperit icoana. Ea a făcut întocmai cum i-a spus Maica Domnului şi îndată s-a întremat atât încât a avut putere să ducă singură icoana înpoi în biserică. La scurt timp fata s-a vindecat complet.

Icoana din Cipru "Stromyn" a continuat să facă minuni de vindecare despre care preotul bisericii îl informa pe mitropolitul Filaret al Moscovei (prăznuit în 19 noiembrie).

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Cinstirea Sfintei icoane a Maicii Domnului Îndrumătoarea de la Mănăstirea Neamț; Sfântul sfinţiţ mucenic Pangratie episcopul Tavromeniei

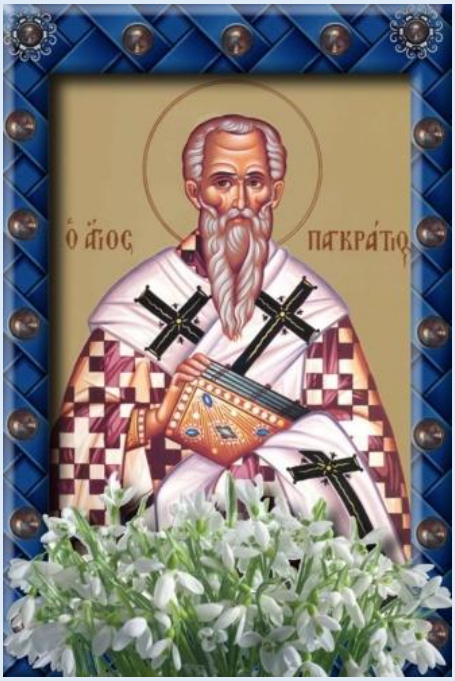

Icoana Maicii Domnului Îndrumătoarea este considerată cea mai veche și mai frumoasă icoană din România, și cunoscută în toată lumea ca făcătoare de minuni.

Timp de peste 600 de ani, icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Neamț a întărit credința creștin-ortodoxă a conducătorilor, monahilor și a credincioșilor din România.

Ea datează din anul 665, a fost pictată în Lida și a fost dăruită domnitorului Alexandru cel bun de împăratul Bizanțului Ioan al VIII-lea Paleologul.

Tradiţia şi unele însemnări vechi atestă că icoana de la Mănăstirea Neamţ este o copie a celei despre care se spune că a fost pictată prin minune pe un stâlp al bisericii din Lida, oraş din Israel.

Pictura icoanei aflate în Biserica „Înălţarea Domnului” din incinta mănăstirii este protejată cu o îmbrăcăminte metalică, ornamentată cu pietre preţioase, între anii 1844 şi 1845, în timpul stareţului Neonil.

***

Sfântul Pangratie s-a născut în Antiohia şi la vârsta bărbăţiei a mers cu tatăl său la Ierusalim. Călătoria lor a avut loc la scurtă vreme după Înălţarea Domnului Iisus Hristos şi după Pogorârea Duhului Sfânt. La Ierusalim, Sfântul Pangratie i-a cunoscut pe Sfinţii apostoli, mai ales pe Sfântul apostol Petru, de la care a primit Botezul creştin.

Văzând râvna sa pentru propovăduirea Evangheliei lui Hristos, Sfântul Petru l-a hirotonit pe fericitul Pangratie, episcop al Tavromeniei din Sicilia (astăzi oraşul Taormina). Prin acest har, Pangratie ardea şi mai mult de râvna pentru răspândirea credinţei creştine.

Propovăduirea sa a adus multă roadă: prin el, însuşi dregătorul împărătesc Bonifatie s-a botezat şi apoi a ridicat o biserică.

Întâmplându-se ca Bonifatie să plece pentru o vreme din oraş, păgânii s-au folosit de această lipsă a dregătorului, şi prinzând pe Sfântul Pangratie, l-au ucis. Şi aşa, ca mucenic, şi-a încheiat Sfântul Pangratie viaţa lui înaintea Domnului.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul sfinţit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei; Cinstirea Sfintei icoane a Maicii Domnului „Îndrumătoarea” de la Mănăstirea Neamț

1. Sfântul sfinţit mucenic Pangratie, originar din Antiohia, a cunoscut pe Sfinţii apostoli ai Mântuitorului la Ierusalim, unde a venit însoţit de tatăl său. Călătoria lor a avut loc la scurt timp după Înălţarea la cer a Domnului şi după Pogorârea Duhului Sfânt.

La Ierusalim, Pangratie a fost botezat de Sfântul apostol Petru. Apostolul, văzând râvna lui Pangratie, l-a sfinţit episcop al Tavromeniei din Sicilia (astăzi oraşul Taormina). În urma propovăduirii Evangheliei de către Pangratie, însuşi dregătorul împărătesc Bonifatie s-a botezat, ridicând şi o biserică.

Dar, cu toată râvna Sfântului Pangratie, mulţi dintre locuitori nu au renunţat la păgânism. Profitând că Bonifatie era plecat din cetate, păgânii l-au prins pe Pangratie şi l-au ucis.

2. Cinstirea Sfintei icoane a Maicii Domnului - „Îndrumătoarea”

Icoana Maicii Domnului „Îndrumătoarea” se află în patrimoniul Mănăstirii Neamț de șase secole.

Ea datează din 665 a fost pictată în Lida și a fost dăruită domnitorului Alexandru cel bun de împăratul Bizanțului Ioan al VIII-lea Paleologul.

Tradiţia şi unele însemnări vechi atestă că icoana de la Mănăstirea Neamţ este o copie a celei despre care se spune că a fost pictată prin minune pe un stâlp al bisericii din Lida, oraş din Israel.

Pictura icoanei aflată în Biserica „Înălţarea Domnului“ din incinta mănăstirii este protejată cu o îmbrăcăminte metalică, ornamentată cu pietre preţioase, între anii 1844-1845, în timpul stareţului Neonil.

Icoana a fost ascunsă în perioada 3 iunie 1821-28 octombrie 1822 în pădure pentru a fi apărată de turcii.

Proloage 9 iulie

PROLOAGELE

ÎN FIECARE ZI ÎMPREUNĂ CU SFINȚII

Luna iulie în 9 zile: pomenirea Sfântului, sfinţitului mucenic Pangratie, episcopul Tavromeniei (sec.I).

Acesta s-a născut în Antiohia şi a trăit în cetatea sa de naştere, până la vârsta bărbăţiei când, însoţit de tatăl său, a mers la Ierusalim. Călătoria lor a avut loc la scurtă vreme după Înălţarea la cer a Domnului şi după Pogorârea Duhului Sfânt.

La Ierusalim, Pangratie a cunoscut pe apostoli şi, mai ales, pe Sfântul apostol Petru şi şi-a aprins sufletul său, ascultând istorisirile minunate, din mântuitoarele propovăduiri a Evangheliei Domnului. Şi, mărturisind pe Hristos Dumnezeu, s-a învrednicit de primirea Sfântului Botez, chiar de la Sfântul apostol Petru. Acesta, văzând râvna şi îndemnarea noului creştin, pentru răspândirea credinţei, l-a sfinţit, nu după multă vreme, episcop al Taveromeniei.

Primind asemenea har, Pangratie ardea şi mai mult de râvnă pentru răspândirea credinţei creştine.

Propovăduirea Sfântului a adus roadă bogată: prin el însuşi dregătorul împărătesc Bonifatie s-a botezat şi a dobândit atâta dragoste pentru Hristos, încât a zidit o biserică, drept loc de închinare pentru creştini.

Dar, cu toată râvna Sfântului Pangratie, mulţi dintre locuitorii insulei au rămas credincioşi idolilor. Întâmplându-se ca Bonifatie să plece, pentru câtva timp, din oraşul dregătoriei sale, păgânii au folosit această lipsă a dregătorului şi, prinzând pe Sfântul Pangratie, l-au ucis. Şi, aşa, ca mucenic, şi-a încheiat Sfântul Pangratie viaţa lui, înaintea Domnului.

Întru această zi, din istorisirile lui Coprie, din cartea lui Rufin, preotul, despre prea cuviosul părintele nostru Patermutie.

Acest Patermutie a fost, la început, închinător la idoli, şi vătaf de tâlhari şi fur şi jefuitor de morminte, vestit pentru răutatea lui, în părţile Egiptului. Dar, s-a întors la Dumnezeu, dintr-o pricină, că aceasta: "Într-o oarecare noapte, acest tâlhar s-a

suit pe acoperişul unei case, în care trăia o fecioară sfinţită lui Dumnezeu, şi voia să descopere casa aceea, pe deasupra, şi tâlhăreşte să intre la ea, să-şi împlinească poftă sa cea rea.

Şi, ostenindu-se mult, fără spor, a aţipit şi a adormit şi a văzut, în vis, un bărbat luminos, îmbrăcat împărăteşte, grăind către dânsul: "Încetează, de acum, cu răutăţile tale, încetează de a mai vărsa sânge omenesc şi de a face furturi şi spurcate fărădelegi a săvârşi, ci te întoarce la pocăinţă şi la osteneli plăcute lui Dumnezeu şi chiar chip de ostăşie îngerească să iei asupra ta, şi să vieţuieşti, cu fapte bune, că eu domn te voi pune pe tine şi mare conducător de oaste."

Iar el, cu osârdie, a făgăduit să facă, îndată, cele poruncite lui. Şi bărbatul, cel din vis, i-a arătat o ceată de călugări, care îi porunceau să fie mai mare peste dânşii. Acestea văzându-le în vis şi dormind s-a făcut ziua.

Şi fecioara aceea, suindu-se pe acoperişul casei, a văzut pe acel om dormind şi se mira, înspăimântându-se.

Şi s-a deşteptat cel ce dormea şi, văzând pe fecioară stând, s-a înfricoşat şi s-a mirat. Apoi, l-a întrebat pe el fecioara, cine este, de unde şi pentru ce a venit. Dar el altceva nu răspundea, decât numai se ruga, ca să-i arate lui unde este biserica creştinilor.

Şi fecioara, înţelegând, că se petrece cu dânsul ceva dumnezeiesc, l-a dus pe el la biserică şi l-a înfăţişat înaintea preoţilor.

Iar el, văzând pe preoţi, a căzut la picioarele lor, rugându-i, cu lacrimi, ca să-l facă creştin şi la calea pocăinţei să-l povăţuiască.

Iar preoţii, cunoscându-l pe el s-au minunat şi nu credeau în cuvintele lui, socotind că este o înşelăciune la mijloc şi o meşteşugire. Dar, văzând lacrimile lui cele multe şi stăruitoarea lui rugăciune, au zis către el: "De vei părăsi cu desăvârşire faptele tale cele rele şi de vei vieţui bine de acum înainte, şi de vei face fapte bune, te vom primi pe tine." Şi a făgăduit că va face tot ce-i vor porunci. Deci, l-au învăţat pe el preoţii, şi, nu după multe zile, l-au botezat.

Şi, după primirea Botezului a rugat Patermutie pe preoţi să-i dea vreo poruncă, pentru a-l povăţui pe el la calea mântuirii. Iar ei i-au dat lui trei stihuri din Psalmul cel dintâi, învăţându-l ca să le ştie pe acestea, pe de rost. Iar el, auzindu-le, a zis: "Destule-mi sunt mie acestea spre mântuire."

Şi, după trei zile de la Botez, s-a dus în pustie şi multă vreme a vieţuit acolo, petrecând în rugăciuni şi în lacrimi, ziua şi noaptea. Şi se hrănea cu rădăcinile verdeţurilor ce creşteau acolo.

Şi, după multă vreme, s-a întors la biserică, deprinzându-se bine a împlini cele trei stihuri, nu numai grăindu-le prin cuvinte, ci împlinindu-le cu fapta. Iar preoţii se minunau de o schimbare că aceasta a vieţii lui celei rele şi de înfrânarea lui cea nemăsurată şi voiau să-l oprească la ei, ca să-l înveţe citirea cărţilor.

Iar el, rămânând cu ei o săptămână, s-a dus, iarăşi, în pustie şi a petrecut acolo alţi şapte ani, nemaihrănindu-se cu rădăcini şi cu verdeţuri, ci cu pâinea, care i se trimitea de la Dumnezeu, o dată pe săptămână, Duminică. Pentru că, în toate zilele de Duminică, după săvârşirea rugăciunilor afla înaintea sa o pâine curată, pusă cu nevăzută mână, şi mâncând-o cu mulţumire, iarăşi, până la altă zi a Duminicii, petrecea fără de hrană, fără a slăbi de foame. Şi i-a dat Dumnezeu darul înţelegerii şi ştia toată dumnezeiasca Scriptură.

Iar, după cei şapte ani de pustie, cu dumnezeiasca poruncă, cuviosul Patermutie s-a întors în mijlocul poporului, spre folosul multora. Şi, prin chipul vieţii sale pustniceşti, a atras la sine pe mulţi oameni, care s-au făcut ucenicii lui şi mergeau după dânsul şi urmau faptele lui cele bune.

Între aceştia a venit la el şi un oarecare tânăr, vrând să-i fie ucenic. Iar el, primindu-l pe acela, l-a îmbrăcat în îmbrăcăminte monahicească: o rasă de păr, culion şi o piele de capră, numită de monahi cojoc. Şi-l povăţuia pe el cum să placă lui Dumnezeu, pe calea monahicească.

Şi avea obicei cuviosul Patermutie a cerceta bolnavii şi a petrece lângă ei, până la sfârşitul lor, şi, murind ei, îi îngropa, cumpărându-le, din sârguinţa sa, hainele cele de îngropare.

Şi tânărul acela văzând, sârguinţa cea mare a bătrânului, pentru îngroparea morţilor, a zis către dânsul: "Părinte, aş voi şi eu că, după ce voi muri, să mă îmbraci aşa şi pe mine şi să mă îngropi.

Răspuns-a părintele: "Voi face aşa, fiul meu. Şi atâta te voi îmbrăca pe tine, până ce singur vei zice: "Destul este." Şi s-a întâmplat, nu după multă vreme, că a murit monahul acela tânăr, iar bătrânul, după obicei, îmbrăcându-l cu hainele de îngropare şi acoperindu-i faţa, a zis către mort: "Îţi sunt ţie destule acestea, spre îngropare, fiule? Sau încă ceva să mai adaug?"

Răspuns-a mortul, întru auzul tuturor: "Destul este părinte."

Şi s-au mirat toţi cei ce erau de faţă, de o minune ca aceasta. Şi au început a-l cinsti pe stareţ, ca pe un făcător de minuni.

Iar el, nesuferind să fie slăvit de ei, îngropând mortul şi tăinuindu-se de toţi, s-a dus la pustie. Dar, după câtăva vreme, iarăşi s-a întors, ca să oprească pe fraţii, pe care el îi povăţuise la viaţa monahicească.

Şi i s-a descoperit lui, de la Dumnezeu, despre un frate bolnav, care era aproape de moarte, şi care îşi avea chilia cea sihăstrească lângă un oarecare sat, nu departe. Deci, s-a dus cu sârguinţă, să-l cerceteze pe el, şi, întârziind în călătorie, apunea soarele.

Iar Sfântul nu voia să meargă noaptea la satul acela, păzind cuvintele Domnului: "Umblaţi până aveţi lumină, ca să nu vă cuprindă pe voi întunericul." Drept aceea, cu mare credinţă, a zis către soare pe când trecuse crugul de jumătate: "Întru numele Domnului nostru Iisus Hristos, stai soare din calea ta şi aşteaptă puţin, până ce voi ajunge la sat." Şi s-a oprit soarele, care trecuse crugul de jumătate şi care lumina cu cealaltă jumătate de crug şi a stat aşa, aşteptând până ce cuviosul a ajuns la sat.

Iar oamenii satului aceluia, văzând că soarele întârzia să apună, se minunau şi, adunându-se în mijlocul satului, priveau la acea minune. Şi, trecând câtăva vreme, au văzut pe cuviosul Patermutie, venind de la pustie spre satul lor. Şi, întâmpinându-l pe el, l-au întrebat despre oprirea soarelui, cea de mirare.

Iar el le-a zis lor: "Oare nu vă aduceţi aminte de cuvintele Domnului, Care, în Evanghelie, ne învaţă să avem credinţă? Căci zice: De va avea cineva credinţă, cât un grăunte de muştar, acela va putea să mute şi munţii din loc. Şi cu acea credinţă, cu care poate cineva să mute munţii, cu aceeaşi credinţă, puternic este ca şi pe soare să-l oprească din mers."

Acestea zicându-le el, au înţeles toţi că, pentru el, s-a oprit soarele, care, după ce a venit el în sat, a apus îndată.
Şi inchinandu-i-se stareţului, cu frică, i-au urmat lui, mergând mulţi la fratele cel bolnav. Şi, intrând în chilia lui, l-a aflat sfârşit intru Domnul.

Şi, făcând rugăciuni, s-a apropiat şi a sărutat trupul mortului şi a zis către el: "Care-ţi este voia, frate, ori să vieţuieşti cu Hristos, ori să mai petreci, cu noi, în trup?"

Şi, îndată, mortul a înviat şi a deschis ochii şi, ridicându-se, a stat şi a început a grăi: "Pentru ce m-ai întors pe mine, părinte? Ca mai bine îmi este mie, să mă duc la Hristos şi să fiu cu El, iar a petrece în trup nu-mi trebuie."

Şi, i-a zis lui stareţul: "Dormi, dar, în pace şi te roagă pentru mine."

Iar el, culcându-se a adormit iarăşi şi s-a făcut spaimă la toţi cei ce erau de faţă şi ziceau: "Cu adevărat, dumnezeiesc om este acesta."

Iar cuviosul, îngrijind trupul mortului, a petrecut toată noaptea aceea în cântare de psalmi. Iar, a doua zi, îngropându-l cu cinste, s-a dus de acolo.

Iarăşi, într-o altă vreme, fiind un alt frate bolnav şi aproape de moarte, a mers cuviosul spre cercetare. Şi, văzându-l pe acela că se teme de moarte, pentru păcatele sale, a zis către el: "Pentru ce nu eşti gata, fiule, de călătorie? Eu cred că mustrarea va merge cu tine şi acolo."

Şi a zis bolnavul: "Rogu-mă ţie, părinte, roagă pe Dumnezeu pentru mine, ca să-mi dea mie măcar puţină vreme de pocăinţă."

Răspuns-a stareţul: "Acum cauţi vreme de pocăinţă? Dar vremea trecută unde este? Şi ce-ai făcut în toate zilele călugăriei tale? Au, n-ai putut să-ţi tămăduieşti rănile tale, cele mai dinainte, ci mereu ai adăugat răni peste răni?"

Iar bolnavul nu înceta, rugând pe stareţ, cu lacrimi, ca să se roage Domnului pentru dânsul.

Şi i-a zis stareţul: "Dacă nu vei mai adăuga, de acum, rele peste rele, atunci, mă voi ruga, pentru că bun este Domnul Cel iubitor de oameni, Îndelung-Răbdător, şi-ţi va da ţie vreme spre curăţirea păcatelor tale."

Aceasta zicând-o, şi-a plecat genunchii la rugăciune şi, după multă rugăciune, sculându-se a zis bolnavului: "Iată, trei ani îţi dă ţie Domnul, să petreci în viaţa aceasta, numai cu adevărat să te pocăieşti."
Şi, luându-l de mână, l-a ridicat pe el sănătos şi l-a luat cu el în pustie. Iar după acei trei ani, iarăşi a mers cu dansul la fraţi. Şi a stat înaintea lor fratele, ca un înger al lui Dumnezeu.

Şi mulţi, adunându-se la cuviosul şi ascultând cuvintele lui, cele ca mierea, a întins cuvânt către dânşii despre roadele pocăinţei, vorbind toată noaptea până dimineaţă.

Şi, întru acea vorbire, fratele cel ce împlinise pocăinţa cea de trei ani a fost văzut că şi cum dormita. Şi aşa şi-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu, fără durere şi fără frică, ca şi cum ar fi dormit într-un somn dulce.

Încă, se povesteşte, despre cuviosul Patermutie că, de multe ori, a trecut râul Nilului, umblând pe deasupra apei.

Iar odată, fiind adunaţi câţiva fraţi, într-o chilie, şi vorbind spre folosul sufletului şi fiind uşile încuiate, a stat Sfântul în mijlocul lor, precum oarecând Hristos Domnul, în mijlocul apostolilor, căci atât de mare era, intru minuni, cuviosul Patermutie, fiind plin de darul lui Dumnezeu.

Şi, după destui ani ai vieţii sale, plăcute lui Dumnezeu, s-a mutat către Domnul.

Întru această zi, istorisire despre cuviosul Coprie, din cartea lui Rufin, preotul, şi din Lavsaiconul lui Paladie.

Sfântul Coprie, singurul martor al Sfântului Patermutie şi povestitorul minunilor aceluia, a fost, cu rânduială, preot, care, având darul facerii de minuni, de la Dumnezeu, petrecea în aceleaşi părţi ale Egiptului, tămăduind felurite boli ale oamenilor şi gonind duhurile cele viclene.

Adunându-se, odată, fraţii la dânsul, acesta le povestea, spre folos, din viaţa cuviosului Patermutie şi din ale celorlalţi Sfinţi.

Iar un frate, necrezând cele ce se spuneau, nu lua aminte şi, dormitând a văzut în vis mâinile Sfântului Coprie, ţinând o carte scrisă cu slove de aur, din care vorbea el către fraţi.

Iar aproape de dânsul stătea un bărbat luminos, cinstit la vedere, împodobit cu cărunteţe căutând cu groază spre cel ce dormita. Şi i-a zis: "Pentru ce nu crezi cele ce se grăiesc şi dormi, neluând aminte?"
Iar fratele acela s-a deşteptat înspăimântat şi a spus, îndată, celorlalţi, ceea ce a văzut. Şi, de atunci, ascultă, cu credinţă şi cu luare aminte, toate cuvintele Sfântului Coprie.

Şezând la cuviosul nişte fraţi străini, care veniseră la dânsul spre cercetare, şi ascultau de la el cuvinte de folosul sufletului, iată, a venit un om mirean, purtând un vas cu nisip, şi sta la uşa chiliei, aşteptând până ce stareţul îşi va sfârşi vorba sa.

Iar fraţii, văzând acel om, l-au întrebat pe stareţ: "Pentru ce s-a adus nisipul acela?" Raspuns-a stareţul: "Nu se cădea mie, fiilor, ca să vă spun vouă lucrul acesta, ca să nu mă arăt că mă slăvesc în deşert, lăudându-mă cu dumnezeieştile lucruri. Însă, văzându-vă pe voi, că v-aţi ostenit până la noi, atâta cale, nu vă tăinuiesc aceasta, ci spre folosul vostru, voi spune lucrurile lui Dumnezeu, pe care El a binevoit a le săvârşi prin noi, păcătoşii. Pământul satului aceluia, care este aproape de noi, era cu totul neroditor şi, din grânele cele semănate în ţarini, abia se adună sămânţa. Ca un vierme mânca spicele mai înainte de coacerea lor. Şi oamenii satului aceluia erau toţi închinători la idoli. Iar noi, ajutându-ne darul lui Dumnezeu, pe toţi i-am adus la sfânta credinţă şi i-am botezat. Iar, după ce toţi s-au făcut creştini, venind la noi, ne-au cerut ca să ne rugăm lui Hristos, Dumnezeu, pentru dânşii, ca să dea pământului lor bună aducere de roadă.

Şi am zis către dânşii: Noi putem să ne rugăm, numai credinţa voastră să fie neindoită în Dumnezeu. Iar ei, spunând că au credinţă tare, au luat în sânul lor nisip din pământul acesta, în care umblă picioarele noastre păcătoase. Şi, m-au rugat pe mine ca, în numele Domnului, să le binecuvântez nisipul acesta, ca pe nişte seminţe. Şi eu am zis către ei: După credinţa voastră să fie vouă!

Şi ei, ducându-se la locul lor, au amestecat nisipul acela cu sămânţă grâului lor şi l-au semănat în ţărână. Şi s-a făcut atât de mare îndestulare de roade, încât nici un pământ, din aceste părţi ale Egiptului, nu poate să facă o aducere de roade, ca aceea. Deci, din acea vreme, în toţi anii, lucrătorii de pământ vin la noi şi, luând nisip de aici, îl aduc la noi, ca să-l binecuvântăm: şi credinţa lor nu este în zadar, pentru că, totdeauna, adună roduri îndestulate."

Acest cuvios Coprie, având, într-o vreme, vorbă cu un eretic maniheu înaintea poporului, despre credinţă, şi, neputând, prin smeritele sale cuvinte, să înfrângă pe cel mândru şi semeţ, a vrut ca, printr-o faptă, să-şi arate credinţa cea dreaptă. Deci, poruncind să se aprindă un foc mare, a chemat pe eretic în foc, cu dânsul, zicând că, cel ce nu va arde dintre ei, a aceluia să fie credinţa socotită ca dreaptă.
Iar maniheul a zis către el: "Tu mai întâi să intri." Şi a intrat Sfântul în foc şi s-a despărţit văpaia în două. Iar el sta pe cărbunii de foc, ca pe nişte iarbă verde, fără de vătămare. Şi, stând aşa în mijlocul focului, o jumătate de ceas, a ieşit întreg, neatingându-se focul nici de hainele lui. Acest lucru, văzându-l poporul, s-a mirat mult şi a proslăvit pe Hristos-Dumnezeu.

Iar ereticul n-a vrut să intre dar, fiind împins de norod, fără voia sa, îndată a început să ardă şi, sărind din foc, pârlit, a fugit. Iar poporul, prinzându-l striga: "Să se ardă ereticul."

Ci cuviosul Coprie, potolind gâlceava poporului, a slobozit pe eretic viu, dar pârlit ca un tăciune.

Avea stareţul aproape de chilia sa o grădină mică, în care semăna verdeţuri şi roade de mâncare, pentru străinii ce veneau la el. Iar un închinător de idoli, intrând, noaptea, în grădină, a furat din roade, cât a putut să ducă.

Şi, ducându-le în casa sa şi punând o parte într-o căldare, a început a le fierbe. Şi, fierbând trei ceasuri, şi mai mult, şi multe lemne arzând, n-a sporit nimic, căci nici apa din căldare, nu putea să se încălzească. Şi se mira omul de lucrul acela neobişnuit.

Apoi, cunoscându-şi păcatul său şi înţelegând şi puterea lui Hristos, care lucrează prin creştini, a luat toate cele furate şi pe cele ce erau în căldare le-a dus la stareţ. Şi, arucându-se pe sine înaintea picioarelor lui, şi-a mărturisit furtişagul său şi a spus minunea ce se făcuse cu căldarea şi cerea iertare şi se ruga să-l facă pe el creştin.

Şi s-a întâmplat că, în acea vreme, erau la stareţ mulţi străini. Şi s-au bucurat toţi de acea minunată întoarcere spre Hristos a omului aceluia. Iar, din roadele acelea, s-au ospătat toţi şi au mulţumit lui Dumnezeu.

Acestea, şi alte multe minuni făcând, cuviosul Coprie, cu darul lui Hristos, s-a odihnit cu pace şi s-a făcut părtaş cu cuviosul Patermutie la Împărăţia Domnului nostru Iisus Hristos, căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, se cuvine cinste şi slavă în veci! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Pangratie, episcopul Tavromeniei [Taorminei]

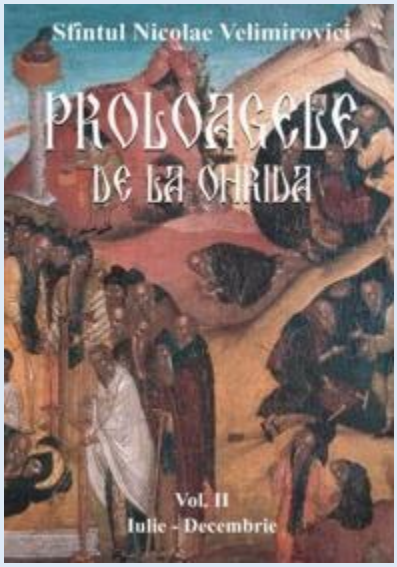

Acest sfânt s-a născut la Antiohia, în timpul în care Domnul şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos umbla ca un om pe pământ, printre oameni.

Auzind de minunile lui Hristos, părinţii lui Pangratie au dorit să-L vadă pre Domnul cel făcător de minuni, împreună cu Pangratie ei au călătorit la Ierusalim, unde L-au văzut pe Iisus, au ascultat cuvintele Lui şi au văzut minunile Lui.

Acolo Pangratie s-a făcut cunoscut apostolului Petru. După înălţarea Domnului şi părinţii şi fiul au primit Sfântul Botez la Antiohia.

Pangratie s-a retras într-o peşteră din Pont, unde apostolul Petru 1-a aflat. În acord cu Sfântul apostol Pavel, Sfântul apostol Petru 1-a hirotonit pe Sfântul Pangratie episcop pentru cetatea Tavromeniei (Taormina de azi) din Sicilia.

Sfântul Pangratie a lucrat multe şi mari minuni, a dărâmat idolii, a botezat pe cei nebotezaţi, i-a întărit apoi cu Sfintele Taine şi cu cuvântul şi bine a păstorit Biserica lui Dumnezeu de acolo.

Un comandant păgân pe nume Acvilin a auzit că întreaga cetate a Tavromeniei s-a făcut creştină şi a pornit cu armată ca să o distrugă. Sfântul Pangratie a potolit frica poporului şi el însuşi a ieşit din cetate împreună cu clerul, ducând în mâinile lor invincibila armă, Sfânta Cruce. Când duşmanii s-au apropiat de cetate, asupra lor a căzut întuneric mare, iar soldaţii s-au umplut de spaimă. Ne mai ştiind unde este

duşmanul, ei au început să se ucidă între dânşii. Aşa a mântuit plăcutul lui Dumnezeu Pangratie cetatea şi poporul de duşmanul cel fără de lege, numai cu rugăciunea cea adusă înaintea Domnului.

La urmă sfântul lui Dumnezeu a fost omorât cu pietre de păgâni invidioşi şi plini de drăcească răutate.

El şi-a aflat odihnă la locaşurile cereşti, iar sfintele lui moaşte odihnesc la Roma.

Cântare de laudă la Sfântul Pangratie

Sfântul Pangratie din a copilăriei vârstă
S-a încălzit la lumina Soarelui Hristos.
Anii s-au scurs, vară după vară,
Dar Faţa Domnului Hristos în inima lui
Neştearsă a rămas.
Ea este lumina ce-i luminează înainte,
Noapte şi zi.
El chipul Feţei cu grijă L-a păstrat
înlăuntrul inimii lui,
Ferindu-L cu străşnicie de toată întinăciunea.

El averi mari a lepădat şi casa părinţilor lui,
El toată pofta cea lumească o a lepădat,
Şi toată înşelăciunea ce-i ademeneşte pe oameni.

El în singurătatea pustiei a intrat,
Şi până întru ultima zi a alergării lui pământeşti
Dulceaţa Feţei sufletul lui l-a luminat şi hrănit.

Dar făclia nu stă ascunsă sub obroc,
Precum Domnul în lume a luminat,
Şi Pangratie, pe ale Lui urme, la fel.

Sicilia păgână era,
Ea înseta de a Sfântului Pangratie lumină,
Ea înseta de mărturia celui ce Faţa Domnului o cunoştea,
Ea înseta de roua mucenicescului sânge.
Această lipsă toată
Pangratie o a împlinit.

El ca un mucenic a căzut şi nemuritor a rămas.
El ca o lumină a Siciliei a rămas,
Călăuzitoare către Faţa ce pe Sicilia
Pururi o luminează.

Nicolae Pintilie - Sfântul Pangratie, prietenul Sfântului apostol Petru

Ajuns la maturitate, Pangratie a păstrat în inima sa cuvântul lui Dumnezeu, manifestând dragoste pentru cei aflați în suferință și nevoie. În această stare a fost găsit de creștinii care au fost nevoiți să părăsească Ierusalimul, din pricina persecuțiilor evreilor. Așa a avut loc și întâlnirea dintre Sfântul apostol Petru și Pangratie.

***

Deschizând cărțile de istorie ale Sfintei Biserici, vom observa că majoritatea personalităților religiei creștine, mucenici, cuvioși, mărturisitori, scriitori, imnografi și melozi au trăit în secolele al II-lea, al III-lea și, cu precădere, în secolul al IV-lea. Ce lipsește? Secolul I, atunci când au trăit Mântuitorul Iisus Hristos, Maica Domnului, Sfinții apostoli și bărbații apostolici. Cu toate acestea, sinaxarul zilei de 9 iulie prezintă un astfel de sfânt - Sfântul sfințit mucenic Pangratie. A trăit chiar în timpul Mântuitorului Iisus Hristos când, după tradiția antiohiană, copil fiind, a fost adus de către părinții săi ca să asculte învățătura de pe Muntele Fericirilor.

Ajuns la maturitate, Pangratie a păstrat în inima sa cuvântul lui Dumnezeu, manifestând dragoste pentru cei aflați în suferință și nevoie. În această stare a fost găsit de creștinii care au fost nevoiți să părăsească Ierusalimul, din pricina persecuțiilor evreilor. Așa a avut loc și întâlnirea dintre Sfântul apostol Petru și Pangratie. Venind în cetatea Pontului, Sfântul Petru dorea să vestească Evanghelia, neștiind de

unde să pornească. Pangratie s-a apropiat de bătrânul Petru fără să-l cunoască, întrebându-l dacă are unde să locuiască.

Din acel moment, între cei doi s-a legat o bună prietenie, finalizată cu botezul întregii familii: „Şi spunându-le Petru cuvânt de învăţătură, mulţi au crezut şi i-a botezat împreună cu toţi robii lui Pangratie, apoi le-a hirotonisit episcop, un bărbat prea înţelept şi ucenic, cu numele Maximin. Iar Pangratie şi-a dat toată averea sa ca milostenie săracilor şi ce îi mai rămăsese a dăruit-o robilor săi, zicând: Iată, vă dau libertate şi toate lucrurile ce se află în casa mea: aur, argint, pietre scumpe, haine şi toate averile mele nemişcătoare, vii şi ţarini. Deci, Stăpânul nostru Hristos să vă întărească în frica Sa, că eu mă duc cu apostolul, să propovăduiesc Sfânta Evanghelie. Acestea aşezându-le bine, prea înţeleptul Pangratie a căzut la picioarele Sfântului Petru, zicând: Mă dau în mâinile lui Dumnezeu şi sufletului tău, apostole al lui Hristos”.

Prietenia cu Sfântul Petru a făcut ca milostivul Pangratie să-și aleagă cununa mărturisirii mucenicești, acesta fiind martirizat în jurul anului 83.

Predică la Sfântul mucenic Pangratie, episcopul Tavromeniei

Fraţi creştini, primii creştini au fost persecutaţi pentru că au refuzat să se închine împăratului sau unor reprezentări ale zeilor. Diversitatea zeităţilor Imperiului era la fel de mare ca diversitatea lingvistică şi culturală. Oricât de ciudat ar fi părut iudaismul în ochii romanilor, ei îl considerau religio licita, adică religie recunoscută şi protejată de lege. De două ori pe zi, la templul din Ierusalim erau jertfiţi doi miei şi un taur pentru cezar şi pentru naţiunea romană. Pe romani nu-i interesa dacă jertfele aduse de iudei erau pentru îmbunarea unuia sau a mai multor zei, ci faptul că ele reprezentau un act de loialitate faţă de Roma.

În religiile locale predominau diferite forme de păgânism. Mitologia greacă fusese acceptată pe scară largă, iar divinaţia era o practică obişnuită. Aşa-numitele religii de mistere, provenite din Orient, promiteau nemurirea, revelaţia nemijlocită şi apropierea de zei prin intermediul unor ritualuri mistice. Aceste religii s-au răspândit în tot Imperiul. În primele secole ale erei noastre erau bine cunoscute cultul zeului egiptean Serapis şi al zeiţei Isis, cultul lui Atargatis, zeiţa-peşte siriană, şi cultul lui Mithra, zeul-soare persan.

Cartea Faptele Apostolilor descrie atmosfera impregnată de păgânism din timpul primilor creştini. De exemplu,

⇒ *proconsulul roman al Ciprului avea în slujba sa un vrăjitor iudeu (13, 6- 7).*

⇒ *Locuitorii din Listra au crezut că Pavel şi Barnaba erau Hermes şi Zeus, doi zei ai grecilor (14, 11-13).*

⇒ *În Filipi, lui Pavel i-a ieşit înainte o servitoare care practica divinaţia (16, 16–18).*

⇒ *În Atena, el a remarcat că oamenii de acolo erau mai devotaţi zeităţilor decât alţii'. De asemenea, a văzut un altar pe care scria: „Unui Dumnezeu necunoscut" (17, 22- 23).*

⇒ *Locuitorii din Efes se închinau la Artemis (19; 1, 23, 24, 34).*

⇒ *În timp ce se afla pe insula Malta, Pavel a fost muşcat de un şarpe veninos. Când oamenii au văzut că nu i s-a întâmplat nimic, au spus despre el că era un zeu (28, 3–6).*

Într-un astfel de mediu, creştinii trebuiau să fie vigilenţi şi să respingă influenţele care le-ar fi putut păta închinarea curată.

Odată cu expansiunea Imperiului, romanii acceptau noile zeităţi pe care le întâlneau, considerând că erau propriii zei, dar sub alte forme. În loc să elimine religiile străine, romanii le acceptau şi le adoptau. Astfel, sistemul religios roman a ajuns să fie la fel de variat ca populaţia Imperiului. În mentalitatea romanilor, devoţiunea exclusivă nu era obligatorie, întrucât oamenii puteau să se închine la mai mulţi zei.

În religia autohtonă, divinitatea supremă era Jupiter, supranumit Optimus Maximus, adică „cel mai bun şi cel mai mare". Se credea că îşi manifesta puterea prin vânt, ploaie, fulger şi tunet. Iunona, sora şi soţia sa, era asociată cu luna şi era considerată protectoarea femeilor, supraveghind toate aspectele vieţii lor. Minerva, fiica Iunonei, era zeiţa meşteşugurilor, a meseriilor, a artelor şi a războiului.

Panteonul roman părea nesfârşit. Larii şi Penaţii erau zeii protectori ai familiei. Vesta era zeiţa focului din vatră. Ianus, înfăţişat cu două feţe opuse, era zeul tuturor începuturilor. Fiecare meserie avea câte o divinitate protectoare. Romanii aveau zeităţi chiar şi pentru unele noţiuni. Pax era zeiţa păcii, Salus, a sănătăţii, Pudicitia, a modestiei şi a castităţii, Fides, a fidelităţii, Voluptas, a plăcerii, iar Virtus era zeul curajului.

Romanii credeau că fiecare aspect din viaţa publică şi privată era supus voinţei zeilor. Astfel, ei credeau că, pentru a avea succes într-o activitate, trebuiau să îmbuneze un anumit zeu prin jertfe, sărbători şi rugăciuni ritualice.

O modalitate prin care romanii încercau să afle voinţa zeilor era căutarea de semne prevestitoare, mai ales prin examinarea măruntaielor animalelor sacrificate. Ei credeau că starea şi aspectul acestor organe indicau fie aprobarea, fie dezaprobarea zeilor în legătură cu o anumită acţiune ce urma să fie întreprinsă.

În această atmosferă a păgânismului s-a născut si-a desfăşurat activitatea şi Sfântul Pangratie a cărui pomenire o facem astăzi.

Dreptmăritori creştini, părinţii acestui de trei ori fericit au fost din hotarele Antiohiei. Ei au trăit pe vremea în care Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu S-a pogorât la neamul omenesc şi Iubitorul de oameni S-a făcut om pentru oameni. Şi auzind ei de minunile cele prea luminate care le făcea în Ierusalim Stăpânul Hristos, s-au dus acolo împreună cu fiul lor, Pangratie, şi auzind învăţătura prea dulce a Mântuitorului, au crezut în El şi s-au botezat în numele Preasfintei Treimi, apoi s-au întors la casa lor, lăudând pe Domnul.
Şi au trăit multă vreme cu cinstire de Dumnezeu şi apoi s-au săvârşit, iar Pangratie a rămas în casa lor, sporind în înţelepciune şi pricepere, în cugetarea şi citirea dumnezeieştilor Scripturi.

După Înălţarea Domnului nostru Iisus Hristos la cer, apostolul Petru, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu în cetăţi şi în laturi, a venit şi în părţile Pontului. Şi aflând acolo pe Pangratie, acesta l-a primit cu dragoste, ca pe un apostol al Mântuitorului Hristos, şi l-a odihnit de ajuns cu toţi ai casei lui. Şi spunându-le Petru cuvânt de învăţătură, mulţi au crezut şi i-a botezat împreună cu toţi robii lui Pangratie, apoi le-a hirotonisit episcop, un bărbat prea înţelept şi ucenic, cu numele Maximin.

Iar Pangratie şi-a dat toată averea sa ca milostenie săracilor şi ce îi mai rămăsese a dăruit-o robilor săi, zicând: ***„Iată, vă dau libertate şi toate lucrurile ce se află în casa mea: aur, argint, pietre scumpe, haine şi toate averile mele nemişcătoare, vii şi ţarini. Deci Stăpânul nostru Hristos să vă întărească în frica Sa, că eu mă duc cu apostolul, să propovăduiesc Sfânta Evanghelie”.***

Acestea aşezându-le bine preaînţeleptul Pangratie, a căzut la picioarele Sfântului Petru, zicând: ***„Mă dau în mâinile lui Dumnezeu şi sufletului tău, apostole al lui Hristos”.***

Iar Petru a învăţat pe cei ce au crezut să păstreze dreapta credinţă curată, Sfântul Botez neîntinat şi să sufere toată reaua pătimire pentru credinţă şi chiar moartea, pentru Împărăţia cerului. Şi întărindu-i pe ei cu acestea şi cu alte cuvinte mântuitoare, s-a dus la mare şi, găsind o corabie, a plecat în Antiohia.

Acolo a găsit pe unul din apostoli, anume Marchian, trimis din Ierusalim, care întorsese pe mulţi la adevărata credinţă. Iar Petru i-a botezat pe aceia şi i-a întărit cu învăţătura, şi a făcut multe minuni, tămăduind bolile şi gonind diavolii din oameni.

Apoi a zis către Marchian şi către Pangratie: „Fiii mei, luaţi şi voi soarta episcopiei, şi duceţi-vă în părţile Apusului, ca să propovăduiţi pe Hristos, după cum ştiţi”.

Deci, ducându-se la ţărmurile mării, prin iconomia lui Dumnezeu, au găsit două corăbii din Sicilia, care erau gata de plecare. Şi au vestit aceasta apostolului, care a mers să vorbească cu corăbierii. Iar aceia, văzând pe apostoli îmbrăcaţi cu slava cea de sus, s-au cucernicit faţă de dânşii şi, auzind cuvântul lui Dumnezeu, i-a umbrit pe dânşii darul Preasfântului Duh şi, crezând, s-au botezat cu toţii.

Deci luând cuvenita binecuvântare cu sărutare sfântă de la Petru, Marchian a intrat în corabia lui Romii, iar Pangratie, în a lui Licaonid.

Şi după câteva zile, Pangratie a ajuns într-un loc al Siciliei care se numea Falcon, unde era de demult o grădină a unei femei cu numele Falconila, care a născut un fiu foarte frumos şi l-a numit Falcon. Şi plimbându-se copilul prin grădină, deodată a murit şi, îngropându-l acolo, i-au zidit o capişte mare şi frumoasă, iar deasupra mormântului său au pus un idol mare cioplit în piatră, pe care l-au numit zeul Falcon, şi i-au jertfit trei tineri şi 73 de viţei aleşi. Şi, de atunci, rătăciţii făceau în toţi anii astfel de jertfă necuraţilor diavoli.

După ce Sfinţitul Pangratie a ieşit din corabie şi a stat pe pământ, ţinând în mână o cruce ca un toiag, diavolii care locuiau în idol, clătinându-l pe el tare, au început să strige. Dar Pangratie a făcut semnul crucii, jurând pe diavoli să înceteze glasurile şi sunetele, iar ei au tăcut. Atunci a luat crucea, Sfânta Evanghelie şi icoana Domnului Hristos şi, apropiindu-se de necurata capişte, a făcut mai întâi rugăciune spre răsărit, către adevăratul Dumnezeu, ca să-i dea lui înţelepciune şi putere, să întoarcă pe cei de acolo la adevărata credinţă şi să gonească pe diavoli.

Şi deodată cu cuvântul sfântului, s-a făcut zgomot mare şi s-au arătat mulţime de diavoli în formă de corbi şi vulturi, care au răpit capiştea şi idolul şi i-au aruncat în mare.

Multă luptă a dus Sfântul Pangratie cu diavolii și cu idolii, dar această luptă a fost încununată de biruința sfântului, care era un rugător și un mare postitor. În timpul rugăciunii trupul său se făcea ca un rug aprins, ce lumina ca un far călăuzitor pentru cei care doreau să primească credința creștină.

De multe ori sfântul se suia într-un loc înalt, ca să-l audă toţi şi propovăduia cuvântul Mântuitorului Hristos. Şi au crezut toţi câţi erau în acea cetate, ca la 100.000 şi mai mulţi. După aceea, făcând rugăciune pentru dânşii, i-a binecuvântat, zicându-le: ***„Acum duceţi-vă la casele voastre şi vă curăţiţi, postind trei zile, şi rugaţi-vă Domnului, să vă învrednicească să primiţi Sfântul Botez”.*** Şi după trei zile mulţimea a venit, aducând fiecare lumânări şi îmbrăcăminte pentru dumnezeiescul Botez.

Astfel Sfântul Pangratie a botezat ca la 24.000 de oameni, şi s-a făcut în toată cetatea bucurie mare şi veselie.

Veneau încă şi cei ce locuiau aproape de muntele Etna şi se botezau, auzind de facerile de minuni ale sfântului, căci el tămăduia şchiopi, orbi, slăbănogi, idropici, îndrăciţi şi alţi neputincioşi.

Iar Xantip filosoful a adus sfântului Sfânta Evanghelie, iar Sfântul a citit-o poporului şi toţi au primit-o cu bucurie şi cu mare evlavie.

Într-o zi a venit la sfântul o femeie leproasă, care era preoteasă a idolilor, şi i-a zis cu vicleşug că dacă Hristos îi va da tămăduire, se va boteza. Iar sfântul, cu toate că ştia bine gândul ei cel viclean, totuşi a tămăduit-o cu un cuvânt; căci, făcând pe dânsa semnul cinstitei Cruci, a căzut lepra de pe dânsa. Apoi, învăţând-o dreapta credinţă, într-a opta zi a botezat-o şi a făcut-o diaconiţă, punându-i numele Benedicta.

Sfântul a mai tămăduit şi pe altă femeie, care avea la grumaji o patimă nevindecată, asemenea şi pe mulţi bărbaţi care aveau multe feluri de boli.

Şi a botezat în ziua aceea 8000 de bărbaţi, afară de femei şi de copii, apoi a slujit Sfânta Liturghie ca să-i împărtăşească. A împărtăşit pe toţi credincioşii care erau botezaţi, iar pe cei necredincioşi i-a făcut catehumeni, adică i-a pregătit pentru Sfântul Botez şi a treia zi a botezat alţi 5000 de oameni.

Apoi sfântul a hirotonisit în toată eparhia preoţi şi diaconi, pe cei mai înţelepţi şi mai cucernici, şi le-a zis să se îngrijească de sufletele oamenilor, să zidească biserici şi să facă într-însele toate cele trebuincioase.

Iar lui Evagrie, şi diaconului său Epafrodit, le-a poruncit să le scrie lor Tainele Bisericii, praznicele cele mari, citirile, poruncile şi câte alte se cuvine să le ştie

credincioşii. Şi venind înainte-stătătorii poporului, au luat fiecare din mâna sfântului câte un preot şi un diacon şi astfel s-au dus fiecare în patria sa.

După doi ani, au venit şi preoţii eparhiilor şi au rugat pe sfântul, să se ostenească şi să meargă să le sfinţească bisericile. Iar Sfântul Pangratie i-a trimis mai întâi să binecuvânteze pe Bonifatie. Apoi a luat pe dregătorul pe Evagrie, pe Epafrodit şi pe Licaonid cu tot sfatul, şi a sfinţit bisericile. Şi a pus hotare la fiecare biserică, ca să-şi ţie fiecare locul său, să-l lucreze şi să-şi scoată hrana vieţii lor.

Iar Bonifatie şi ceilalţi bogaţi au împărţit în trei părţi toate averile lor, aurul şi argintul şi celelalte mişcătoare şi nemişcătoare. Şi au dat a treia parte bisericii, cu care să se chivernisească preoţii şi diaconii, şi să roage pe Domnul din tot sufletul lor, pentru făcătorii lor de bine. Şi au făcut vase de aur, de argint şi veşminte de mătase pentru toate bisericile. Pe acestea toate sfântul le-a scris pe hârtie, şi astfel s-au întors toţi în cetate.

Iubiți credincioși, Viața Sfântului Pangratie este asemenea vieții Sfântului prooroc Moise. Nu de puține ori oamenii îl asemuiau cu Moise și cu rugul aprins. Un rugător desăvârșit și un postitor pe măsură, trupul său devenea purtător de lumină, devenind un rug aprins când săvârșea Sfânta și dumnezeiasca Liturghie.

Și pe unde trecea sfântul pe toți îi trecea la creștinism și multe temple idolești a dărâmat, atrăgând mânia închinătorilor la idoli. De aceea acei oameni prea răi, văzând pe zeii lor sfărâmați, au prins pe Sfântul Pangratie și l-au lovit peste cap și peste fața lui cea îngerească, zicând: „Vrăjitorule și pierzătorule al marilor zei, ai făcut toată cetatea de se închină lui Hristos și se îngreţoşează de zeii noştri!” Apoi, luându-l, l-au trântit la pământ și l-au bătut fără milă. Și unul îl lovea cu piatră, altul cu lemn, iar altul îl tăia cu sabia, până ce fericitul și-a dat sufletul, zicând acestea: ***„Doamne, Iisuse Hristoase, în mâinile Tale îmi dau sufletul meu!”*** Iar ucigaşii au luat cinstitul lui trup şi l-au aruncat într-o despicătură de piatră, departe de palat.

După aceasta au venit ucenicii săi au ridicat sfintele moaşte şi le-au dus acolo, aproape de o temelie, şi le-au pus pentru o vreme aşa cum le-au găsit, sângerate. Iar a doua zi dregătorul a poruncit unui argintar să-i facă o raclă scumpă de aur. Şi după trei zile racla fiind gata, au pus într-însa sfintele moaşte, şi le-au lăsat ascunse acolo, ca să nu le afle poporul şi să le împartă pentru evlavie.

Deci adunând tot poporul, au făcut priveghere, cântând toată noaptea, iar dimineaţa venind ucenicul sfântului împreună cu Taţian, Licaonid şi Bonifatie, şi deschizând

racla de aur, am văzut o minune prea slăvită, căci trupul nu era după cum îl pusese - grozav de însângerat, rănit şi fără de chip - ci frumos şi strălucind ca o lumină. Şi era întreg şi nevătămat, curat de sânge şi nu se vedea nici o rană sau întinăciune cât de puţin, nici pe trup, nici pe hainele lui.

Acestea văzându-le dregătorul, s-a spăimântat şi a plâns mult timp; apoi, scoţându-l deasupra, tot locul acela s-a umplut de bună mireasmă. De aceea s-au adunat mulţime nenumărată de bărbaţi şi de femei, tineri şi bătrâni, care, sărutând sfintele lui moaşte, slăveau pe Cel ce slăveşte pe cei care Îl slăvesc pe El.

Multe încă şi nenumărate minuni şi semne s-au făcut la sfântul lui mormânt. Pe mulţi bolnavi care sufereau de multe boli şi se chinuiau, i-a tămăduit. Mulţi diavoli din oameni a izgonit, cu nebiruitul dar şi cu puterea Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, pe care nu le-am mai scris aici. Ci am socotit, că ajung câte am zis mai sus, întru slava Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh, a unei dumnezeiri. Amin.

Preot David Marian, parohia Naşterea Maicii Domnului,
Mamaia Nord-Năvodari

Sfântul sfințit mucenic Pangratie, episcopul Tavromieniei, Italia (9 februarie)

Acesta se născu în Antiohia în vremea Mântuitorului Iisus Hristos. Tatăl său, auzind de propovăduirea Mântuitorului, îl luă pe fiul său cu dânsul și merse la Ierusalim pentru a vedea și auzi pe Marele Învățător. Cutremurat de minunile ce se săvârșeau și pătruns de cuvintele Domnului Iisus Hristos, se împrieteni cu ucenicii

Domnului și mai cu seamă cu Sfântul apostol Petru. De atunci, tânărul deveni cunoscut ca Pangratie al Sfântului Petru, apostolul.

Sfântul apostol Petru (pomenit la 16 ianuarie, 29 iunie și 30 iunie)

După Înălțarea Domnului, unul dintre apostoli veni în Antiohia și boteză pe Pangratie dimpreună cu familia sa. Când părinții săi plecară la cele de veșnice, Pangratie își lăsă moșia și se sălășlui într-o peșteră, petrecând în rugăciune și cugetare la cele duhovnicești.

Trecând prin locurile acelea Sfântul apostol Petru și aflându-l pe Pangratie acolo, îl luă cu sine în Antiohia. După o vreme, îl puse episcop al Tavromeniei, în insula Sicilia de astăzi.

Sfântul epicop, plin de râvnă, se osteni să lumineze, să povățuiască și să sporească turma încredințată lui. Curând, aproape toți locuitorii cetății primiră dreapta credință.

După ani îndelungați de slujire vrednică și plină de râvnă, ridicându-se păgânii împotriva Sfântului Pangratie, aflând momentul prielnic, îl atacară și îl omorâră. Astfel, primi slujitorul Domnului cununa martiriului.

Cinstitele sale moaște sale au fost îngropate în biserica ce-i poartă numele, la Roma.

+ * + * +

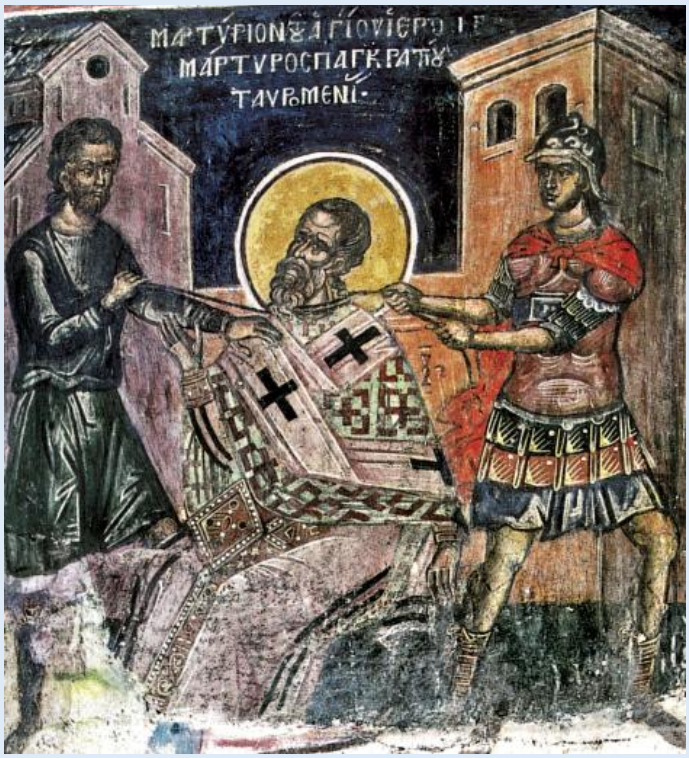

Între preoți cu bună credință viețuind și calea muceniciei sfârșind, slujbele idolești le-ai stins, ajutător făcându-te turmei tale, de Dumnezeu înțelepțite. Pentru aceasta pe tine și cinstindu-te, cu taină strigăm ție: Din nevoi mântuiește-ne pe noi, cu rugăciunile tale, pururea mărite. *(Condacul sfântului)*

Sursa:**https://sfintisiicoane.wordpress.com/2013/02/08/sfantul-sfintit-mucenic-pangratie-episcopul-tavromieniei-italia-9-februari/**

Biserica Sfântului Pangratio în Taormina, Sicilia

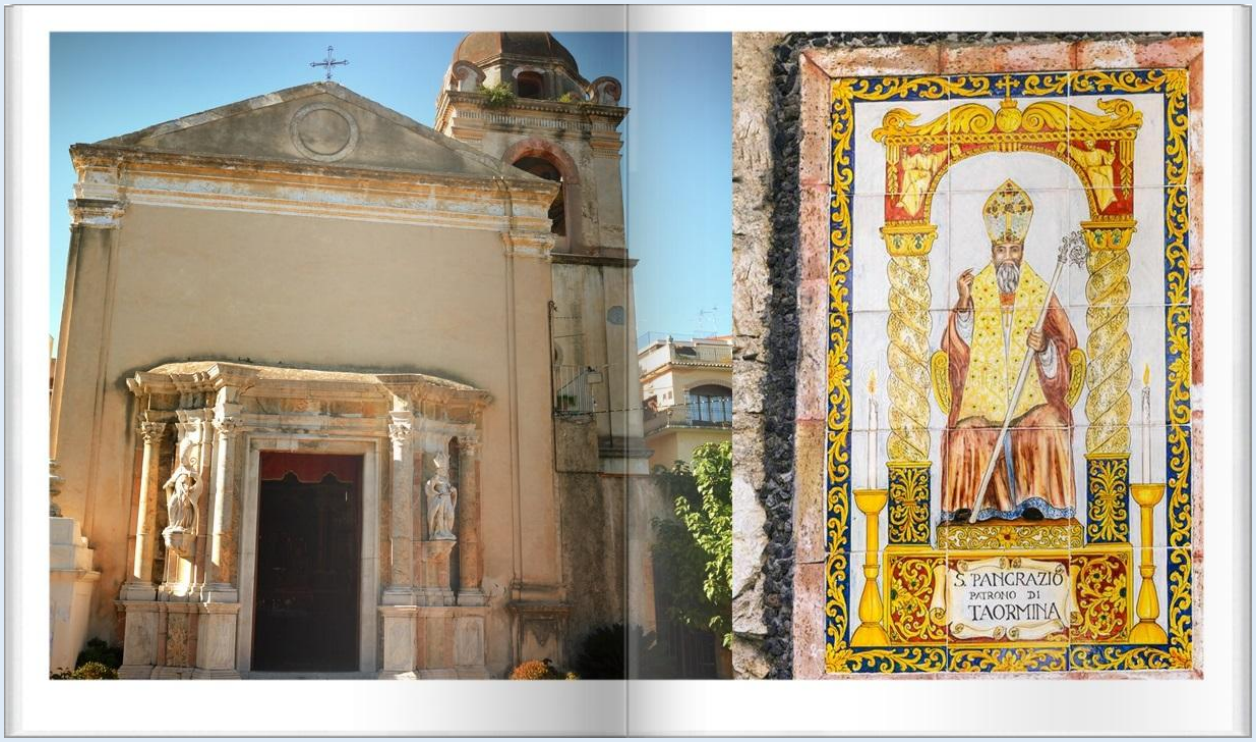

San Pancrazio

S. Pancrazio
Patrono di Taormina

Sursa: http://agiamarinaalykou.blogspot.com/2016/07/blog-post.html

Church of San Pancrazio - tur virtual:
https://www.taormine.com/en/church-san-pancrazio-taormina/

Church of Saint Pancrazio:
http://www.thatstaormina.com/item/church-of-saint-pancrazio-taormina/

San Pancrazio:

http://www.arcipreturataormina.org/?page_id=1447
http://www.isolainfesta.it/feste/p-messina/3721-s-pancrazio-e-s-pietro-taormina-me/

Chiesa di San Pancrazio (foto):
https://www.tripadvisor.com/Attraction_Review-g187892-d4102275-Reviews-Chiesa_di_San_Pancrazio-Taormina_Province_of_Messina_Sicily.html

Blog dedicat Sfântului sfințit mucenic Pangratie, episcopul Tavromieniei:
http://sfantulpangratie.blogspot.com/

Sfântul sfințit mucenic Pangratie - Viața, acatistul și canonul

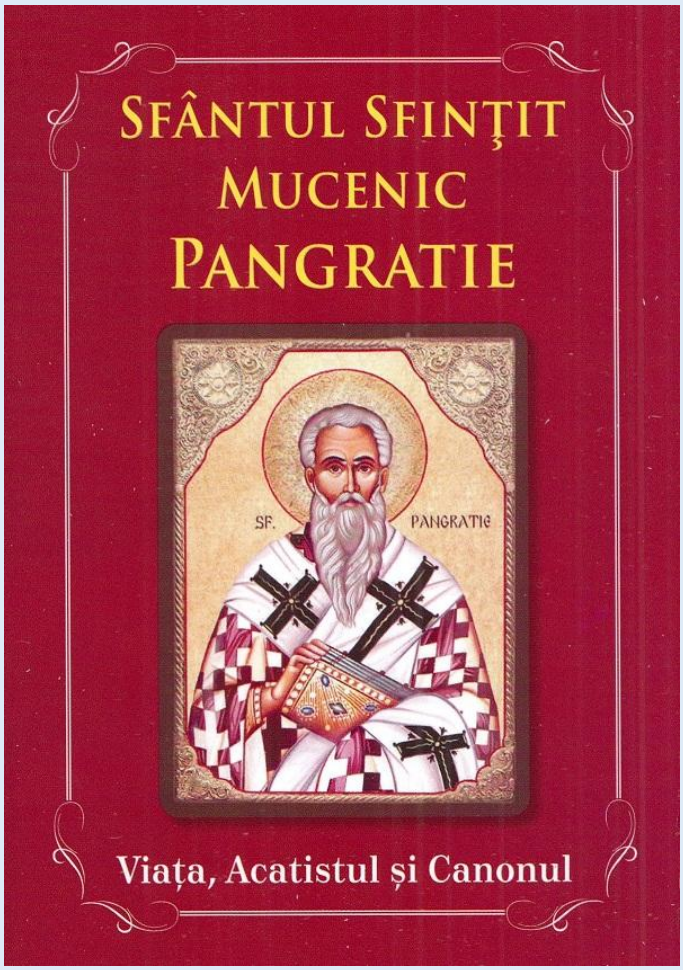

https://www.egumenita.ro/produse/detalii/6073-sf%C3%A2ntul-sfin%C8%9Bit-mucenic-pangratie-viata-acatistul-%C8%99i-canonul

https://www.libris.ro/sfantul-sfintit-mucenic-pangratie-viata-AGA978-606-8654-74-4--p29045191.html?gclid=Cj0KCQjwkqSlBhDaARIsAFJANkg5ctiUUyiTpTCfiAdkVK04qOHSbcTCMUeaqC_GXN5bqGPSUuBWtnkaAr3BEALw_wcB#descriptionHead

https://www.sfinteleicoane.ro/acatiste/553-sfantul-pangratie-viata-acatistul-si-canonul.html

***

Părinţii acestui de trei ori fericit au fost din hotarele Antiohiei. Ei au trăit pe vremea în care Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu S-a pogorât la neamul omenesc şi Iubitorul de oameni S-a făcut om pentru oameni. Şi auzind ei de minunile cele prea luminate care le făcea în Ierusalim Stăpânul Hristos, s-au dus acolo împreună cu fiul lor, Pangratie, şi auzind învăţătura prea dulce a Mântuitorului, au crezut în El şi s-au botezat în numele Preasfintei Treimi, apoi s-au întors la casa lor, lăudând pe

Domnul. Şi au trăit multă vreme cu cinstire de Dumnezeu şi apoi s-au săvârşit, iar Pangratie a rămas în casa lor, sporind în înţelepciune şi pricepere, în cugetarea şi citirea dumnezeieştilor Scripturi.

După Înălţarea Domnului nostru Iisus Hristos la cer, apostolul Petru, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu în cetăţi şi în lături, a venit şi în părţile Pontului. Şi aflând acolo pe Pangratie, acesta l-a primit cu dragoste, ca pe un apostol al Mântuitorului Hristos, şi l-a odihnit de ajuns cu toţi ai casei lui. Şi spunându-le Petru cuvânt de învăţătură, mulţi au crezut şi i-a botezat împreună cu toţi robii lui Pangratie, apoi le-a hirotonisit episcop, un bărbat prea înţelept şi ucenic, cu numele Maximin.

Iar Pangratie şi-a dat toată averea saca milostenie săracilor şi ce îi mai rămăsese a dăruit-o robilor săi, zicând: "Iată, vă dau libertate şi toate lucrurile ce se afla în casa mea: aur, argint, pietre scumpe, haine şi toate averile mele, vii şi ţarini. Deci Stăpânul nostru Hristos să vă întărească în frica Sa, că eu mă duc cu apostolul, să propovăduiesc Sfânta Evanghelie". Acestea aşezându-le bine prea înţeleptul Pangratie, a căzut la picioarele Sfântului Petru, zicând: "Mă dau în mâinile lui Dumnezeu şi sufletului tău, apostole al lui Hristos".

Icoane

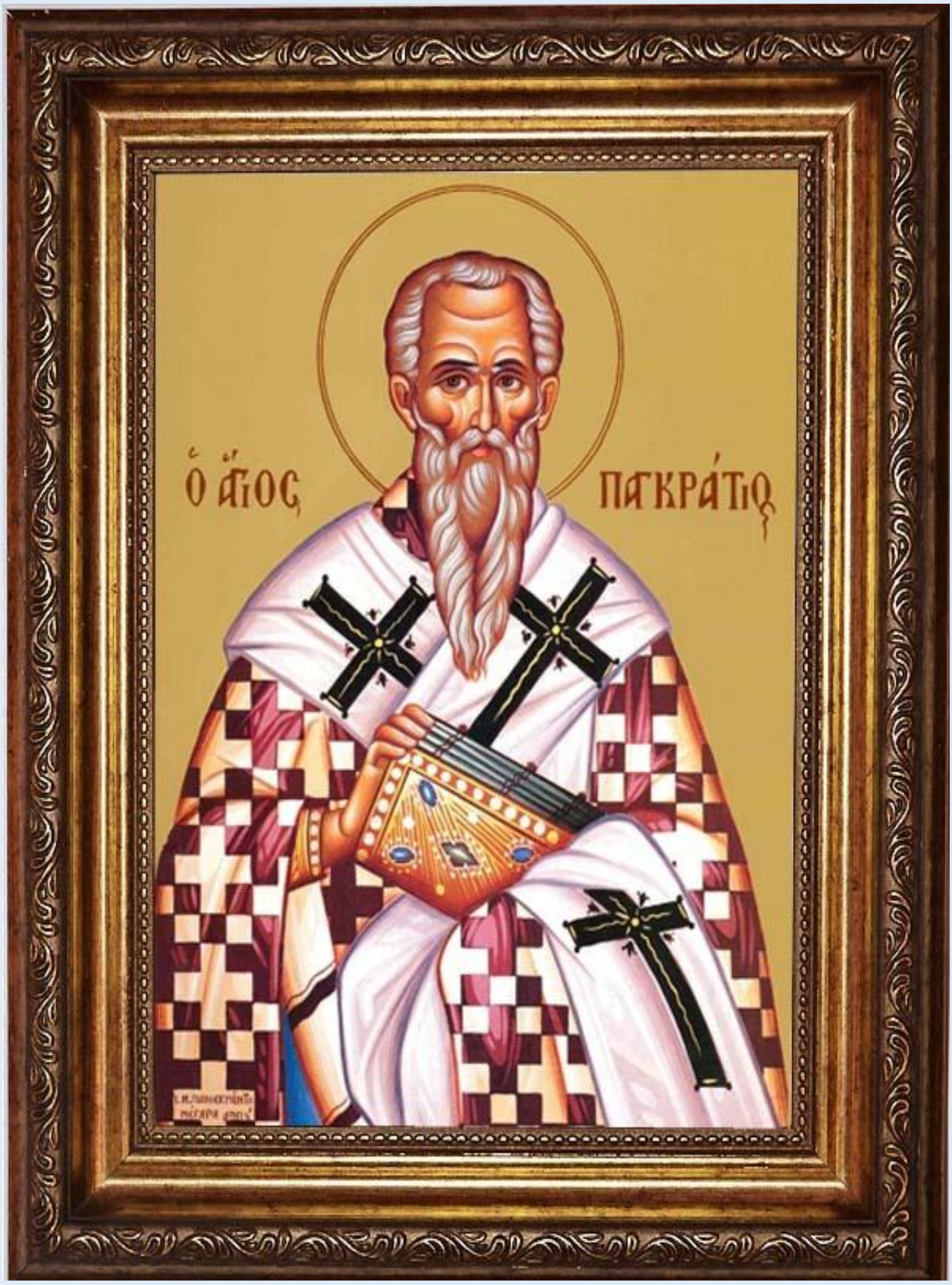
Ὁ ἅγιος Παγκράτιος

Ὁ ἅγιος
Παγκράτιος

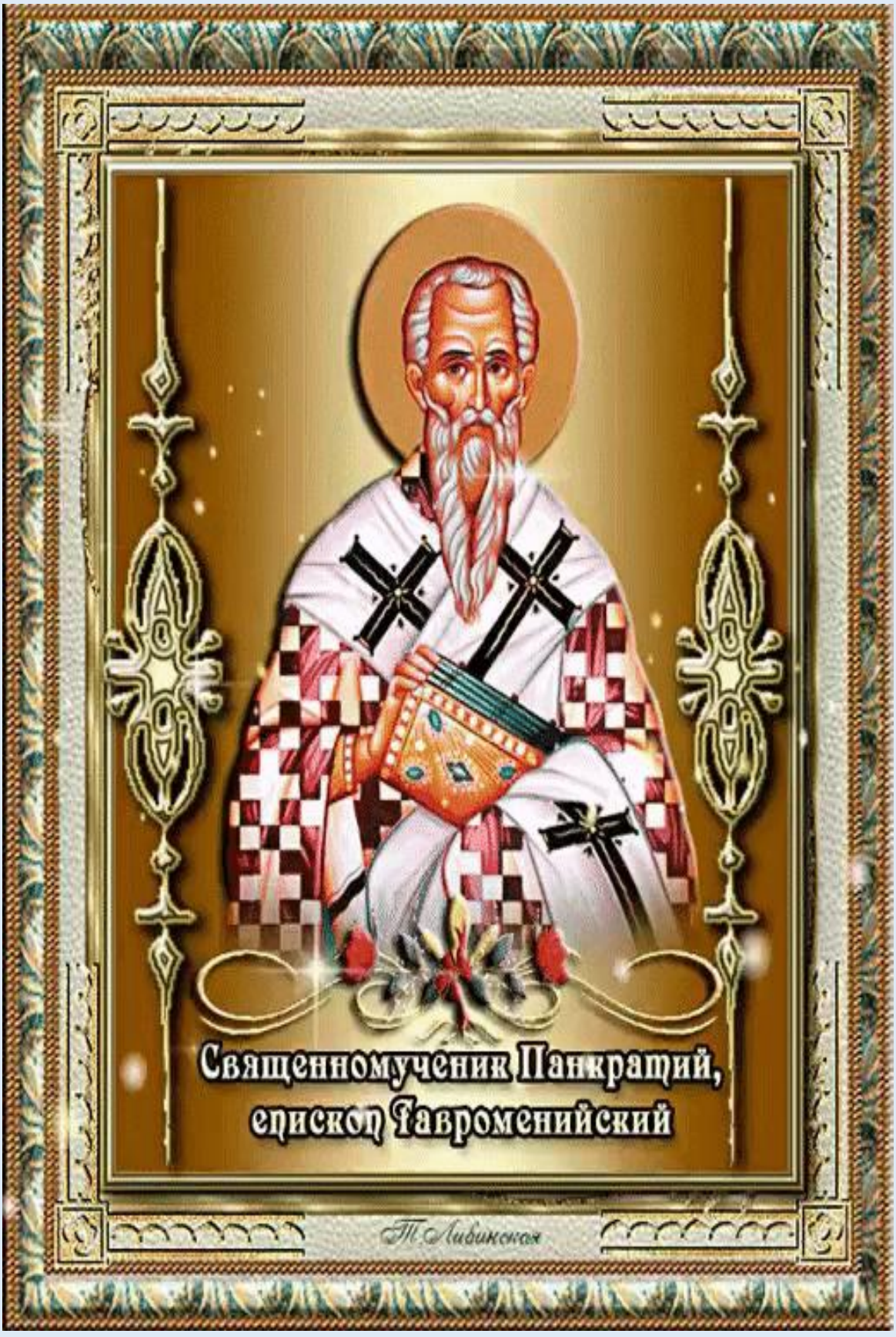
Священномученик Панкратий,
епископ Тавроменийский
Т. Либикская

Ὁ ἅγιος
Παγκράτιος
ι. μ. Παναχράντου
Μέγαρα
1990

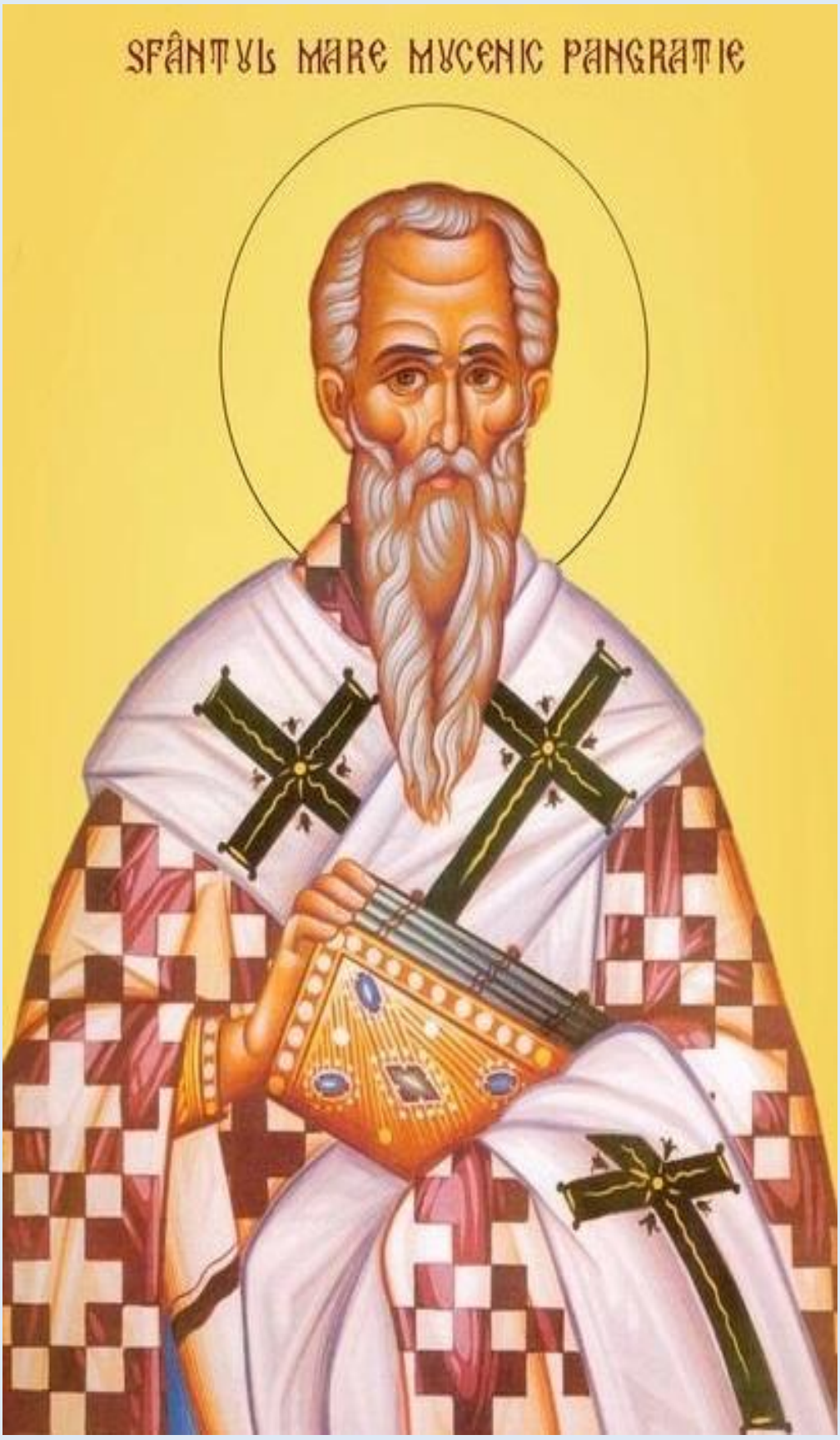
SFÂNTUL MARE MUCENIC PANGRATIE

9 iulie

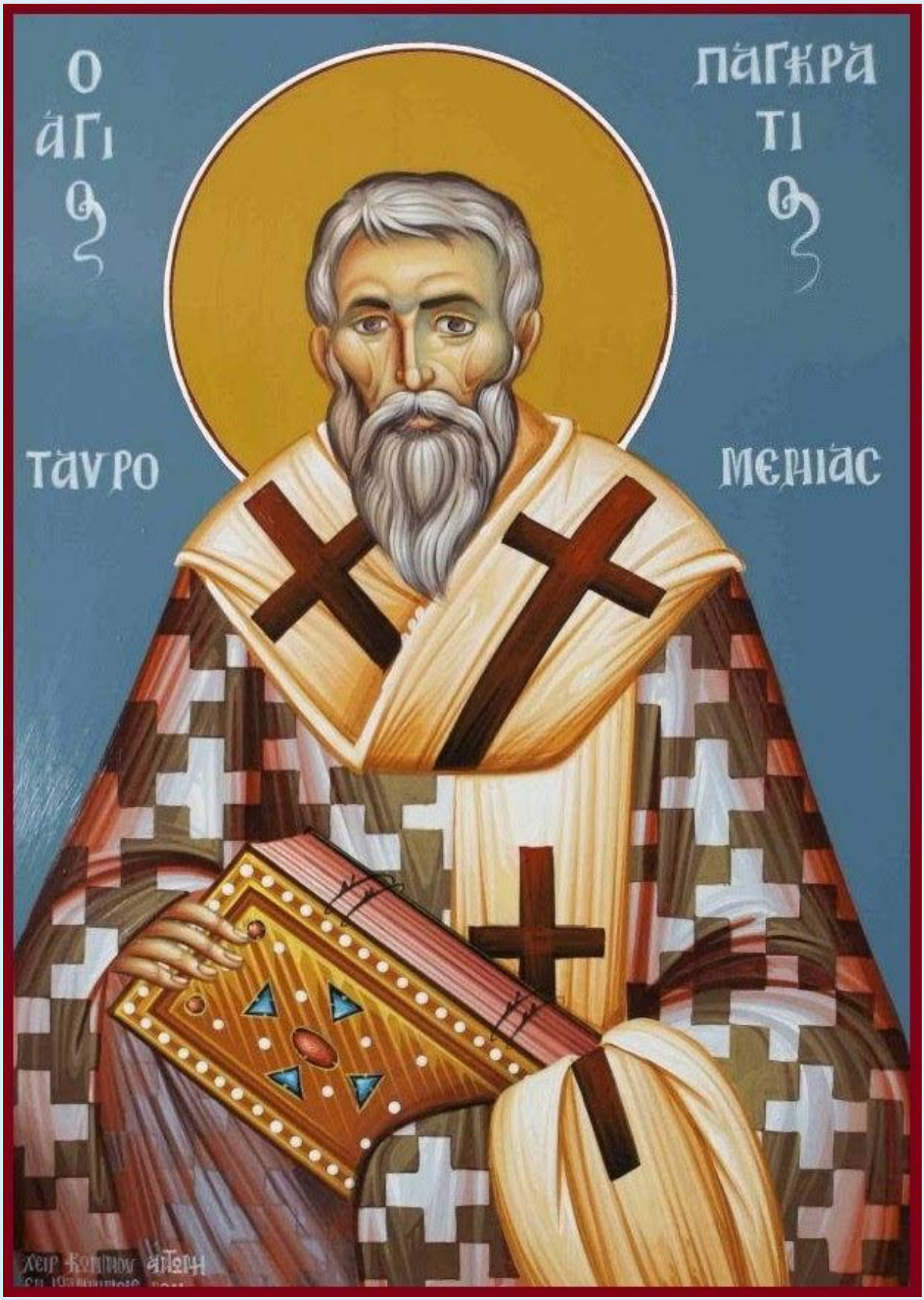
Ο ΑΓΙΟΣ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΣ
ΤΑΥΡΟΜΕΝΙΑΣ

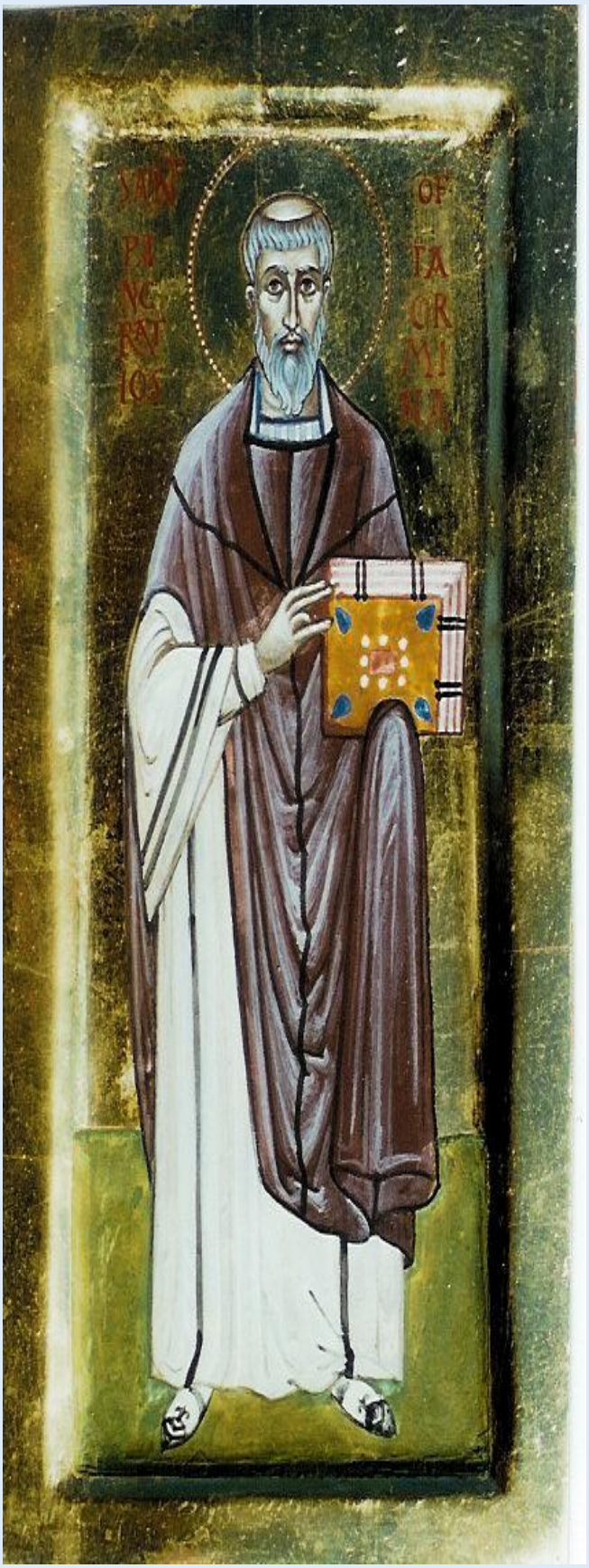

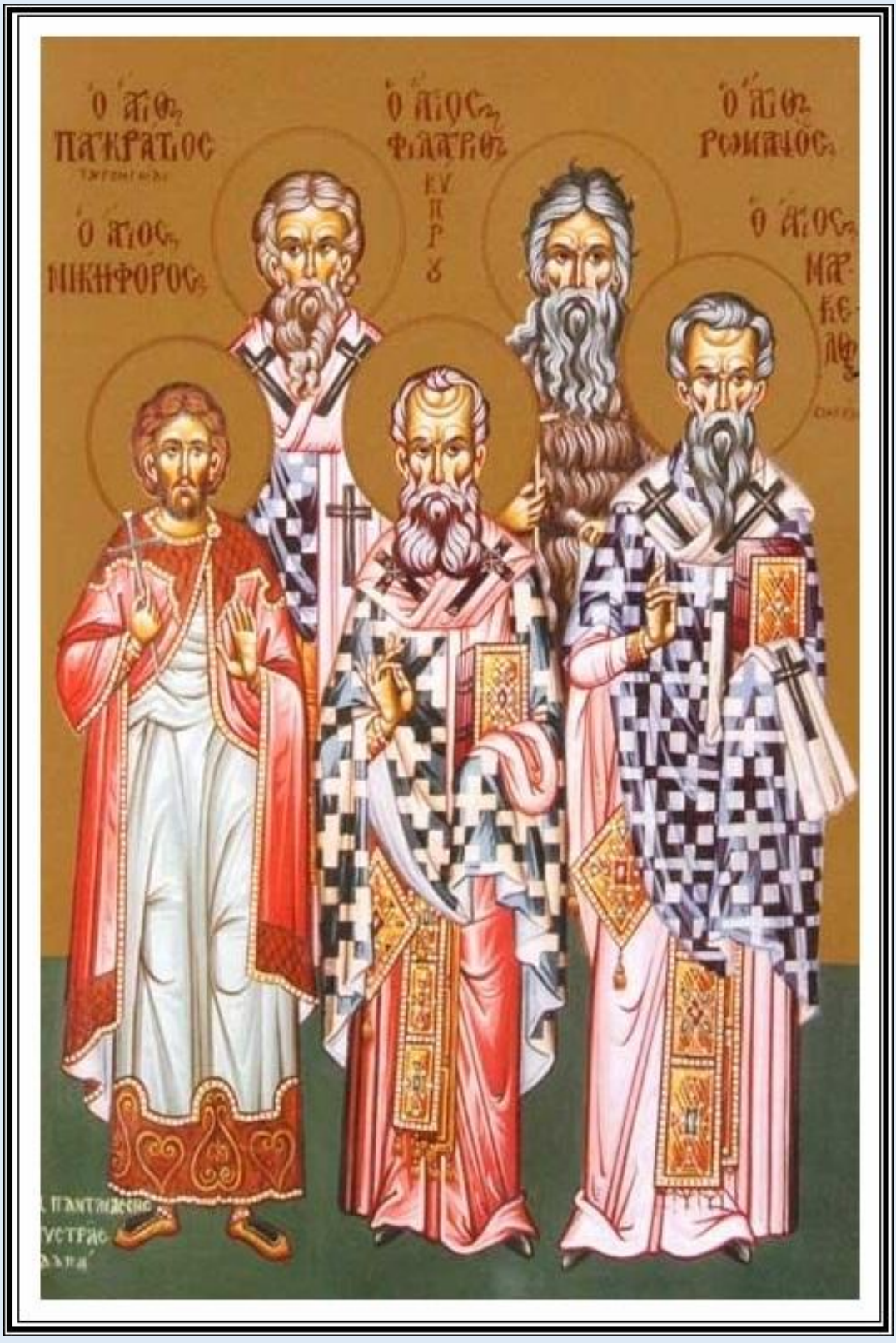

Sts. Pancratius of Tauromenia, Romanus, Nicephorus, Philagrius of Cyprus, Marcellus of Sicily (9th February)

Sfântul sfințit mucenic Pangratie, Sfântul cuvios Roman, Sfântul mucenic Nichifor, Sfântul sfințit mucenic Filagrie din Cipru, Sfântul sfințit mucenic Marcel

Sf. Ierarh
Pangratie
Sf. Cuv.
Roman
Sf. Mc.
Nichifor
Sf. Ierarh
Filagrie
Sf. Ierarh
Marcel

9 februarie

Biserica St. Pangrati din Kamari, Santorini

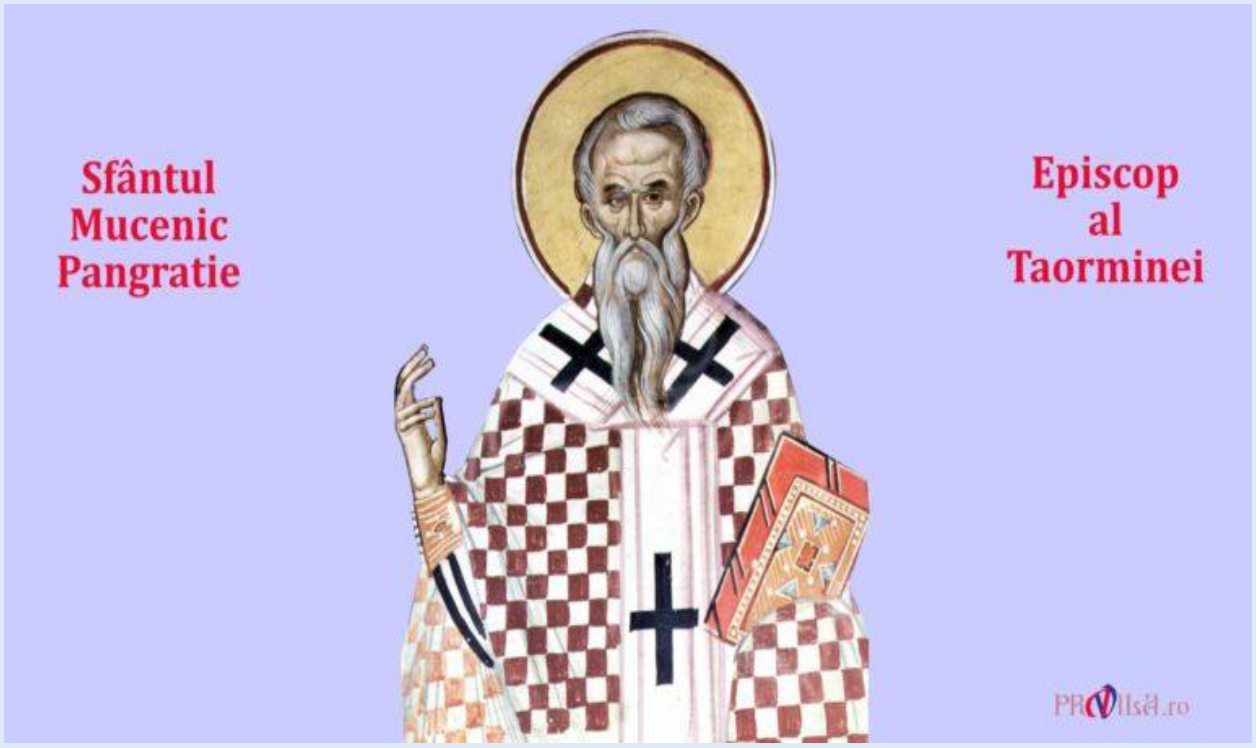

Troparul Sfântului Sfințit Mucenic Pangratie, Episcopul Taorminei

9 Iulie - Glasul 4

Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învățând şi cu credința răbdând până la sânge Sfințite Mucenice Pangratie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

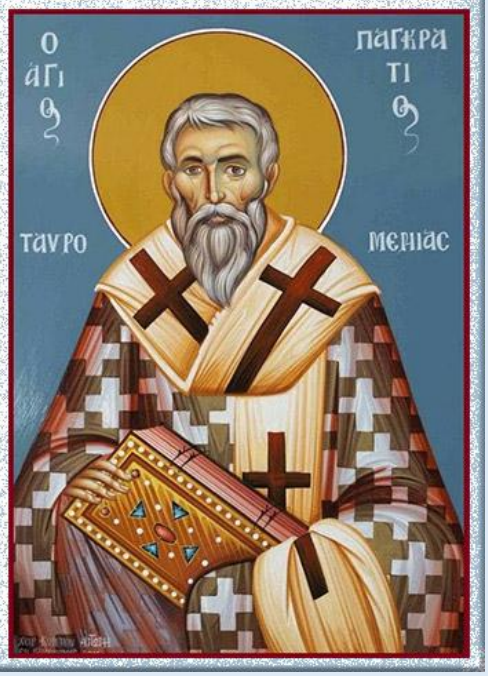

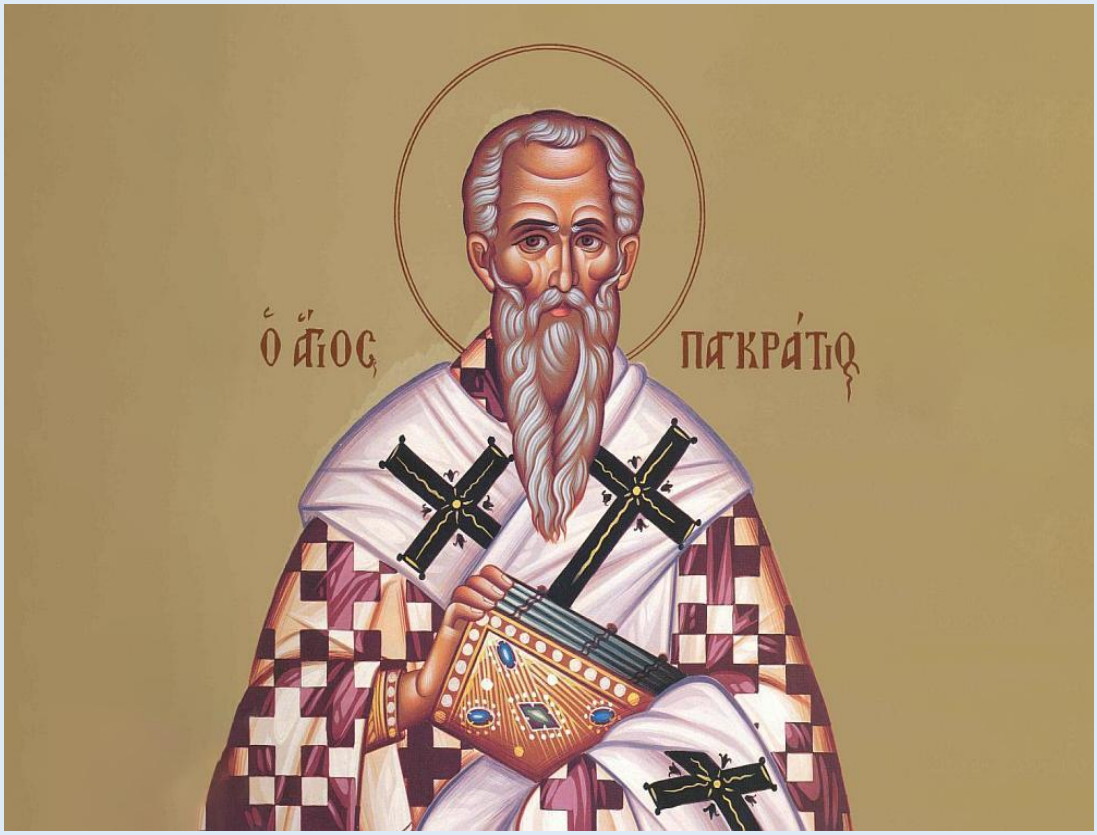

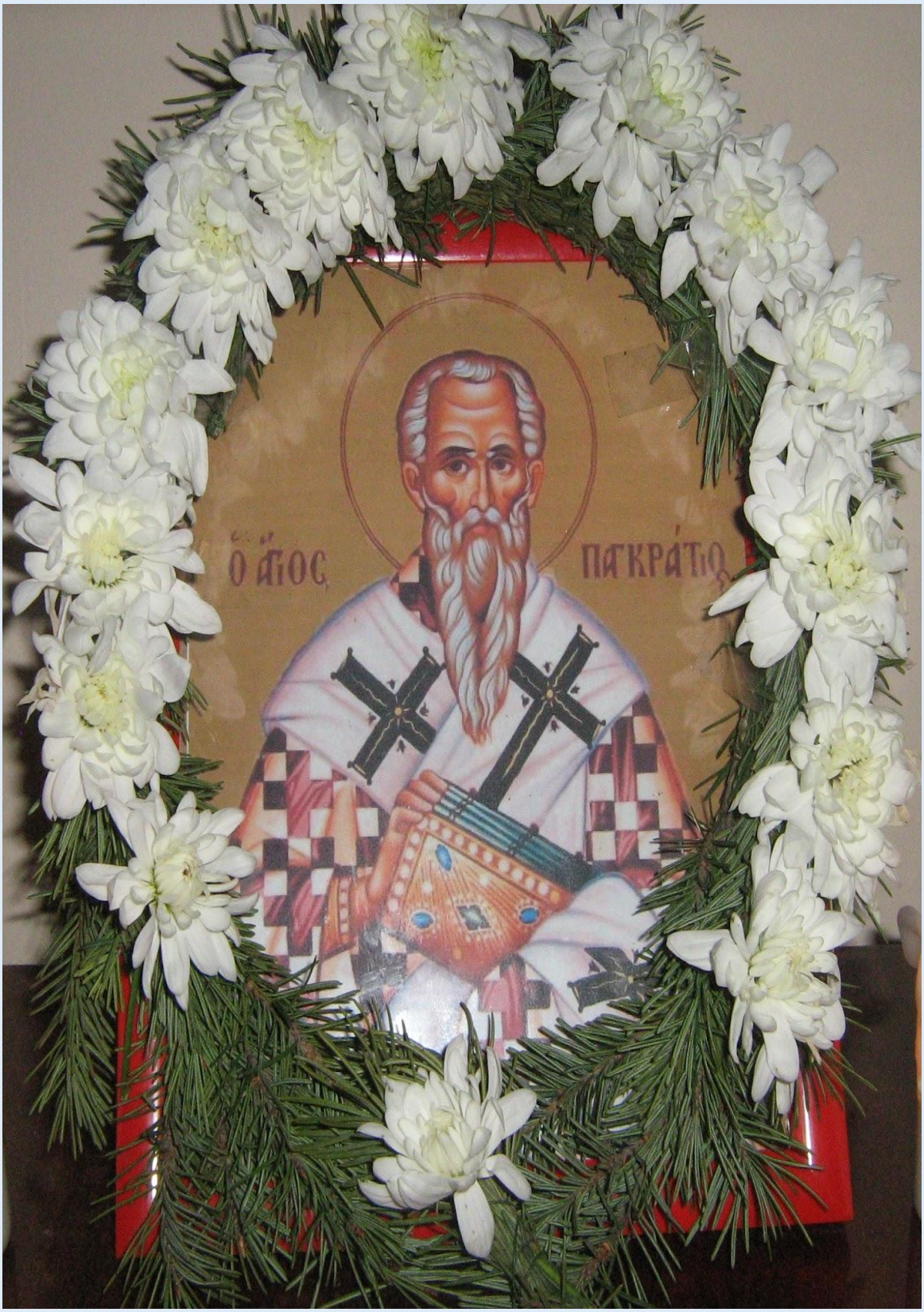

Bucură-te, Sfinte sfințit mucenic Pangratie!